SAS

AMAZOANELE DIN PYONGYANG

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 091

Amazoanele din Pyongyang

În româneşte de MARIA MĂCIUCĂ

Editura TINERAMA, 2003

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–144–5

Gérard de Villiers
Les amazones de Pyongyang
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:

[V2.0]

Corectură [V2.0]: ianuarie 2025

CUPRINS

Capitolul I

Sergentul Chan Soon Ho, aflat de gardă în foişorul în formă de pagodă cu acoperişuri multicolore de lângă clădirea administrativă sud-coreeană Freedom House, privea cu un aer absent către linia invizibilă care împărţea Coreea în două, în urma armistiţiului semnat în 1953.

În 1950, Coreea de Nord, aflată sub influenţă sovietică, invadase Coreea de Sud. După doi ani de lupte încrâncenate, trupele sud-coreene ajutate de americani, reuşiseră să respingă atacurile. Pan Mun Jom era de atunci singurul loc de contact între Nord şi Sud.

Subofiţerul sud-coreean se uită la ceas. Era ora unsprezece şi cincizeci de minute. Peste numai zece minute avea să fie înlocuit. Iar peste două luni, putea să se întoarcă la Seul. Efectuase deja douăzeci şi cinci de luni de serviciu militar în zona demilitarizată din Pan Mun Jom şi aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la viaţa de civil.

În Pan Mun Jom, nervii îi fuseseră adeseori puşi la grele încercări. Difuzoarele nord-coreene instalate de-a lungul liniei de demarcaţie urlau încontinuu numele încununat de glorie al lui Kim Il Sung, liderul din Coreea de Nord.

Zona demilitarizată era un univers închis, înconjurat cu sârmă ghimpată şi mine, de unde nimeni nu putea scăpa. Chan Soon Ho îşi reluă poziţia de drepţi.

La numai câţiva metri distanţă de el, începea teritoriul Coreei de Nord, chiar din mijlocul clădirilor albastre, cu acoperişuri din tablă ondulată, care adăposteau „Military Comission Armistice”.

În spatele foişorului de pază, câţiva arbuşti înconjurau un bazin mare peste care se arcuia un pod din piatră albă. Grădina aceea numită „the Sunken Garden” fusese amenajată cu scopul de a mai risipi tristeţea emanată de clădirile administrative. În rest, nu mai era decât şoseaua ce ducea la Camp Bonifas, aflat la trei kilometri distanţă.

Acolo staţiona un batalion de trupe americano-coreene, ce avea sarcina să apere acea zonă tampon.

De jur-împrejur era un *no man's land* plin cu mine, sârmă ghimpată şi şanţuri antitanc.

Satul Pan Mun Jom fusese distrus în războiul din Coreea, cu mult înainte de armistiţiul din 1953.

Nu mai rămâneau decât vreo zece familii regrupate în casele prefabricate, care îşi cultivau orezul sub protecţia Căştilor Albastre. Oamenii erau obligaţi să se retragă în casele lor de la ora unsprezece noaptea, iar în timpul zilei, îşi afişau mândria de avanpost al libertăţii în faţa vizitatorilor ce veneau în acea „Joint Security Area"…

Privirea sergentului Chan reperă brusc trei păsări uriaşe ce survolau Sachon River, la un kilometru distanţă, în Coreea de Nord. El îşi luă binoclul ca să vadă mai bine. Erau nişte cocori de Manciuria, cu capetele de un superb roşu sângeriu. Se îndreptau spre sud. Puţin le păsa de linia ce tăia Coreea în două de mai bine de treizeci de ani, în dreptul paralelei 38… Una dintre păsări se detaşă din grup şi pierdu din altitudine. În zbor planat, ea se aşeză delicat pe marea clădire albă, de două etaje, cu acoperiş plat, ce se ridica la o sută de metri în faţa sergentului, de cealaltă parte a liniei de demarcaţie.

Era Pan Mun Gok, unde se afla Cartierul general al nord-coreenilor. Colina care se ridica în spatele clădirii fusese defrişată pe o suprafaţă mare şi propagandiştii scriseseră pe ea cu var cu caractere mari, „Yankee go home".

Cocorul de Manciuria de pe Pan Mun Gok începu să-şi netezească penele, iar sergentul Chan Soon Ho îşi luă ochii de la el. În zona de frontieră vânatul era interzis. O împuşcătură ar fi putut declanşa Al Treilea Război Mondial, aşa că nimeni nu ar fi riscat să încerce. Din când în când, mai murea câte un cerb, victimă a câmpurilor minate…

Un grup de vizitatori apăru pe peronul clădirii administrative, încadrat de soldaţi în uniforme albastre, cu brasarde roşii pe care se afla nelipsitul chip al lui Kim Il Sung.

Sergentul sud-coreean îşi îndreptă binoclul către noii-veniţi. Doi dintre ei păreau a fi sovietici, unul, african. Mai erau şi două femei: o asiatică îmbrăcată cu pantalon şi o femeie înaltă, blondă, cu ochelari de soare.

Sub puloverul bine mulat pe corp se vedeau nişte sâni generoşi şi fusta mini îi dezvăluia picioarele lungi şi bine desenate.

Sergentul Ho simţi o furnicătură plăcută în corp. De multă vreme nu mai văzuse o asemenea făptură. El se întoarse şi îl chemă pe colegul său american.

— Hei, Wayne, vino şi te uită!

El îi dădu binoclul, iar americanul scoase un fluierat admirativ. Soldaţii nord-coreeni ce însoţeau grupul erau la fel de extaziaţi. Grupul se opri la capătul peronului. Se auziră nişte fluierături şi un mic detaşament de soldaţi apăru în curtea clădirii, îndreptându-se către foişorul de pază. Era schimbul de gardă. Cei doisprezece soldaţi păşeau în cadenţă scoţând nişte ţipete guturale. Vizitatorii aplaudară politicoşi, apoi fură conduşi până la cele trei barăci albastre ale Military Armistice Commission. Fiecare dintre ele avea câte două intrări, una în sectorul nord-coreean, cealaltă, în sectorul sud-coreean. Linia de demarcaţie trecea prin mijlocul mesei de conferinţă.

— Sunt cu siguranţă tovarăşii lui Kim Il Sung, făcu sergentul Ho, care nu-şi dezlipea privirea de la superba blondă.

Numai vizitatorilor de rang înalt li se permitea să se apropie atât de mult de diavolii imperialişti din Sud. Santinelele nord-coreene şi cele sud-coreene se priveau cu ură în ochi. Din două în două ore, erau schimbate. Acolo era singurul punct în care linia de demarcaţie nu era barată cu sârmă ghimpată şi mine…

Sergentul Ho îşi recuperă binoclul şi îl îndreptă din nou spre frumoasa necunoscută. El privi îndelung la minunatul ei bust şi la unduirea voluptoasă a şoldurilor. Din nefericire, acea fiinţă era inaccesibilă pentru el, ca şi cum s-ar fi aflat pe o altă planetă.

Micul grup pătrunse într-una dintre barăci iar sergentul o pierdu din vedere. Visul cel frumos dispăru. Îi dădu americanului binoclul său, coborî scara în formă de spirală a foişorului şi pătrunse pe aleea asfaltată ce trecea prin faţa barăcilor albastre. El se apropie de o baracă şi privi printr-una din ferestre. Soldaţii nord-coreeni, aflaţi la câţiva metri de el, făceau acelaşi lucru. Unii chiar fotografiau. Înăuntru se puteau vedea cei cinci vizitatori care ascultau explicaţiile ghidului. Tânăra asiatică avea un aparat de fotografiat şi îi făcu semn blondei să treacă de cealaltă parte a mesei de conferinţă aflată în teritoriul sud-coreean, ca să-i facă o fotografie. Cu permisiunea ghidului, blonda îi făcu pe plac.

Sergentul Ho nu putea auzi ce vorbeau cele două femei, dar văzu cum asiatica se întoarce spre africanul îmbrăcat în ţinută Mao, îl întreabă ceva şi apoi îi întinde aparatul.

Negrul îl luă şi asiatica se afla acum la un metru de sergentul Ho. Dacă nu ar fi fost geamul, ar fi putut să o atingă.

Străluci flash-ul şi toţi zâmbiră. Africanul lăsă aparatul în jos. Sergentul Ho era vrăjit de sânii blondei. Apoi, brusc, se întâmplă ceva de necrezut! În loc să se întoarcă spre masă, blonda se repezi către uşa ce dădea în Coreea de Sud!

Aceasta nu era niciodată încuiată cu cheia.

Tânăra femeie o deschise şi trecu ca o săgeată pe lângă sergentul Ho, urmată de asiatică. Amândouă alergau spre Freedom House, care se afla la o distanţă de douăzeci de metri.

*

* *

În câteva secunde, calmul ce domnea în Joint Security Area făcu loc unei zăpăceli îngrozitoare.

Ghidul nord-coreean se repezi afară din baraca albastră, în teritoriul nordic, împingându-i pe african şi pe cei doi albi. Atraşi de zgomot, o duzină de soldaţi nord-coreeni năvăliră îmbrâncindu-i pe americani şi pătrunzând peste linia de demarcaţie în urmărirea celor două fugare.

Sirena foişorului nord-coreean începu să urle lugubru, alertând toată paza. Soldatul Wayne, suna înnebunit la Camp Bonifas, cerând ajutoare.

O maşină de teren 4×4, cu inscripţia *Merry Mad Monks of the DMZ*[1] se opri în faţă la Freedom House şi din ea săriră trei soldaţi şi un locotenent US. Ei tăiară calea soldaţilor nord-coreeni. Ofiţerul trase în aer trei gloanţe cu un Colt 45 şi urlă:

— *Stop! You are trespassing the border.*[2]

---

[1] Călugării veseli din DMZ. (n.a.)

[2] Opriţi-vă! Aţi trecut frontiera! (n.a.)

*
* *

Unii se opriră, dar câţiva continuau să alerge după cele două femei care ajunseseră deja la „Sunken Garden”. Păreau că aleargă la întâmplare, căutând să se îndepărteze cât mai mult de frontieră. Trei soldaţi nord-coreeni le ajunseră din urmă pe podul din piatră albă ce se arcuia deasupra bazinului cu apă.

Se aruncară asupra lor şi începură să le tragă înapoi. Aveau de parcurs cincizeci de metri până la linia de demarcaţie. Atunci interveni ofiţerul american ce coborâse din maşina de teren. Avea revolverul aţintit către unul din urmăritori.

— *Stop or I shoot you.*[3]

Soldatul se opri înjurând. Din toate părţile soseau acum americani şi soldaţi din ROKA[4] agitând arme M6.

Dintr-un tufiş de lângă Freedom House se auziră ţipete ascuţite.

— *Help! Help! Help! I am Swedish!*

Era tânăra femeie blondă care se zbătea în braţele a doi soldaţi cu brasarde roşii, care încercau să o târâie către linia de demarcaţie. Un altul se lupta cu japoneza.

Locotenentul american ezita. În câteva secunde avea să fie prea târziu. El se întoarse către sergentul Ho.

— Sergent, opreşte-i! Îţi ordon!

Sergentul se repezi, urmat de patru din oamenii săi. Cu o lovitură, el strivi pumnul unuia dintre soldaţii care se luptau cu blonda. Acesta îi dădu drumul urlând de durere. Ho îl prinse şi pe celălalt şi îl aruncă la pământ. Blonda se scutură. Pletele lungi şi blonde îi erau răvăşite.

— *Run away!*[5] îi strigă sergentul.

Engleza lui era limitată. Ochelarii necunoscutei căzuseră, iar el putu să-i vadă minunaţii ochi albaştri, plini de lacrimi. Blonda făcu câţiva paşi către 4 × 4. Camerele automate ale US Army filmau scena în tăcere. Câteva secunde, domni acalmia.

---

[3] Opreşte-te sau trag! (n.a.)

[4] Republic of Korea Army! (n.a.)

[5] Fugi! (n.t.)

Oamenii lui Ho reuşiseră să o elibereze pe asiatică. Aceasta părea paralizată, în stare de şoc. Un elicopter sud-coreean apăru deasupra acoperişurilor, întâmpinat cu o rafală de avertisment trasă din foişoarele nord-coreene.

Ofiţerul US exclamă îngrozit:

— *My God!* Sunt nebuni de legat!

El începu să agite braţele, făcând semn femeilor să vină spre el. Blonda şi asiatica se supuseră. Erau acoperite de sergentul Ho şi oamenii acestuia. În spatele lui Sunken Garden apărură trei trupe cu soldaţi din al Patrulea Batalion de Infanterie US.

Sergentul Ho îşi puse revolverul în etui. Tensiunea se potolise. Un urlet sălbatic îl făcu să se întoarcă. Un soldat nord-coreean ţâşni prin peretele subţire al unei barăci, spart cu ajutorul unui topor din dotarea antiincendiu. Cu ochii holbaţi ca ai unui nebun, el alerga spre cele două femei.

*

* *

Urletul fioros al soldatului o făcu pe blondă să se întoarcă. Cu un ţipăt de groază, ea se repezi spre locotenentul american, dar văzu că nebunul îi taie calea cu toporul în mână.

Atunci, împreună cu japoneza, devie spre Sunken Garden.

Americanul trase spre soldatul cu toporul, dar nu-l nimeri.

Sergentul Ho văzând care era situaţia porni ca un fulger după nebun!

Deodată, asiatica se clătină şi se prăbuşi la pământ. Imediat nord-coreeanul fu deasupra ei. Ca un călău profesionist, el îi tăie capul cu o singură lovitură de secure. Un şuvoi de sânge ţâşni ca un gheizer.

Un ultim spasm scutură trupul bietei femei, care se înţepeni apoi. Soldatul flutura victorios toporul însângerat. Îngrozită, suedeza se repezi într-un autobuz gol în loc să mai fugă către americanul cu puşcă mitralieră. Soldatul nord-coreean se luă după ea, cu sergentul Ho pe urmele lui.

Ho ajunse la autobuz în clipa în care asaltantul urca în el. Totul se petrecuse atât de rapid, încât nici nu apucă să-şi scoată revolverul din etui. Ho îl apucă pe nord-coreean de picioare şi-l răsturnă. Cu chipul

schimonosit de ură, acesta din urmă ridică toporul şi-l abătu asupra sergentului, despicându-i ţeasta drept în două.

*
* *

Un val de vomă ţâşni din gura soldatului american. El urla şi trăgea în acelaşi timp. Proiectilele puştii-mitralieră păreau că-l ţintuiesc pe agresorul cu secure de caroseria autobuzului, împiedicându-l să se prăbuşească. Securea era încă înfiptă în ţeasta sergentului Chan Soon Ho.

Culasa armei sună a gol. Americanul rămase pe loc, înfipt pe picioarele depărtate, îngrozit de cele două asasinate oribile.

Liniştea era acum sfâşiată de lătrăturile difuzate prin staţie de amplificare. Soldaţii americani şi coreeni, în ţinută de camuflaj, se aflau în spatele fiecărui tufiş din Sunken Garden. Un vehicul blindat cu o mitralieră îndreptată către zona de frontieră era în poziţie de aşteptare.

Acum toată zona era în stare de alertă pe o adâncime de cincizeci de kilometri.

El se îndreptă către locotenentul aflat încă în stare de şoc.

— Ce s-a întâmplat aici?

— *Sir*, se pare că două femei au vrut să profite de vizita în cealaltă parte a frontierei ca să treacă la noi. Apoi, nu mai ştiu, parcă au înnebunit cu toţii. Există cel puţin doi morţi şi mai mulţi răniţi. Ne-au atacat cu o secure…

— Unde sunt cele două femei? întrebă colonelul.

— Una dintre ele a fost asasinată. Cealaltă se află în autobuz. Este o albă, *sir*.

Colonelul alerga deja către autobuz. Evitând cadavrul sergentului Ho, el se urcă înăuntru.

Tânăra femeie blondă era acolo, privind în gol, iar lacrimile îi brăzdau faţa. Ea tresări când auzi paşii colonelului şi începu să tremure puternic. Americanul spuse cu blândeţe:

— Nu vă temeţi, Miss, sunt colonelul Kirkbride, comandantul batalionului patru din Camp Bonifas. Sunteţi în deplină securitate acum. Cine sunteţi?

— Anita Kalmar, răspunse blonda. Sunt suedeză.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost răpită în Coreea de Nord, spuse ea cu glasul spart. Sunt doi ani de când nu am avut dreptul de a părăsi ţara. Am profitat de această vizită în Pan Mun Jom ca să încerc să scap. O, este îngrozitor, atâta sânge…

Ea începu să tremure iar, incapabilă să mai vorbească.

Colonelul Kirkbride o ajută să se ridice şi să coboare din autobuz. Afară aştepta o ambulanţă. Ea fu aşezată pe o targă.

— Anunţaţi Ambasada Suediei din Seul, spuse colonelul. Încercaţi să o identificaţi pe cea de-a doua femeie. De asemenea, anunţaţi-l şi pe Intelligence Officer. Vreau un raport complet asupra acestei afaceri.

Capitolul II

Pe ecranul din sala de conferinţe de la etajul şase al clădirii din Langley în care se afla Central Intelligence Agency, se perindau imagini în alb şi negru, deformate de mărimea acestuia.

Spectatorii priveau ţintă la ecran. Dramatismul scenelor era sporit de urletele şi ordinele date în limba coreeană. Filmul fusese făcut din montarea peliculelor rezultate de la cele trei camere de luat vederi, instalate în zona demilitarizată din Pan Mun Jom.

Fuseseră înregistrate toate amănuntele tragicei evadări, în ordine cronologică. Pe ecran se derula secvenţa bărbatului cu toporul, până la scena asasinării sergentului Chan Soon Ho.

— Vreau să revăd de la început această secvenţă, ordonă directorul secţiei Operaţiuni, Richard Thompson.

Proiecţionistul se execută şi scena fu repetată.

— Acest tip a acţionat de unul singur, remarcă Richard Thompson. Nu a vorbit cu nimeni.

— Este exact, făcu generalul Anh, ofiţer de legătură sud-coreean. Nu se aude niciun ordin.

Pe ecran scena se derula în ralanti. Pe chipurile celorlalţi soldaţi nord-coreeni se citea clar stupefacţia. Era clar că nu se aşteptaseră la o

asemenea reacţie.

— Mă întreb de ce a făcut acest lucru, murmură Richard Thompson.

Vocea sacadată a generalului Anh se auzi din penumbră.

— Cu siguranţă, este vorba de un fanatic. Soldaţii nord-coreeni ar fi putut să le împuşte cu uşurinţă pe cele două femei, dar s-au temut ca acest lucru să nu degenereze în ceva cu mult mai grav.

— *Disgusting!* şopti Richard Thompson.

Era scena în care securea tăia capul femeii asiatice. Imaginea următoare era cu locotenentul US, care agita în neştire arma.

— Nebunul ăsta i-a luat pe toţi prin surprindere, comentă Michael Kotter, şeful staţiei CIA din Seul. Am vizionat filmul de cel puţin zece ori. Dacă omul nostru ar fi fost un ţintaş mai bun, acum femeia asta ar fi fost în viaţă, şi la fel şi sergentul sud-coreean.

— *Shit*, sper că tipul acesta a fost deja decorat! făcu directorul departamentului Operaţiuni.

— *Yes, sir*, răspunse generalul Anh.

Obiectivului camerei se deplasă până la trupul însângerat al femeii şi se opri pe această imagine terifiantă. În sală se aprinse lumina.

— A fost verificată cu precizie această femeie?

— Da, domnule, făcu Michael Kotter. Este vorba de o actriţă japoneză de douăzeci şi şase de ani, care a dispărut în urmă cu doi ani odată cu logodnicul ei. Se numeşte Ayako Honchu. Ei s-au făcut nevăzuţi pe o plajă de lângă portul japonez din Simonoseki. Nimeni nu a aflat ce s-a întâmplat cu ei. Se vorbea de o dublă sinucidere, fără să se ştie motivele.

— Logodnicul a fost găsit?

— Nu, domnule.

— Se cunoaşte bine identitatea fetei?

— Desigur, *sir*, datorită amprentelor digitale. I s-au luat atunci când a obţinut paşaportul. Familia ei a recunoscut-o.

— Aţi reuşit să reconstituiţi drumul străbătut de ea?

— Da, *sir*, datorită mărturiei făcute de Anita Kalmar, suedeza. Ayako Honchu i-a povestit acesteia că a fost răpită de pe plajă de patru bărbaţi mascaţi. Aceştia i-a dus pe ea şi pe logodnicul ei la bordul unui aparat Zodiac. Apoi, au fost transportaţi în Coreea de

Nord cu un vapor extrem de rapid. Acolo, cei doi au fost separaţi şi nu s-au mai revăzut niciodată. Ea a fost dusă la Pyongyang. După ce a stat sechestrată timp de o săptămână într-o vilă izolată, a fost dusă la Kim Yong Il, fiul preşedintelui Coreei de Nord Kim Il Sung.

— Pare o poveste de nebuni, şopti Richard Thompson.

— Nu-i chiar aşa, *sir*, îl contrazise respectuos, şeful staţiei din Seul. Kim Yong Il este înnebunit după cinema. Când a întâlnit-o pe Ayako Honchu, i-a spus că i-a văzut fotografia într-o revistă japoneză şi că a dorit ca ea să lucreze pentru cinematografia nord-coreeană. Atunci i-a scris, dar ea nu i-a răspuns niciodată. Din această cauză, el a hotărât să o răpească… I-a cerut apoi să lucreze cu el în Pyongyang. Din cele povestite de ea suedezei, la început l-a refuzat, cerând stăruitor să fie trimisă înapoi în Japonia. În loc de a ceda, Kim Yong Il a dat ordin să fie închisă într-o celulă. Ca să aibă timp să reflecteze…

Se pare că nu prea avea de ales, remarcă Richard Thompson.

Michael Kotter nu zâmbi deloc.

— Exact, *sir*. Astfel, după trei săptămâni de carceră, ea a acceptat oferta lui Kim Yong Il. Imediat a fost transferată într-un pavilion din periferia localităţii Pyongyang, păzit de oamenii din poliţia secretă. Nu ieşea de acolo decât atunci când trebuia să meargă la studioul de filmări, escortată.

— Dar logodnicul ei? Nu a preocupat-o soarta lui?

— Cum să nu? Dar i s-a spus că l-au lăsat să se întoarcă în Japonia. Ayako nu avea cum să verifice acest lucru, neavând altă sursă de informare în afară de televiziunea nord-coreeană.

— Probabil că a fost asasinat, făcu generalul Anh cu o voce acidă.

Nimeni nu îl contrazise.

— Pare o aiureală de nebuni, repetă directorul de la Operaţiuni. Şi fata asta a făcut într-adevăr cinema în cei doi ani?

— Mai mult nişte eseuri şi nişte filmuleţe regizate chiar de Kim Yong Il, spuse Michael Kotter. Acesta voia ca fata să facă un lung metraj, iar ea a profitat de asta ca să ceară mai multă libertate. Ca să-i facă pe plac, acesta a autorizat vizita ei la Pan Mun Jom, un loc deja istoric în ochii nord-coreenilor.

— Ideea evadării a fost a ei?

— Nu, *sir*. A fost ideea suedezei, Anita Kalmar. Ayako i-a spus

povestea ei în timpul călătoriei.

Tehnicianul proiecţionist se făcu nevăzut, iar cei trei bărbaţi se serviră cu cafea.

Directorul departamentului Operaţiuni îşi aprinse o ţigară şi se întoarse către şeful centralei din Seul.

— Ce părere ai despre suedeza asta, Michael?

— Nu am putut să o văd, dar omologii noştri mi-au trimis o traducere a interogatoriului ei. Povestea ei pare veridică şi seamănă în mod izbitor cu cea a japonezei. Acum doi ani, a fost declarată Miss Suedia, după o scurtă carieră în teatru şi cinema. Într-o bună zi, a primit o invitaţie să viziteze Coreea de Nord. Ştiţi că Suedia întreţine relaţii diplomatice cu cele două ţări coreene. Cum acest voiaj era plătit şi putea să-l ia cu ea şi pe iubitul ei, Jules, a acceptat. La Pyongyang, lucrurile s-au desfăşurat cu bine. I-a fost prezentată lui Kim Yong Il, care i-a mărturisit că o admiră mult pentru frumuseţea ei şi a rugat-o să se reîntoarcă în Coreea de Nord ca să lucreze pentru cinematografia locală. Bineînţeles, femeia nu l-a luat în serios. Or, după numai câteva săptămâni, a fost contactată de nişte oficiali nord-coreeni care i-au oferit un contract de o sută de mii de dolari, din care primea un avans de douăzeci de mii. Dacă venea să turneze în Pyongyang.

Pentru o simplă şi efemeră regină a frumuseţii, era o ofertă nesperată. A acceptat şi a plecat la Pyongyang, via Moscova.

— Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă Richard Thompson.

— Şi-a dat seama foarte repede că fusese trasă pe sfoară. La început i s-a reţinut paşaportul. Apoi a fost obligată să locuiască într-o proprietate din apropierea oraşului Pyongyang, fără a avea voie să aibă niciun contact cu exteriorul. Kim Yong Il a vizitat-o de mai multe ori şi a asistat la mai multe filmări. Filmuleţe de publicitate în care era mai degrabă dezbrăcată…

Directorul de la Operaţiuni scoase o exclamaţie de dezgust:

— Vreţi să spuneţi că a agresat-o sexual?

Michael Kotter scutură din cap.

— Nu, nu, *sir*. S-a mulţumit doar cu un „sexual harnaşament” fără niciun fel de violenţă. Tânăra şi-a dat seama că tipul este nebun, că în Coreea de Nord nu există industrie cinematografică şi că i se ofereau

proiecte neinteresante. Atunci a vrut să restituie cei douăzeci de mii de dolari ca să rezilieze contractul şi să se întoarcă acasă. Kim Yong Il s-a făcut că nu aude. Atunci Anita Kalmar s-a hotărât să evadeze. A fost prinsă în Pyongyang şi ameninţată cu moartea dacă va încerca să ia contact cu Vestul. Era obligată să respecte contractul. I s-a făgăduit însă că, dacă va face propagandă favorabilă pentru Coreea de Nord, va fi eliberată mai repede.

Ea a cerut să viziteze Pan Mun Jom şi cererea i-a fost aprobată. În autobuz, s-a întâlnit cu japoneza şi i-a propus să vină cu ea. Acum suferă îngrozitor simţindu-se vinovată de moartea ei.

Thompson dădu trist din cap.

— Putea să aibă aceeaşi soartă dacă nu intervenea acel sergent sud-coreean. Ce părere aveţi de toată povestea asta, generale Anh?

Generalul zâmbi cu răceală şi spuse cu claritate:

— Pare o poveste veridică, *sir*. Kim Yong Il este la fel de nebun ca şi tatăl său şi este obsedat de cinema. Se ştie că a sechestrat zeci de tinere ca să constituie o pepinieră de artiste în Coreea de Nord. Niciuna însă nu a putut să se întoarcă de acolo ca să poată povesti ce s-a întâmplat. Graţie celor povestite de *miss* Kalmar putem verifica ipoteza noastră.

— Credeţi că sovieticii cunosc această „manie”?

— Desigur. Coreea de Nord este o ţară foarte bine supravegheată. Are frontiere comune atât cu URSS, cât şi cu China. Ruşii nu vor însă să-l învinuiască pe Kim Yong Il. Au nevoie de porturile Coreei de Nord, când Vladivostok este prins de gheţuri, şi asta se întâmplă cam şase luni pe an. Avioanele sovietice au voie să survoleze teritoriul ţării.

Directorul de la Operaţiuni îl opri cu un gest.

— Unde se află acum tânăra suedeză?

— La Seul, *sir*. Toate declaraţiile ei au fost verificate. Par exacte.

— Nu este prea şocată de cele întâmplate?

— Bineînţeles că este, dar a devenit o eroină în Coreea de Sud! Acum, toată lumea vine să-i ia interviuri şi să-i ofere de lucru, căci este extraordinar de frumoasă. I s-a oferit să lucreze ca model, şi meseria asta se plăteşte foarte bine…

— Nu se întoarce în Suedia?

— Nu ştiu. Cred că deocamdată va mai rămâne câteva săptămâni în Seul… Ca să-şi ducă la capăt angajamentele. Are o cameră gratuită la hotelul *Chosun*. O mulţime de ziarişti străini o vizitează acolo.

Directorul de la Operaţiuni păru mirat.

— Dacă mi se întâmpla mie aşa ceva, aş fi fugit de aici mâncând pământul…

— Noi dorim să mai rămână un timp în ţara noastră, mărturisi generalul Anh. Este un mijloc excelent pentru a demonstra gradul de barbarie al regimului din Coreea de Nord. Am făcut un film al incidentului care va fi distribuit pe casete tuturor ziariştilor care vor veni la Jocurile Olimpice…

Băieţii nu erau deloc proşti…

Richard Thompson se uită la ceas şi spuse zâmbind:

— Vă mulţumesc că aţi venit la întâlnire, generale.

Generalul sud-coreean se ridică, le strânse mâna şi părăsi încăperea escortat de o gardă de corp din CIA. Când rămaseră singuri, cei doi americani se priviră lung.

— Curioasă afacere, nu? făcu Richard Thompson.

— Mai mult decât curioasă, accentuă şeful centralei CIA, Michael Kotter. Noi l-am identificat pe „Cho” tipul care o supraveghea pe suedeză, cu ajutorul prietenilor noştri din serviciile chineze.

— Cine este acesta?

— Tipul face parte din departamentul „Covert Operations” din serviciile nord-coreene.

— Omologii noştri?

— Da, *sir*. În realitate, el se numeşte He Wang Ki şi face parte din comandourile de sabotaj sovietice. Chinezii îl cunosc foarte bine. A venit des la Macao ca să dea ordine agenţilor lui. Obişnuia să stea la hotelul *Aido*. Nord-coreenii au implantat acolo o bază de operaţiuni clandestină. Chinezii îl lasă în pace, dar îl ţin continuu sub observaţie.

— Credeţi că povestea cu filmul este doar de paravan? Că un agent de importanţa lui nu s-ar ocupa cu asemenea fleacuri…

— Nu sunt sigur, sir, mărturisi Michael Kotter. Kim Yong Il se poate servi de serviciile speciale ca să-şi satisfacă dorinţele, dar afacerea asta poate să ascundă altceva care să fie în legătură cu problema noastră. Suedeza aceasta pare „clean”, dar nu aş spune acelaşi lucru

despre japoneză, care era poate acolo tocmai ca să o supravegheze.

— Atunci moartea ei ar putea fi o eroare?

— Da, *sir*. Nord-coreenii au insistat să recupereze cadavrul japonezei, pretinzând că aceasta ar fi avut naţionalitate nord-coreeană.

— Sper că nu mă veţi face să-mi pierd timpul pentru ţicnelile artistice ale lui Kim Yong Il, oftă Richard Thompson.

— Suntem obligaţi să explorăm totul, se apără şeful centralei CIA din Seul. De o vreme încoace, chinezii, japonezii şi sud-coreenii ne avertizează că în Coreea de Nord se pregăteşte o acţiune împotriva atleţilor noştri din Seul în timpul Jocurilor Olimpice. Până acum însă nu am putut afla nimic precis.

— Chiar aveţi încredere în chinezi?

— Da, pentru că ştiu că îi deranjează faptul că în Macao există o bază clandestină nord-coreeană, spuse Michael Kotter. În plus, nord-coreenii se orientează din ce în ce mai mult către Uniunea Sovietică şi asta îi sperie.

— În acest caz operaţiunea Viena capătă o importanţă din ce în ce mai mare, spuse directorul departamentului Operaţiuni. Speram să aflu ceva mai mult de la dumneavoastră.

El se aplecă spre interfon şi spuse:

— Să vină la mine Frank Woodmill.

Trei minute mai târziu îşi făcu apariţia un bărbat cu un aer destul de posomorât: era directorul adjunct al lui Thompson.

— Frank, ce spune centrala din Viena în legătură cu operaţiunea noastră?

— Totul pare că se derulează conform programului.

— Nu s-a înregistrat niciun fel de reacţie după cele întâmplate la Pan Mun Jom?

— Nu.

Directorul de la Operaţiuni se uită cu gravitate la subordonatul său.

— Trebuie cu orice preţ ca această operaţiune să se desfăşoare perfect. Afacerea din Pan Mun Jom riscă să trezească neîncrederea nord-coreenilor.

— Din nefericire, nu avem încotro. Suntem însă atenţi şi pregătiţi.

— Cine se ocupă la Viena de treaba asta?

— Malko Linge, răspunde Frank Woodmill. Este unul dintre cei mai buni şefi de misiune pe care îi avem.

— Atunci pot să dorm liniştit, spuse Richard Thompson cu un surâs cam chinuit.

Ştia că până şi cei mai buni şefi de misiune nu reuşeau să facă întotdeauna minuni.

Capitolul III

Baroneasa Frederika tocmai îl asasina la pian pe Mozart, după ce îl torturase îndelung. Sala de bal din Schloss Eisenstadt era transformată în auditorium. Baroneasa încerca să-şi demonstreze talentele de pianistă într-un concert ce nu se mai termina odată, înscris în marele festival al primăverii. Invitaţii erau aliniaţi în fotoliile din pluş roşu, suportând cu stoicism calvarul.

Instalat cu prudenţă în ultimul rând, Malko îi şopti la ureche Alexandrei:

— Ce-ar fi să facem un tur al terasei?

Degetele lui băteau tactul pe coapsa fină îmbrăcată cu ciorap negru de nailon şi urcau binişor în timp ce vajnica pianistă chinuia pianul învăluită de un nor de voaluri verzi… Alexandra îl privi brusc interesată:

— Ce să facem acolo?

Era o întrebare pur retorică. Ţinuta ei era o invitaţie făţişă la viol. Superbul ei bust abia era acoperit de un voal de organza mov ce lăsa la vedere un sutien asortat. Jupa neagră, foarte strânsă pe talie, se evaza ca o lalea, descoperind cu generozitate coapsele fine. Malko nu era singura persoană care putea observa că ciorapii erau singura lenjerie intimă… În naivitatea lui, considera că absenţa oricărei protecţii era menită ca să-l excite numai pe el. Totuşi surprinsese privirile cu luciri pofticioase ale unor masculi, fixate pe pulpele Alexandrei, în clipa când aceasta se instalase pe o canapea ceva mai joasă.

În acea clipă, în ochii logodnicei sale, se citi o imensă satisfacţie. Îi plăcea la nebunie să-i aţâţe pe toţi acei babalâci libidinoşi. Un impuls

brutal îl făcu pe Malko să o ia de mâna şi să o tragă după el afară din sală.

— Vino!

Ea nu opuse nicio rezistenţă. Marea terasă ce dădea către peluză era pustie, slab iluminată de lampioane. Malko alese colţul cel mai îndepărtat de sala de bal şi o sprijini pe Alexandra de balustrada din piatră. Fără să scoată vreun cuvânt, el îi vârî mâna sub fustă şi, fără niciun fel de preambul, o penetră în timp ce o săruta cu pasiune. Cât ai clipi din ochi, tânăra femeie se arcui în braţele lui şi începu să respire sacadat cu unghiile înfipte în smochingul lui din mătase.

— Atenţie! Vine cineva! şopti ea.

O altă pereche tocmai scăpase de tortura muzicală. Cei doi se retraseră şi ei în alt colţ mai întunecat al terasei, urmăriţi fără milă de acordurile ameninţătoare ale pianului… Baroneasa Frederika nu voia să se dea bătută. Alexandra strânse picioarele ca să-l ţină cât mai strâns pe Malko în pântecele ei. De departe, ai fi crezut că sunt doi îndrăgostiţi romantici. Cu toate astea, Malko era înfipt în ea până la rădăcină şi o lucra încet cu mişcări circulare.

Din când în când, un geamăt ţâşnea din buzele muşcate până la sânge ale femeii. Orgasmul i se declanşă în valuri în momentul în care Malko explodă. Cu mâinile încleştate pe şoldurile Alexandrei şi cu picioarele înmuiate de plăcere, Malko îşi descărcă vlaga în acordurile unui final discordant ce se voia apoteotic.

— De multă vreme nu am mai simţit ceva atât de minunat, suspină Alexandra.

Cei doi nu se îndurau să se dezlipească unul de celălalt.

— Am impresia că nu te-ai săturat încă, făcu contesa privindu-l galeş.

Malko ar mai fi încercat bucuros şi o altă rundă, dar, din nefericire, se apropie de el unul din şefii ospătarilor care se opri ceremonios la câţiva paşi prefăcându-se că nu vede nimic ciudat.

— Alteţa Voastră Serenisimă este chemată la telefon, spuse el şi se îndepărtă pe dată.

Alexandra pufni înciudată.

— O, va trebui să o lăsăm pentru altă dată… Dacă voi mai avea eu chef.

Malko găsi receptorul ridicat. Se aştepta să fie sunat.

— Alo, sunt Malko Linge.

— Malko, se auzi o voce cunoscută. Mâine este ziua. Ia, te rog, un stilou şi o hârtie ca să-ţi dictez ceva.

După ce închise telefonul, Malko era furios. Nu avea deloc chef să lucreze pentru CIA în acel moment. Era anotimpul petrecerilor în Austria. Recepţiile se ţineau lanţ în castelele scăldate în lumini, iar Alexandra, bronzată pe ţărmul Caraibelor, era regina balurilor. Din nou îndrăgostită de el, ea făcea orice ca să-l înnebunească şi să-i trezească dorinţele, arborând o ţinută dincolo de limitele decenţei.

Din păcate, castelul Liezen era un sac fără fund. În prezent problema cea mai urgentă era revizuirea şi repararea instalaţiilor sanitare, ceea ce costa o adevărată avere.

Acum nu mai avea ce face. Până a doua zi mai putea să se bucure de farmecele logodnicei sale. Apoi, Dumnezeu cu mila…

*

* *

Turnurile castelului din Bratislava se vedeau până în depărtare, ţâşnind din ceaţa deasă, ca o fortăreaţă medievală, lângă apele Dunării. Avea să fie o zi frumoasă, dar un pic cam rece.

În Rollsul blocat în spatele unor maşini de turnat asfalt, Malko privea banda de asfalt ce se termina un kilometru mai departe, la frontiera ceho-austriacă.

În afară de colina pe care se înălţa castelul, peisajul era complet neted, acoperit ici şi colo cu tufişuri şi foişoare ale Cortinei de Fier ce despărţea Austria de Ungaria. La câţiva metri depărtare de maşina sa, un panou anunţa: *Achtung: Staatsgrenze.*[6] Aşezat alături de Malko, Elko Krisantem îşi înăbuşi un căscat. Părăsiseră castelul Liezen la ora şase şi jumătate dimineaţa şi bătrânul majordom turc trebuise să se scoale cu o oră mai devreme ca să pregătească automobilul. În ochii lui se citea bucuria. În sfârşit, putea pleca împreună cu stăpânul său iubit într-o misiune… Poate că nu era chiar marea aventură pe care o visa,

---

[6] Atenţie: frontieră de stat. (n.a.)

dar era oricum altceva decât monotona sa activitate de om la toate în castelul Liezen. Acolo fusese nevoit să se familiarizeze cu meserii extrem de îndepărtate de prima sa vocaţie: adică cea de ucigaş.

Fusese deprins să mânuiască lampa de sudură şi cheia engleză şi să repare sistemul de încălzire centrală ca un adevărat profesionist…

Acum, cu vechiul său revolver Parabellum Astra la centură, el se juca cu laţul de strangulator, aşa cum alţii se jucau cu mătăniile… Deşi misiunea aceasta trebuia să fie nonviolentă, Malko dorise să-l ia cu el, pentru că prudenţa este mama înţelepciunii. Elko deschise radioul. Încă un avion fusese deturnat în Orientul Mijlociu… În Nicaragua se desfăşurau lupte crâncene. Malko era bucuros că i se încredinţase o misiune ce avea să se desfăşoare în ţara lui. Văzu un autobuz cu placa de înmatriculare alb-negru ce venea dinspre Bratislava.

Inima începu să-i bată mai repede. Era autobuzul pe care-l aştepta.

Uriaşa maşină trecu cu un huruit îngrozitor, îndreptându-se către Viena. Malko aşteptă puţin înainte de a se lua după ea. Nu era o muncă de Hercule… Autobuzul ajunse în oraş, străbătu Simmeringer Hauptstrasse până la Gara Centrală, apoi se îndreptă către vest, ca şi cum s-ar fi dus la castelul Schönbrunn.

Când ajunse însă la marginea oraşului, el intră pe Beckmanngasse, un drum liniştit şi micuţ, unde se opri.

Malko se opri şi el la capătul străzii. Cu un binoclu, el asistă la debarcarea pasagerilor – vreo douăzeci la număr – care intrară într-un imobil. După ce vehiculul se goli, Malko porni pe stradă cu viteza micşorată. Pe imobilul în care pătrunseseră pasagerii era o placă de cupru pe care erau gravate cuvintele: *Botschaft der Koreanischen Demokratischen Volksrepublik*.[7] Când ajunse în intersecţia următoare, Malko se întoarse către Krisantem:

— O să rămânem niţel aici…

— Ce facem în continuare?

— Nimic, spuse Malko. Suntem doar o echipă de luat în primire pe cineva care s-a hotărât să aleagă libertatea. Noi trebuie doar să-i

[7] Ambasada Republicii Democrate Coreea. (n.a.)

facilităm demersul.

— Este un coreean?

— Nu chiar, spuse Malko zâmbind.

El scoase din buzunar un teanc de fotografii.

— Uite obiectivul nostru.

Turcul luă fotografiile şi făcu ochii mari.

— Glumiţi, Alteţa Voastră?

Prima fotografie era scoasă din revista americană *People*. Reprezenta o brunetă splendidă care muşca un şirag de diamante. Părul bogat îi acoperea jumătate din chip. Avea o gură cărnoasă şi roşie plină de păcat. Era tipul vampei fără scrupule. Dedesubtul fotografiei, legenda indica numele actriţei Cynthia Jordan, o comediană promiţătoare, care tocmai turna pentru TV-CBS.

Alte trei fotografii o arătau în ţinută hipersexy care ar fi eclipsat-o chiar şi pe Marilyn Monroe.

În sfârşit, într-o pagină luată din *Hollywood Reporter* se anunţa că Cynthia Jordan urma să joace într-un mare film care se va turna în Cehoslovacia.

Turcul se uită la Malko.

— Tipa asta se află în acea clădire?

— Asta sper.

— Dar ce caută acolo?

— Autobuzul pe care l-am urmărit transportă nişte actori care tocmai au participat la turnarea unui film în Praga. Este vorba de o coproducţie ceho-nord-coreeană, îi explică Malko. În principiu, ea trebuia să-i însoţească. Eu trebuie să o iau în primire.

— Aveţi de gând să o duceţi la castelul Liezen? făcu timid Elko Krisantem. Contesa Alexandra nu va vedea cu ochi buni treaba asta…

Elko prevedea o cumplită reacţie.

— Nu, nu, zise Malko. O voi duce la Ambasada americană sau într-o „safehouse”. Atenţie!

Pasagerii autobuzului îşi făcuseră din nou apariţia şi se urcau în autobuz. Malko o zări pe Cynthia, uşor de recunoscut printre asiatici. Peste câteva secunde, autobuzul plecă spre centrul oraşului.

Se opri în oraşul vechi, în faţa Operei, lângă marea stradă pietonală a Vienei, Kartnerstrasse.

Ocupanţii coborâră.

— Aşteaptă-mă în faţă la *Sacher*, îi spuse Malko majordomului său.

El se amestecă în mulţimea ce circula pe stradă. Era uşor să se ascundă în valul turiştilor ce defilau prin faţa vitrinelor. Cynthia era cu adevărat magnifică.

Lângă ea mergea un personaj ciudat: era o asiatică atletică, având umeri ca de docher şi o coafură extravagantă.

Părul îi era vopsit în şuviţe de toate culorile curcubeului. Gura extrem de senzuală şi ochii oblici atrăgeau privirile vienezilor. Încetul cu încetul, Malko se apropie de grupul lor. Observă că tânăra americană era cuprinsă de nervozitate. Se uita mereu în jur. La un moment dat, privirile lor se încrucişară. Malko îi zâmbi.

Tânăra nu reacţionă, dar continuă să-l fixeze câteva fracţiuni de secundă.

Malko observă doi coreeni cu aspect scorţos. Cu siguranţă, nu erau actori. Aveau sarcina unor dulăi de pază ce vegheau ca niciun turist să nu se îndepărteze de grup.

Observă că Cynthia se distanţase de grup şi înjură în sinea sa. Îşi lăsase maşina destul de departe şi risca să aibă neplăceri cu paznicii grupului. Cu siguranţă, erau aşi ai *tack won do*, un karate de tip coreean. El nu avea decât arme de foc. Era însă greu să le folosească în plin centrul Vienei. Trebuia ca operaţiunea să fie cât mai discretă.

Cynthia Jordan se opri în faţa unei vitrine cu porţelanuri. El se opri alături de ea. De data asta el înţelese că americana îl reperase. Uriaşa asiatică era la o vitrină alăturată.

Cynthia plecă mai departe lăsându-şi eşarfa să cadă. Malko simţi sângele zvâcnind în artere. Era un truc. Rămase lângă eşarfă prefăcându-se preocupat de exponatele din vitrină. Cynthia Jordan se opri, privi în jurul ei şi făcu cale-ntoarsă. Malko se pregăti să reacţioneze. Cel mai bine era să o atragă în magazin.

Sosise momentul.

Cynthia nu parcurse nici doi metri, că asiatica se întoarse. Ea o văzu pe americană că se îndepărtează şi se luă după ea. Malko abia avu timp să intre în magazin. De acolo le văzu discutând pe cele două femei, care plecară împreună râzând forţat. Fără îndoială, asiatica era garda de corp a Cynthiei. Trebuia neutralizată…

Cu ajutorul lui Krisantem, nu erau probleme mari, dar trebuia să mai aştepte.

Grupul actorilor ajunse la capătul străzii pietonale. Acum stăteau în faţa vitrinei unui magazin de decoraţiuni, în care erau expuse ultimele creaţii ale lui Claude Dalie.

Erau nişte canapele acoperite cu satin albastru, console din lemn de esenţe scumpe şi un minunat pat Tiffany. După zece minute, membrii grupului se întoarseră la autobuz, cu braţele încărcate cu pachete. Vehiculul se îndrepta către ţărmul canalului care străbătea Viena de la est la vest. La volanul Rollsului său, Malko începea să se neliniştească. Dacă autobuzul se ducea la ambasada coreeană, lucrurile se puteau complica. În instrucţiunile trimise de şeful staţiei CIA din Viena, nu se menţiona o recuperare violentă. Se cerea ca acţiunea să fie discretă…

Malko respiră ceva mai uşurat când trecură pe lângă Beckmanngasse, fără să se oprească. Curând ajunseră la castelul Schönbrunn. Esplanada din faţa castelului era plină cu autobuze venite din toată lumea.

Turiştii se înghesuiau în faţa intrării principale. Poate că acum era ocazia visată…

El gară maşina în faţa grilajului. Autobuzele erau obligate să parcheze ceva mai departe, aşa că vizitatorii trebuiau să treacă la pas pe lângă el. Lăsându-l la volan pe Elko, el coborî din Rolls la vedere.

Grupul nord-coreenilor apăru peste câteva clipe. Cynthia era uşor de văzut alături de femeia cu părul multicolor… Ele mergeau una în spatele celeilalte, venind direct spre el…

Cynthia îşi încetini paşii când ajunse în dreptul lui. Ceilalţi stăteau deja la coadă la bilete. Malko îi surprinse privirea. Americana venea spre Rolls ca din întâmplare. Asiatica nu reacţionă imediat. După ce Cynthia se îndepărtă cam la trei metri de ea, strigă:

— Cynthia!

Tânăra nu-i răspunse. În schimb o luă la fugă. Rollsul se afla la zece metri. Malko deschise portiera din faţă. Fără să scoată un cuvânt, Cynthia se urcă iute.

Malko se urcă şi el în spate şi strigă:

— Porneşte, Elko! încuie uşile!

Se auzi un „clac”. Toate uşile fură zăvorâte. Elko claxonă scurt. Era

şi timpul. Asiatica era deja pe punctul de a smulge din ţâţâni portiera. Malko îi zări chipul crispat de furie. Rollsul porni.

*
*   *

Asiatica lăsă brusc portiera şi sări în faţa maşinii, cu picioarele îndepărtate. Instinctiv, Elko frână, ca să nu o lovească.

— Nu te opri! urlă Malko.

— Repede, repede! strigă Cynthia.

Era prea târziu. Un grup de copii trecea acum prin spatele asiaticei. Era o şcoală întreagă. Malko scoase o înjurătură printre dinţi. Noroc că uşile erau încuiate. Sentimentul de siguranţă nu dură mult.

Fata cu părul multicolor ocolea maşina. Malko o văzu cum îşi face vânt şi se repede cu pumnul încleştat în geamul portierei. Şocul izbiturii scutură maşina grea. Cynthia scoase un ţipăt ascuţit.

— Plecaţi! Plecaţi repede! Mă va ucide!

Era imposibil. Copiii încă mai treceau. Malko îşi smulse din centură revolverul extraplat, gata de orice.

Asiatica îşi reluă atacul. Era un adevărat buldozer. Izbea cu pumnul în geamul de securit cu rapiditatea unui piston de locomotivă. Pumnul ei era parcă din oţel.

Văzând cu nu reuşeşte, se dădu câţiva paşi înapoi şi întorcându-se în profil, îşi lansă piciorul în aer cu o violenţă nemaiîntâlnită. Geamul zbură în mii de ţăndări, lovind-o în tâmplă pe Cynthia şi proiectând-o peste Elko. Asiatica se repezi spre Rolls, vârî mâna prin spărtură, trase piedica şi aproape smulse uşa din balamale.

Lumea începu să se strângă în jurul maşinii.

Malko sări din Rolls cu arma în mână. Asiatica parcă nici nu-l vedea. Era greu să folosească arma în mijlocul mulţimii. Apucând-o pe Cynthia de încheietura mâinii, fata cu păr multicolor o trase din maşină, jos pe asfalt. Americana urla disperată, dar nimeni nu-i sărea în ajutor.

Atunci Elko îi sări în ajutor. Asiatica îi dădu drumul fetei şi, cu o forţă de necrezut îl lovi pe turc în coaste, proiectându-l pe spate, cu gura căscată şi cu ochii holbaţi.

Ca un fulger, gardianca se răsuci spre Malko. Acesta aţinti arma

către ea, dar ezită să tragă.

— Înapoi!

Piciorul femeii descrise un cerc în aer şi izbi în pumnul lui Malko. Fără să-i pese de mulţime, asiatica o apucă pe Cynthia de braţ împiedicând-o să se întoarcă în Rolls. Malko îşi ridică revolverul de jos.

— Lăsaţi-o în pace pe femeie asta! strigă el.

Femeia se opri să evalueze situaţia. Restul nord-coreenilor se apropiau de maşină. Doi paznici veneau şi ei în fugă din fundul parcului. Brusc, ea o împinse pe Cynthia şi îi aplică o lovitură cu latul palmei în gât. Malko simţi că-i vine rău!... Cynthia se prăbuşi cu faţa în jos. Asiatica se aplecă deasupra ei şi îşi termină treaba zdrobindu-i vertebrele cervicale. Se auzi o detunătură de armă. Glonţul pătrunse în mâna dreaptă a asasinei. Ea se ridică şi o luă la fugă spre autobuzul care deja demarase. Malko o zări sărind în el şi dispărând înăuntru. Era încă prea stupefiat de cele întâmplate.

Krisantem se ridică, cenuşiu la faţă.

— În viaţa mea nu am mai văzut una ca asta! făcu el strâmbându-se de durere. Am impresia că mi-a rupt coastele. Este un robot sau ce?

— Este vorba de *tack won do*, îi explică Malko, un fel de karate practicat în Coreea.

Curioşii înconjuraseră trupul neînsufleţit al Cynthiei. Malko îşi croi drum printre ei şi se apropie de ea. Un bărbat era îngenunchiat alături şi o examina.

— Sunt doctor, spuse el. Fata încă trăieşte, dar situaţia este foarte gravă. Să chemăm o ambulanţă.

— Întrebaţi-o cine este acea femeie?

— Din nefericire, nu poate vorbi. Lovitura i-a sfărâmat laringele.

Se auzi sirena unei ambulanţe. Malko privi la geamul spart al Rollsului său. Începuse cu stângul! Fusese la un pas de a-şi duce misiunea la bun sfârşit. CIA ar fi putut să-l prevină în legătură cu prezenţa acelei furii nord-coreene. Mai lipsise foarte puţin ca să-i ucidă pe toţi trei. Nici măcar laţul lui Krisantem nu ar fi putut fi de folos contra unei luptătoare *tack won do*. Ardea de nerăbdare să afle ce informaţie deţinea Cynthia. De ce fusese eliminată cu o asemenea furie şi cruzime?

Capitolul IV

Larry Wheat, şeful centralei CIA din Viena, ridică receptorul cu o expresie gravă pe chip.

— Cynthia Jordan va trăi, zise el, dar va rămâne mută şi paralitică pe viaţă… Laringele i-a fost complet distrus. Doctorii de la spitalul *Maria Hilfe* spun că nu au mai văzut până acum aşa ceva. Fata se află încă în stare de şoc.

— Spuneţi-mi, de ce aţi infiltrat-o pe această actriţă în Coreea de Nord? Aş vrea să ştiu de ce au ucis-o.

Americanul puse două bucăţele de zahăr în cafeaua din faţa lui şi zise:

— Este o poveste lungă. Aţi auzit vorbindu-se de Kim Il Sung, conducătorul Coreei de Nord?

— Sigur că da. Plăteşte gras tuturor ziarelor ca să îl ridice în slăvi. Ce legătură are cu asta?

— Păi, are un fiu. Kim Yong Il, la fel de descreierat, nebun după cinematograf. El plăteşte bani grei actriţelor din întreaga lume ca să vină în Coreea, să filmeze mici filmuleţe sau să se culce cu el.

— Aţi vrut să obţineţi mai multe informaţii asupra lui?

Larry Wheat dădu din cap.

— Nu, nu ar avea niciun sens. Avem informaţii destule de la serviciile japoneze şi chineze, potrivit cărora nord-coreenii se pregătesc să comită atentate în timpul Jocurilor Olimpice din Seul, în septembrie 1988, adică peste exact şase luni.

— Eu credeam că acolo vor participa atât sovieticii cât şi chinezii, remarcă Malko.

— Aşa este, dar atentatele vor fi îndreptate doar contra atleţilor americani. Noi suntem oaia neagră a nord-coreenilor.

— Ce spun sud-coreenii despre acest lucru?

— Spun că totul este sub control, că nici măcar un ac nu va putea pătrunde în Coreea fără a fi văzut. După schimbarea preşedintelui, au devenit foarte ciudaţi. Parcă sunt detaşaţi, reci, prea siguri de ei. Pentru asta trebuie să ne luăm singuri măsurile de precauţie.

— Ce legătură poate fi între povestea cu cinematograful şi aceste proiecte de atentate?

— O suedeză care a evadat din Coreea de Nord ne-a spus că este vorba de un bărbat care superviza operaţiunea „cinema”. Un anume „Cho”. Acest bărbat este în realitate He Wang Ki, numărul 3 al Serviciului Action nord-coreean. El conduce toate operaţiunile clandestine, atentatele din străinătate, asasinatele precum şi sabotarea Jocurilor Olimpice.

— Sunteţi sigur?

— Da. Ştiu asta din două surse diferite: serviciile chineze care veghează în Macao şi cele japoneze care au infiltrat anumite elemente marginale care lucrau cu nord-coreenii. E vorba de foşti membri ai *Sekigun*-ului japonez.[8] Acum sunt mercenari şi dispun de sprijin din partea teroriştilor iranieni şi palestinieni.

— Aşadar, operaţiunea „cinema” este doar un paravan, nu?

Americanul îl privi pe Malko plin de ironie.

— Nu prea văd cum un tip ca He Wang Ki ar putea să-şi piardă timpul cu asemenea fleacuri ca cinematografia. În plus, acum deţinem şi un element nou. Femeia care a rănit-o atât de grav pe Cynthia tocmai a fost identificată. Se numeşte Obok Hui Kang.

— Această nebună cu păr multicolor este o campioană la lupte marţiale, remarcă Malko.

— Chiar aşa, continuă Larry Wheat. Prin ea ajungem iar la serviciile speciale nord-coreene. În 1977, acestea au hotărât să formeze o unitate de elită pentru operaţiunile clandestine, utilizând metoda de luptă *tack won do*. Au recrutat pe bani grei un general sud-coreean, pe nume Choi, şi nişte campioni de *tack won do*, pe care i-au cumpărat sau i-au sechestrat. Au epurat această luptă de latura ei sportivă şi au făcut din ea o armă mortală pe care au rebotezat-o *kyeuk-soul*. Obok Hui Kang a fost una dintre cele mai bune eleve. Ea a fost înrolată în al optulea Corp al Armatei Populare nord-coreene, care se ocupă de misiunile speciale. Fata vorbeşte chineza, rusa, engleza şi japoneza şi face parte din detaşamentul care a comis atentatul de la

---

[8] Armata Roşie. (n.a.)

Rangoon din octombrie 1983, împotriva preşedintelui sud-coreean venit în vizită în Birmania. Ea abia a avut timp să scape. Obok este extrem de periculoasă şi motivată. Chinezii afirmă că este direct subordonată lui Kim Yong Il.

— Şi ce-i cu părul ei?

— O, este o perucă pentru film. A jucat şi ea un mic rol.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Autobuzul a trecut frontiera cehoslovacă fără intervenţia autorităţilor austriece care nu vor să-şi facă probleme. În prezent tipa este în siguranţă. Acum vă daţi seama din ce cauză ne-au interesat capriciile lui Kim Yong Il şi pasiunea lui pentru a şaptea artă.

— Da, îmi dau seama, zise Malko. Dar de ce a fost atacată Cynthia?

— Pentru că este o Honorable Corespondent a centralei noastre, şi chiar mai mult decât atât. O cunoaştem de multă vreme şi ne-a adus multe servicii din patriotism. Astfel, când i-am cerut să plece în Coreea de Nord, la invitaţia lui Kim Yong Il, a acceptat imediat.

— O invitase şi pe ea?

— Nu, dar am făcut noi totul ca să o invite. A dat interviuri în care şi-a manifestat interesul şi dragostea pentru Asia, fascinaţia pentru ideile socialiste, pentru lupta popoarelor oprimate. Ceva în genul lui Jane Fonda… După şase săptămâni, ea a fot convocată de Kim Yong Il, sau mai bine zis, de unul dintre emisarii acestuia la ONU. De formă, un timp ea s-a lăsat rugată, dar când i s-a propus un adevărat proiect de coproducţie cu Cehoslovacia, în care i s-a oferit rolul principal, a acceptat. A semnat un contract şi s-a suit în avion cu destinaţia Pyongyang, via Moscova. Nu am mai auzit vorbindu-se despre ea o vreme. Asta nu ne-a alarmat. Obligaţia ei era să descopere dacă istoria cu cinematografia era doar o chestiune de paravan. Ideea era să o recuperăm pe Cynthia după turnarea filmului şi să aflăm ce s-a întâmplat. Însă în urma incidentului de săptămâna trecută de la Pan Mun Jom, am reuşit să comunicăm cu ea prin intermediul agenţilor noştri de acolo. Ea ne-a cerut să o exfiltrăm. Nord-coreenii, în loc să-i redea libertatea după filmările de la Praga, intenţionau să o ducă iar în Coreea de Nord, sub pretextul că vor să mai facă un film cu ea. Din cauza asta am hotărât să o recuperăm aici, profitând de excursia lor la Viena.

— A aflat ceva cât timp a stat acolo?
— Aşa cred.
— Nu a putut să ia contact cu dumneavoastră?
— Nu, pentru că încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Când îşi va reveni, vom putea obţine informaţiile necesare.
— În cazul acesta, vă urez mult succes, spuse Malko. Eu mă întorc acum la Liezen. Trebuie să ajung la un dineu chiar în seara aceasta.
— Va trebui să mă ajutaţi mai întâi să stabilesc un portret robot al acelei amazoane, Obok Hui Kang, făcu americanul. Noi nu deţinem nicio fotografie de-a ei şi sunteţi singura persoană care a văzut-o personal.
— Sper că Cynthia este bine păzită, spuse Malko. Nord-coreenii nu văd cu ochi buni că este încă în viaţă.
— La uşa ei se află cei mai buni puşcaşi marini ai mei, spuse Larry Wheat.

*
*   *

Elko Krisantem, aflat la volanul Rollsului, cobora pe bulevardul Maria Hilfe, când Malko observă panoul alb-albastru a spitalului. Brusc, el îi spuse turcului:
— Opreşte în curtea spitalului!
Dacă Cynthia îşi recăpătase cunoştinţa, avea să o salute cel puţin. Bietul turc era livid la faţă. Suferea cumplit din cauza coastelor rupte. Respira ca un bătrân rablagit.
Malko intră în holul spitalului şi întrebă asistenta de serviciu.
— Unde se află miss Cynthia Jordan?
— La etajul patru, camera 412, răspunse aceasta reluându-şi lectura ziarului *Kurier*.
Niciun ascensor nu se afla la parter aşa că Malko fu nevoit să aştepte.

*
*   *

Sergentul Bill Eklund mesteca bucata de chewing-gum cu privirea aţintită la peretele culoarului, când auzi deschizându-se o uşă ceva

mai departe. O asistentă în bluză albă se apropia cu paşi siguri de el. În creierul puşcaşului marin se declanşă un „clic”. Fata era o asiatică. Aşadar, era suspectă… El se ridică în picioare. Era un uriaş înalt de un metru nouăzeci şi cinci. Nu se mai osteni să-şi scoată Coltul automat agăţat la centură.

El se întoarse şi strigă către cameră:

— Hei, Joe! Vino aici.

Joe Mac Gregor, cu craniul ras şi nişte umeri de docher, ieşi pe culoar. Asistenta era acum la trei paşi de ei.

— Ce s-a întâmplat?

Sergentul Bill Eklund îi arătă asistenta cu chip impasibil. Apoi, cei doi bărbaţi se repeziră la ea. Când să o apuce pe femeie de braţe, aceasta sări înapoi cu un strigăt sălbatic.

Piciorul ei descrise un arc în aer cu o violenţă nemaivăzută. El se opri între picioarele sergentului făcându-i zob organele genitale. Vârful pantofului era prevăzut cu o întăritură din plumb…

Alb la faţă, Eklund se îndoi din şale, urlând de durere. Asistenta îi aplică o lovitură la ceafă, zdrobindu-i vertebrele cervicale. Joe Mac Gregor o prinse de braţul drept cu enorma sa mână stângă, în timp ce apuca Colţul 45 cu mâna cealaltă. Nu avu însă timp să-şi termine gestul. Femeia pivotă ca un fulger. Cu o mişcare ea îl dezechilibră şi-l lovi în coaste sfărâmându-i-le şi atingând aorta. El se clătină cu gura deschisă, căzu în genunchi şi-şi dădu duhul.

Obok Hui Kang păşi peste cele două trupuri. Plăcile de plumb care-i protejau coatele, dădeau o forţă mortală loviturilor ei. Fata, complet calmă, intră în salonul Cynthiei Jordan închizând uşa în urma ei.

*

* *

Malko zări de la distanţă cele două trupuri întinse în fundul culoarului. Un val de adrenalină îi năvăli în artere. Revolverul extraplat era în Rolls…

El parcurse culoarul în fugă şi deschise cu piciorul uşa camerei 412. Deasupra Cynthiei era aplecată o infirmieră care îi ţinea capul cu amândouă mâinile. Picioarele pacientei se zvârcoleau cu mişcări dezordonate.

Infirmiera se întoarse şi Malko fu izbit de privirea feroce a ochilor oblici. Obok tocmai o sugruma pe Cynthia.

Americana avu o ultimă tresărire şi rămase imobilă.

Obok Hui Kang se ridică şi-l înfruntă pe Malko. Cele două leşuri de pe culoar arătau de ce este capabilă. Malko o văzu cum îşi încordează muşchii. Cu mâinile goale, nu avea nicio şansă. Făcu un salt înapoi şi piciorul asiaticei, lansat ca să-i zdrobească maxilarul, sfărâmă geamul uşii.

Malko smulse o armă de la unul din puşcaşii ucişi.

Obok Hui Kang apăru din salon şi o luă la fugă pe culoar. Malko armă revolverul şi trase. Glonţul nimeri în perete. Obok se eschiva fugind în zigzag. Malko aţinti din nou arma spre ea. Un medic ce ieşi din alt salon îi bară calea asiaticei. Piciorul ei ţâşni cu viteza unui glonţ şi-l izbi cu violenţă, lăsându-l lat. Nord-coreeana reuşi apoi să dispară pe o scară de serviciu. Malko se luă după ea. Cu Coltul în mână, el ajunse pe palier. Ca o acrobată, Obok sărea scările câte un etaj deodată.

Nebun de furie, el îşi descărcă arma la întâmplare în direcţia ei. Când ajunse în curte, ucigaşa dispăruse.

Malko se întoarse. Spitalul *Hilfe Maria* era în mare fierbere. Un infirmier era îngenunchiat lângă medicul ce zăcea pe culoar. Nu mai era nimic de făcut. Malko alergă până la salonul Cynthiei. Acelaşi spectacol dezolant. Tânăra zăcea pe spate cu chipul învineţit şi ochii holbaţi.

— A murit?

— Da. I s-a administrat o doză de cianură capabilă să omoare un cal.

Malko îşi aminti scena. De fapt ucigaşa îi vârâse pe gât capsula cu otravă. Cu un sânge rece îngrozitor.

El se întoarse frustrat şi înfuriat la culme. De ce a ucis-o pe Cynthia? De ce o asemenea cruzime nemaivăzută? Era vorba doar de o răzbunare a nord-coreenilor care erau furioşi că fusese manipulată de americani, sau fata deţinuse un secret vital pentru Pyongyang?

*

*   *

Larry Wheat intră în salon. Tulburat, el o privi îndelung pe Cynthia Jordan, apoi îi făcu semn lui Malko să iasă pe culoar.

— Sunt sigur că ştia ceva. Altfel nu ar fi riscat să vină după ea aici. Va trebui să aflăm, de ce.

Malko se simţea îngrozitor de vinovat după ce ratase o asemenea misiune. Nu ştia însă cum ar putea afla ceva.

— Cum trebuie să procedez? îl întrebă el pe şeful centralei CIA.

— Încă nu ştiu, dar voi afla.

Capitolul V

Malko se afla la dineul dat cu ocazia aniversării uneia din vecinele sale, care locuia în Schloss Furstenberg, o blondă nurlie cu şoldurile pline şi cu ochi mari albaştri, care avea deja un palmares bogat: trei soţi şi un număr considerabil de amanţi, printre care se afla şi el. Ochii vigilenţi ai contesei Alexandra erau fixaţi asupra lui. Cu bustul bandajat sub cămaşă, credinciosul Elko Krisantem veni şi-i şopti la ureche:

— Sunteţi sunat de la Viena, *Sie Hoheit*.

Când folosea această formulă specială, era vorba întotdeauna de CIA. Malko se scuză, îi zâmbi Alexandrei şi se duse în bibliotecă.

— Alo, Malko?

Era vocea lui Larry Wheat. Nu-l mai văzuse pe american de la înmormântarea Cynthiei Jordan, ce avusese loc cu o săptămână în urmă.

— Sunt în plină petrecere mondenă, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

Era dator să lucreze pentru CIA, care de un sfert de secol îi permitea să întreţină un enorm castel şi să trăiască potrivit rangului său, chiar dacă nu avea niciun ban pus de-o parte. În acea cruciadă fără sfârşit, ştia că într-o bună zi va pierde lupta, că gloanţele nu-l vor evita la infinit, dar asta făcea parte deja din filosofia sa… Cei din familia Linge mureau în picioare. Cât mai târziu posibil… Şi cu capul sus.

— Vreau să veniţi la Viena, spuse Larry Wheat.

— Este important?

— Extrem de important. Nu uitaţi să vă luaţi şi paşaportul.

El întrerupse convorbirea înainte ca Malko să ceară detalii. Acesta se întoarse la masă fără poftă. Imediat simţi piciorul Alexandrei lipindu-se de al său. Logodnica sa îl fulgeră cu o privire şi îşi înecă gelozia într-o cupă plină cu Dom Perignon.

*

* *

— Avem noutăţi, anunţă Larry Wheat, îndată ce îl zări pe Malko.

— Aţi dat de Obok?

— Din păcate, nu încă. Dar am posibilitatea să aflu ce anume se pune la cale împotriva noastră.

— Aici, la Viena?

Americanul dădu din cap.

— Nu, în Macao.

Malko crezu că nu aude bine.

— Cum în Macao? Şi m-aţi chemat pe mine?

Larry Wheat făcu un gest liniştitor.

— O.K., O.K., nu este nicio aiureală. Mai întâi, nu trebuie să mergeţi în Macao, ci în Thailanda…

— A, bun, făcu ironic Malko. În loc de douăzeci de ore cu avionul, voi face cincisprezece… Şi de ce în Thailanda?

Larry Wheat spuse liniştit:

— Pentru că avem o informatoare în Macao care se are foarte bine cu nord-coreenii. O cheamă Mina. Este un nume de cod. Ne-a dat deja nişte fire preţioase, dar este periculos să o contactăm acolo. În plus, serviciile chineze ignoră existenţa ei. Nu am niciun chef să o deturneze. Aşa că va trebui contactată în străinătate. M-a anunţat că deţine o informaţie vitală în legătură cu Coreea de Nord şi cu Jocurile Olimpice. Vreau să vorbiţi personal cu ea…

— Nu aveţi pe nimeni mai aproape de ea? La Hong Kong sau la Bangkok…?

— Ba da, sigur că am, dar ţin mult ca să vă ocupaţi dumneavoastră personal de afacerea asta. Sunteţi singura persoană care a întâlnit-o pe Obok Hui Kang în două rânduri. Puteţi să o recunoaşteţi. Sunt convins că Obok este implicată în nişte comploturi împotriva noastră. Dacă

Mina vă ajută să o localizaţi, puteţi face mult.

— Cu alte cuvinte, după ce merg în Thailanda, va urma Coreea… Pentru şase luni. Asta numiţi dumneavoastră o misiune simplă…

— Rămâne de văzut, făcu evaziv şeful Centralei CIA. Mai întâi întâlniţi-o pe Mina. Nici măcar eu nu-i cunosc adevăratul nume şi nici cum arată. Agenţii noştri din Hong Kong au contact cu ea.

— Iar eu cum o voi găsi?

— Agenţia noastră din Bangkok v-a rezervat deja o cameră la *Royal Wing*, cel mai frumos hotel din Pattaya. Vă veţi instala acolo şi Mina va fi cea care vă va contacta. Va primi numărul camerei dumneavoastră. Să nu vă mişcaţi însă, ar putea să se afle în primejdie de moarte. Apoi îmi veţi trimite un raport prin centrala din Bangkok. V-am reţinut un loc pentru Paris la zborul companiei Air France, de unde veţi pleca la Bangkok. Plecaţi astă-seară la ora optsprezece şi un sfert şi ajungeţi la Bangkok mâine la ora unsprezece. Aveţi rezervare la clasa Club.

— Poftim?!

— Cum aţi auzit! făcu americanul. De când Webster este DCI[9], nimeni nu mai are dreptul să călătorească la First Class. Veţi vedea însă că la Club, Air France, este superb; a fost reamenajat. Aveţi bar şi toaletă proprie.

— Atunci, mai bine să meargă Webster la Bangkok, zise Malko.

Şeful centralei CIA oftă:

— Bine, bine, să lăsăm gluma.

— Atunci, dacă mi se întâmplă ceva să nu cumva să mă puneţi într-un sicriu din lemn de brad, sub motiv că trebuie să faceţi economie…

*

* *

Era ora la care cele cinci mii de târfe din Pattaya ieşeau din bârlogurile lor ca să invadeze terasele barurilor din staţiunea balneară aflată la o sută douăzeci de kilometri de Bangkok. De-a lungul unei plaje sărăcăcioase, pe kilometri întregi se aliniau barăci în care se

[9] Fost director în FBI. DCI – Director of Central Intelligence.

aflau baruri, buticuri cu suveniruri, restaurante. Era Asia venală, plină de viaţă clocotitoare şi de culoare.

Deja, primele lumini de neon dădeau un aer sărbătoresc acestui Luna Park niţel cam sordid.

Era în Pattaya…

Malko închise ochii, cuprins de nostalgie. Când venise aici pentru prima dată, nu existau decât două hoteluri, iar în micile restaurante de pe plajă unde se serveau crabi îngrozitor de condimentaţi, micuţele şi delicioasele fetiţe thailandeze încă nu cereau bani în schimbul favorurilor făcute.

Taxiul său cu aer condiţionat începu să urce o colină, după care coborî până la un platou vast pe care se înălţa *Royal Cliff Hotel*. Un băiat îmbrăcat în alb se repezi să-i ia valiza. Holul era imens, cu aer condiţionat, iar pardoseala din marmură era acoperită cu un covor desenat de decoratorul parizian Claude Dalie. Prin pereţii din sticlă se vedea marea şi un vas-atelier din Flota a 70-a a Statelor Unite.

— Aveţi apartamentul 311, îl anunţă recepţionera. *Enjoy yourstay*.[10]

De la hotel se ajungea la o piscină cu forme complicate de unde se vedea o plajă nu prea atrăgătoare.

Apartamentul 311 era somptuos şi avea vedere către piscină. În faţa patului trona un televizor Samsung. Malko privi pe fereastră. Toate şezlongurile erau ocupate. Oare se afla acolo şi Mina?

După ce făcu un duş, el coborî şi se instală lângă bar, de unde începu să-i observe pe clienţii hotelului. Erau din toate neamurile: chinezi, thailandezi, germani. Femeile erau deosebit de frumoase.

Soarele îi ardea umerii, iar el se refugie într-un jacuzzi imens alături de vreo doisprezece turişti. Printre ei se afla şi o superbă brunetă cu nişte sâni planturoşi. Fata făcea pluta, iar sânii răsăreau din apă ca o sculptură suprarealistă. Din nefericire, era o albă. Nu putea fi Mina.

El aşteptă până la ora şase, apoi se întoarse în apartament. În clipa când ieşi de sub duş, sună telefonul. El se grăbi să ridice receptorul, spuse „alo”, dar auzi cum legătura este întreruptă. Era un prim semn

---

[10] Vă doresc un sejur plăcut. (n.t.)

de viaţă. Aşteptarea asta îl exaspera. Ca să se mai destindă, se decise să ia masa de seară în Pattaya. Era mai vesel decât să rămână în cameră şi să mănânce banane.

*
*   *

Noaptea se scursese fără nici un alt semnal. În cursul dimineţii, Malko rămăsese în apartament, urmărind un film la televizor. În vreme ce alţii se scăldau în piscină, el era obligat să stea legat de telefon.

Se resemnă să ia un mic dejun frugal şi să facă o baie în jacuzzi. Era o căldură îngrozitoare. După ce consumă o *Tom yam koum*, o supă thailandeză ale cărei arome ar fi ucis şi cele mai vorace amibe, îşi răcori arsura gâtlejului cu un ceai la gheaţă extrem de dulce şi urcă din nou în cameră.

Aţipise deja, când o bătaie în uşă îl făcu să sară ca ars. El se duse la uşă şi deschise.

— Intraţi.

Era băiatul de serviciu de pe etaj. Malko se culcă iar. După un sfert de oră numai, o nouă bătaie în uşă. Enervat, Malko se duse să deschidă. Un val de adrenalină îi năvăli în artere. În pragul uşii, se afla o chinezoaică splendidă, cu un aer timid. Era înfăşurată cu un pareo care i se modela pe coapsele brune şi pe sânii ţanţoşi. Părul negru, prins într-un coc armonios şi complicat în care erau înfipte ace lungi de fildeş, punea în valoare un chip delicat cu nişte ochi oblici imenşi, un năsuc cârn şi o gură mare şi cărnoasă. Era cu siguranţă o metisă.

— Îl caut pe Jim Thompson, spuse ea cu o voce de-abia auzită. Era parola de recunoaştere.

— A plecat la Hong Kong, răspunse Malko.

Mina intră în apartament şi traversă livingul până la fereastră. Acolo, ridică perdeaua şi inspectă piscina. Malko se apropie de ea.

— La ce vă uitaţi?

Ea se întoarse spre el.

— Mă uit după soţul meu. La ora asta îşi face siesta pe marginea piscinei. I-am spus că am de gând să urc aici. Trebuie însă să fiu foarte

atentă.

Ea scoase din pareo o bucată de hârtie pe care o întinse lui Malko.

— Iată aici este informaţia pe care trebuia să v-o dau.

Malko văzu patru cuvinte scrise cu majuscule şi două cifre: *45 Sogyo Dong, Mapo-Gu.*

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Este adresa secretă a reţelei logistice nord-coreene din Seul, spuse ea. Am obţinut-o cu mare dificultate. Nimeni nu o are. Nici măcar Serviciile secrete chineze sau japoneze.

— Dar nu mai aveţi nimic în plus? făcu Malko nedumerit. Un nume, numărul etajului…

Mina schiţă un zâmbet de scuză.

— Nu. Era prea periculos. Este drept că e o informaţie cam incompletă. Nu ştiu nici măcar dacă e vorba de o casă sau de un imobil cu mai multe apartamente. Cred însă că dacă zona va fi supravegheată, veţi reuşi să descoperiţi ceva. Am făcut tot ce am putut.

— Şi reţeaua asta există de multă vreme?

— Nu, nu cred. Dar are ca scop să intervină în Jocurile Olimpice pentru a sabota atleţii americani.

Ea lăsă perdeaua să cadă şi făcu un pas către Malko. Privirea întunecată a fetei era impenetrabilă. El îi zărea sfârcurile întărite ale sânilor prin ţesătura fină a veşmântului oriental. Mina era o făptură superbă, cu talia ei de viespe şi picioarele lungi, frumos modelate.

— Ce faceţi aici în Macao? o întrebă el.

Nu ar fi dorit ca fata să plece imediat. Mina surâse:

— Nu mare lucru.

— Nu aţi muncit niciodată?

— Ba da, într-un cazinou. Am fost crupieră la o masă de joc. Era destul de amuzant.

În vocea ei se simţea o nuanţă de regret.

— Veţi rămâne mult timp în Pattaya? o întrebă Malko.

— Doar câteva zile, zise ea, dar să nu încercaţi să mă revedeţi, este foarte periculos. Soţul meu lucrează cu nord-coreenii şi este extrem de bănuitor. Când vine la hotel mituieşte personalul care trebuie să mă spioneze ca să vadă dacă mă întâlnesc cu cineva…

Ce plăcut… Malko simţi dorinţa puternică de a face dragoste cu acea păpuşă de porţelan. Ea simţi acest lucru şi se îndreptă către uşă.

— La revedere, făcu ea. Sper ca această informaţie să vă fie de folos.

Ea deschise uşa iar el o urmă. Uşa apartamentului dădea într-un culoar destul de sinistru. Malko o însoţea către capătul lui. Brusc, femeia se răsuci spre el înspăimântată. Atunci Malko zări ceva mai departe un băiat de serviciu care îi privea atent. Fără niciun preambul, Mina se aruncă în braţele lui Malko. El simţi gura ei dulce strivindu-i gura cu un sărut, iar trupul ei se lipi de al lui.

Fericit la culme, Malko o trase înapoi în cameră închizând uşa cu piciorul. Când vru să o ducă în braţe până la pat, ea se degajă din braţele lui.

— Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă! Am făcut asta din cauza băiatului care era pe culoar. Dacă crede că îmi înşel soţul nu-i va mai spune nimic, pentru că îi veţi da o sută de dolari…

Malko o mai ţinea de talie, dar ea se chinuia să scape. Din cauza asta, tunica îi alunecă de pe umeri descoperind o superbă lenjerie de corp cu imprimeu blană de panteră.

Pulsul lui Malko sări peste orice limită.

— Sunteţi sublimă, făcu el.

Mâinile lui o mângâiau peste tot, mângâindu-i curbele şoldurilor şi apoi a feselor cambrate. Apoi îi cuprinseră sânii grei. Privirea Minei se întunecă.

— Lăsaţi-mă, vă rog din suflet! făcu ea aproape plângând.

Era ultimul lucru pe care Malko l-ar fi făcut. El o trase spre pat cu buzele lipite de gâtul ei fierbinte şi mătăsos. Femeia i se înmuie în braţe.

Sub mâinile flămânde ale bărbatului, ea simţi fiori ce-i străbătură trupul ca o descărcare electrică.

Imediat se treziră amândoi în patul confortabil. Malko se eliberă din halatul moale, rămânând doar în slipul vizibil deformat de o erecţie de zile mari. În încleştarea lor, cocul asiaticei se desfăcu. Ea scoase un geamăt.

— Opriţi-vă! Nu voi putea să-mi refac coafura. Vă implor să-mi daţi drumul.

În vocea ei se ghicea o disperare atât de mare, încât Malko o lăsă liberă. Ea alergă la oglindă, roşie ca focul şi cu răsuflarea tăiată. Malko o ajunse din urmă şi se lipi de spatele ei cald, apucându-i sânii cu amândouă mâinile. Timp de câteva secunde, rămaseră nemişcaţi, apoi se produse miracolul. El o simţi pe Mina cum cedează şi i se abandonează.

Ea însă îşi reveni imediat.

— Trebuie să plec. Mi-e frică. Soţul meu îşi va da seama că lipsesc. Trebuie să se trezească în orice moment.

În loc să-i răspundă, el o sărută îndelung. Mina era în aceeaşi stare ca şi el.

— Văd că şi tu mă doreşti, zise el.

— Da, dar nu pot să mai stau. Poate mă voi întoarce mai târziu.

Nu ştia să mintă prea bine. El o luă de mână şi o trase lângă fereastră. Se puteau vedea clar persoanele care se bronzau la piscină.

— Observaţi-l de aici. Îl zăriţi?

— Da.

— Şi ce face? Doarme?

Un „da” imperceptibil se ghici pe buzele ei. Acum nu se mai zbătea. El începu să o mângâie iar. Abia dacă mai rezista dorinţei.

În clipa în care reuşi să o penetreze, trupul femeii fu scuturat de un spasm puternic şi se auzi un geamăt.

Orgasmul nu se lăsă mult aşteptat. Malko ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea toată după-amiaza. Femeia se trezi din letargie şi începu să-şi aranjeze veşmintele şi părul.

— Acum trebuie să plec, spuse ea cu o voce dulce.

Înainte de a închide uşa după ea, adăugă:

— Şi nu uitaţi de cei o sută de dolari.

Acestea fură ultimele ei cuvinte. Malko aşteptă câteva clipe, apoi se întoarse la fereastră. El o văzu pe Mina ieşind din ascensorul exterior şi traversă podul ce se arcuia peste piscină. Ea îşi scoase pareo şi se lăsă să alunece în apă.

Malko îşi puse halatul, luă banii şi ieşi pe culoar. Băiatul de serviciu era în acelaşi loc. Luă banii şi îi vârî în buzunar zâmbind. Mina era la adăpost. Încă tulburat, el coborî la piscină. Ar fi rămas pentru mult timp în Pattaya.

Cu Mina, bineînţeles.

Începu să înoate în piscina cu multe meandre. Reuşi în cele din urmă să o repereze pe Mina. Era culcată pe o saltea, cu ochii ascunşi după nişte ochelari de soare. Lângă ea, era tolănit un munte de slănină, cufundat în lectura unui ziar chinezesc. Malko îşi spuse că lumea era prost alcătuită şi se hotărî să se refugieze în jacuzzi.

Trebuia să comunice informaţia primită celor din Viena şi să se urce apoi în primul avion ce decola pentru Paris. Pleca din Pattaya cu o amintire de neuitat: Mina, pe care nu avea să o mai revadă vreodată.

*

*   *

Când pătrunse în biroul şefului centralei CIA din Bangkok, Malko avu senzaţia că trece dintr-o saună direct sub un duş îngheţat. Afară se topea asfaltul, la 45° la umbră şi umiditate de 150°. Jack Early îi întinse mâna cu căldură.

— Am noutăţi pentru dumneavoastră. Nu vă mai întoarceţi în Europa.

Malko se uită consternat la el. Tocmai venea de la agenţia Air France de unde îşi reţinuse un loc pentru zborul din acea seară, către Paris.

— Veţi pleca la Seul, continuă Jack Early. Acestea sunt instrucţiunile sosite de la Langley.

El îi înmână un telex proaspăt descifrat ce purta menţiunea Secret. *COS only*[11]. Textul era scurt:

„Malko Linge este aşteptat la Seul. Salutări.”

— Dar este absurd. Ce să caut eu acolo? protestă Malko.

— Habar n-am, făcu calm Early. Ideea nu-mi aparţine mie. Cei din Langley vor să exploataţi dumneavoastră informaţia primită de la Mina.

---

[11] Secret. Numai pentru şeful staţiei. (n.a.)

— Iar sud-coreenii ce vor face?

— Cei de la Langley nu doresc ca să le destăinuim nimic pentru moment. Şi asta nu e tot. Mai vor să luaţi legătura cu acea suedeză, Anita Kalmar, şi să aflaţi tot ce ştie.

— Cum, încă nu a fost interogată?

— Nu încă. Se tem că acea ucigaşă asiatică, Obok Hui Kang, ar putea încerca să-i dea târcoale. Se ştie că doar dumneavoastră aţi fi capabil să o identificaţi.

— Dar până la Jocurile Olimpice mai sunt încă şase luni, făcu mirat Malko.

Jack Early îl privi cu un zâmbet ironic.

— Păi, în cazul acesta veţi avea timp la dispoziţie ca să învăţaţi coreeana. Eu, un funcţionar corect şi disciplinat, v-am rezervat un bilet pentru Seul şi o cameră la hotelul *Shilla*. Nu pot spune ca vă invidiez. În perioada asta, la Seul e un frig îngrozitor.

Capitolul VI

În faţa Primăriei din Seul clipea un panou pe care erau afişate trei cifre: 173. Malko întoarse capul spre şoferul de taxi care vorbea o engleză stricată.

— Ce înseamnă numărul acela?

Coreeanul îi zâmbi mândru.

— *Olimpic Games, sir. In 173 days.*[12]

Încântat, el se îndreptă spre labirintul de străduţe, mergând cu viteză maximă. Un autobuz îi şterse o aripă cu un muget sălbatic. Coreenii conduceau la fel cum munceau, ca nişte adevărate brute. Cinci minute mai târziu, ei intrară în tunelul Kumhwa, unul dintre nenumăratele tuneluri ce transformau colinele Seulului în strecurătoare. Era straniu acel oraş în care zgârie-norii evocau America, autostrăzile, Tokyo, iar cartierele cu căsuţe cu acoperişuri multicolore, Asia tradiţională.

---

[12] Jocurile Olimpice încep peste 173 zile. (n.t.)

Avea la fel de multe coline ca şi Roma. Multe erau acoperite cu o vegetaţie anemică sau cu căsuţe minuscule.

Şoferul le arătă o plăcuţă semnalizatoare.

— Am ajuns în Sogyo Dong!

Era un bulevard cu sute de buticuri, aflat în partea vestică a oraşului. Cartierul Mapo-gu se întindea până la Han River şi nu prezenta niciun interes particular. Taxiul se opri, iar şoferul îi dădu lui Malko bucata de hârtie cu adresa primită de la Mina.

Malko era acum pe trotuar, în faţa unui magazin cu animale, în vitrina căruia se aflau vreo zece canişi. La numărul 45, se înălţa un imobil vechi cu trei etaje şi cu trei magazine la parter.

El pătrunse pe culoarul de la intrare ce mirosea puternic a usturoi, ca de altfel tot oraşul. Nu degeaba Seul era supranumit „Garlic City". În spatele clădirii era o curte ce deservea un alt corp de clădire, apoi un alt culoar şi încă un imobil. Pe cutiile de scrisori, numele erau scrise în alfabetul coreean, deci erau indescifrabile… Malko privea neajutorat şi încordat în jurul său.

Ca şi cum, în orice moment, ar fi putut apărea Obok…

Revolverul său extraplat, ce fusese pus în valiza-diplomat, încă nu sosise. Prin faţa lui treceau copii şi femei încărcate cu sacoşe pline.

Ajunsese la capătul călătoriei.

Oare cum avea să se folosească de informaţia obţinută? Necunoscând limba coreeană, îi era complet imposibil să facă ceva. Descurajat, el făcu cale-ntoarsă în bulevard. Făcuse degeaba douăzeci de mii de kilometri până acolo…

Când ajunse pe partea cealaltă a drumului, aruncă din nou o privire către numărul 45, căutând cu disperare o soluţie. Chiar dacă Obok ar fi locuit acolo, ea l-ar fi reperat cu uşurinţă imediat, mai ales pentru că era singurul străin în acel cartier. Nimic însă nu confirma prezenţa ucigaşei în Seul, un oraş în care aceasta s-ar fi aflat în primejdie de moarte, iar până la începerea Jocurilor Olimpice mai erau încă şase luni.

Singura cale logică era ca informaţia să fie comunicată sud-coreenilor care să acţioneze după metodele clasice.

Dezgustat, Malko începu să caute un taxi. Cu mare greutate izbuti să găsească unul. Oboseala se făcea tot mai simţită. Decalajul de fus

orar îşi spunea cuvântul.

— *American embassy*, spuse Malko şoferului.

Coreeanul făcu semn că nu ştie unde este. Resemnat, Malko spuse:

— Hotel *Shilla*.

Da, de astă dată şoferul ştia adresa, *Shilla*, cu cele douăzeci de etaje în cărămidă roşie, se înălţa în faţa unei enorme coline, Namsan, pe care se afla turnul televiziunii, cea mai înaltă construcţie din Seul.

*

* *

Ambasada Americană era într-o clădire identică cu Ministerul Culturii şi a Informaţiilor, pe marele bulevard Sejounno ce ducea către Muzeul Naţional. O pădure de antene şi zidurile protejate de beton o diferenţiau de clădirea vecină. Malko se prezentă la santinela de serviciu, care îl conduse la etajul patru, la şeful centralei CIA, Michael Kotter. Americanul, un bărbat brunet, cu ochelari şi cu un aspect jovial, specific graşilor, îl întâmpină cu căldură.

— Ce aţi reuşit să găsiţi în Mapo-gu?

— Absolut nimic, spuse Malko mohorât.

Kotter îi ascultă relatarea apoi spuse oftând:

— Şi totuşi este vorba de o sursă sigură de informaţii…

— Este nevoie să ştii să vorbeşti coreeană. Nu ştiu de ce nu furnizaţi această informaţie celor de la KCIA? La urma urmelor, este vorba de ţara lor.

— Da, dar cei care sunt în pericol sunt atleţii noştri, adăugă americanul. Deocamdată instrucţiunile cer să acţionăm discret. Omologii noştri au nişte metode care nu dau întotdeauna rezultatele aşteptate. Sunt capabili să-i ridice pe toţi cei ce locuiesc la numărul 45 ca să-i ducă la *Bingo Hotel*.

— Ce-i acolo?

— Este cel mai mare centru de tortură al KCIA-ei din oraş, aflat în cartierul Bingo. Acolo, victimelor li se smulg toate organele care pot fi smulse. În asemenea condiţii, torturaţii mărturisesc orice.

— Singura soluţie ar fi să mă instalez în faţa intrării zi şi noapte, remarcă Malko.

Michael Kotter îi adresă un zâmbet încurajator.

— Trebuie să mai reflectăm. Vom trimite un telex la Langley. Până primim răspuns, vă puteţi ocupa de frumoasa noastră suedeză, cea care a evadat din Pan Mun Jom.

— Nu aţi interogat-o încă?

— Noi, nu. Dar am primit versiunea în engleză a declaraţiilor făcute de ea presei.

— Şi sunt interesante?

Kotter rânji.

— Bineînţeles, dar lipseşte esenţialul... După cele întâmplate la Viena, va trebui să-i punem nişte întrebări acestei suedeze. La urma urmelor, a fost şi ea amestecată în afacerea cu cinematografia...

— Are de gând să rămână la Seul?

— Aşa se pare deocamdată. A devenit un fel de eroină naţională în Coreea de Sud. Priviţi.

El îi întinse lui Malko mai multe fotografii făcute la nişte parade ale modei. Malko simţi că i se taie răsuflarea: Anita Kalmar era pur şi simplu splendidă. Avea nişte picioare interminabile, un aer ce amintea de Anita Ekberg în *Dolce Vita*, cu o gură imensă şi cu ochii albaştri migdalaţi. Iar sânii abia încăpeau în bluzele parcă prea strâmte. Pe lângă ea, coreenele erau ca nişte pitice. Niciun bărbat nu ar fi putut să-i reziste. El înapoie fotografiile americanului.

— Există vreun bărbat în viaţa ei, aici?

— După câte ştiu, nu. S-ar părea că tipa asta este atrasă mai mult de femei decât de bărbaţi. Circulă nişte zvonuri în genul acesta.

— A spus cât mai are de gând să rămână pe aici?

— Directorul lui *Koreea Herald*, cel mai important ziar în limba engleză din Seul, i-a oferit un sac cu aur ca să rămână ca reporter pentru Jocurile Olimpice. Până atunci, este instalată într-un apartament în hotelul *Chosun*, scăldată în lux. Niciun ziarist aflat în trecere prin Coreea nu-i scapă. Tipa îşi joacă rolul într-un stil cât se poate de sexy. Îşi povesteşte aventura sejurului ei în Coreea de Nord, condimentată cu tot felul de detalii, gen scenariu *horror*.

— În orice caz, întâlnirea cu ea nu pare deloc dezagreabilă, făcu Malko.

— Înainte de a da ochii cu ea, ar fi de îndeplinit o mică formalitate. Trebuie să cerem autorizaţia din partea coreenilor. Cei din KCIA sunt

extrem de susceptibili. Avem noroc că cel ce răspunde de supravegherea străinilor este un vechi prieten de-al nostru: generalul Ching Jong Kim. Un fost combatant din batalionul „Calul Alb”[13] din Vietnam. Din când în când ne mai dezvăluie câte ceva. Coreenii sunt cunoscuţi pentru secretomania lor.

— Ce legătură are el cu Anita Kalmar?

— La el se află dosarul ei.

— I-aţi vorbit de pericolul ce ameninţă pe atleţii americani participanţi la Olimpiadă?

Michael Kotter tocmai voia să-i răspundă când, de afară, se auziră strigăte şi scandări de sloganuri. Ei merseră la fereastră. În faţa Ministerului de Finanţe, era o platformă întinsă unde se adunaseră o mulţime de manifestanţi, mai toţi studenţi, ce purtau banderole albe în jurul capului şi strigau „TOKCHAE TADO”[14].

Altădată erau întâmpinaţi cu gaze lacrimogene, acum însă nu mai stârneau nicio reacţie. Autorităţile nu doreau să facă valuri, din cauza Olimpiadei care se apropia. Se părea că asta era acum unica grijă în această ţară.

— Generalul Ching Yong Kim nu crede în atentate, spuse americanul, în schimb se teme de un atac frontal pe paralela 38°, fapt cu totul neverosimil. Coreenii sunt paranoici pe tema asta. Omologii noştri ne agasează cu frica lor în faţa ameninţării nord-coreene. Ne pun în stare de alertă ori de câte ori strănută un general nord-coreean. Însă niciodată nu vin cu ceva concret.

— I-aţi vorbit de Mina?

— În niciun caz.

— Credeţi în informaţiile chinezilor şi ale japonezilor?

— Sunt credibile. L-am întâlnit pe Hwong, şeful Securităţii Jocurilor Olimpice. Are în subordine 120.000 inşi şi este foarte sigur de el. Dacă biata Cynthia Jordan nu ar fi fost ucisă, am fi fost şi noi la fel de liniştiţi.

— Dar informaţiile obţinute de la Mina?

---

[13] Corp expediţionar sud-coreean. (n.a.)

[14] Jos cu dictatura. (n.a.)

— Acestea dovedesc că în oraş sunt nişte reţele nord-coreene. Nici nu e de mirare. De fapt, omologii noştri prind mereu câte un suspect care dispare fără urmă. Se spune că KCIA dispune în Bingo de o imensă baie cu acid unde sunt scufundate persoanele nedorite, care se dizolvă complet. Aşa că niciodată nu are loc vreun proces. Coreenii nu sunt deloc tandri. Nici în Nord. Nici în Sud. În 1980 au fost ucişi în Kwungjo două mii de oameni care au manifestat împotriva regimului.

Americanul îşi consultă agenda.

— Aveţi întâlnire cu generalul la ora 12 fix, la hotelul dumneavoastră.

— Cu Ching Yong Kim…

— Numele Kim este purtat de o treime din coreeni. O altă treime se numeşte Park, şi cealaltă, Lee. Mai bine reţineţi prenumele şi fizionomia persoanelor.

— Practic, nu am ce zice…

— Eu am fotografii şi numere pentru omologii noştri. Şi ei afirmă că şi noi suntem asemănători în ochii lor. Apropo, încercaţi să fiţi punctual. Coreenii nu admit nici două minute de întârziere, parcă ar fi înghiţit câte o pendulă.

— Ce ştie generalul acesta în legătură cu mine? întrebă Malko.

— I-am spus că sunteţi aici trimis de Companie ca să studiaţi problemele de securitate ale atleţilor noştri, fără a avea însă o misiune precisă. Sunt convins că nu a crezut nicio iotă. Va încerca să vă tragă de limbă.

— Ştie ce s-a întâmplat cu Cynthia Jordan?

— Nu.

— Credeţi că voi afla ceva mai mult de la Anita Kalmar?

— Nu ştiu. Poate că da, poate că nu. S-ar putea ca Kim Jong Il să-şi fi făcut poftele cu ea. Şi un coreean poate avea sentimente, nu?

Nimic nu era imposibil, dacă te gândeai la cum arăta acea femeie…

Malko ieşi din ambasadă. Manifestanţii urlau în continuare, iar taxiurile se fereau să se apropie prea mult. Avu nevoie de vreo zece minute ca să găsească unul.

*

* *

Generalul Ching Jong Kim era acolo aproape mort de beat, când Malko ajunse la etajul 15 al hotelului *Shilla*, unde se găsea un fel de salon-bar.

El îl întâmpină vesel pe Malko, ţinând în mână un pahar plin cu whisky Johnny Walker. Era un omuleţ rotofei, cu chipul ridat. El îi strânse mâna lui Malko şi ochii îi dispărură în pliurile pleoapelor în momentul când îi zâmbi.

— *Oso oseyo! Oso oseyo!*[15] Am început să beau fără să vă mai aştept, dragă prietene, făcu el vesel. La ora asta nu ai altceva de făcut, nu-i aşa?

Râzând, el comandă un alt Johnny Walker.

— Veniţi pentru prima dată în Coreea? mai spuse el.

— Da, zise Malko.

— Aţi venit într-un moment bun, nu-i aşa? Noul guvern este unul popular şi este şi o vreme frumoasă, nu-i aşa?

Acest „nu-i aşa?” revenea ca un leit-motiv. Generalul îşi bău paharul până la fund şi spuse:

— Vă duc la un restaurant coreean excelent, dar aici noi servim prânzul cam devreme, nu-i aşa?

Era abia ora douăsprezece şi cinci…

Când ieşiră din hotel, generalul dădu un ordin portarului care repetă ordinul la un megafon. În câteva secunde, îşi făcu apariţia un Daewoo negru plin de antene. Şoferul parcă era dintr-un film cu Bruce Lee. Avea părul lung şi negru şi un zâmbet à la Charlie Chan.

— Ibul este cu noi din Vietnam, îi explică generalul lui Malko. Este un om de încredere. Vorbeşte japoneza şi engleza. Hei, Ibul. *You speak English?*

— *Yes*, generale, făcu Ibul.

— Zi şi tu ceva în engleză.

— *Yes*, generale, mai spuse Ibul zâmbind fericit.

Păcat că nu era şi Chris Jones acolo, cu siguranţă că s-ar fi simţit tare bine amândoi…

— Vom merge la *Dae Won*, spuse generalul. Acolo se găteşte cea

---

[15] Bun venit. Bun venit! (n.a.)

mai bună mâncare coreeană, nu-i aşa? Şi vom putea sta liniştiţi.

*
* *

Numai de linişte nu putea fi vorba acolo… Marea sală a restaurantului Dae Won era animată ca un peron de gară la sosirea unui tren aglomerat. În aer plutea un fum dens, emanat de zecile de *barbecues* instalate pe fiecare masă. Folosind beţişoarele, generalul Kim se delecta savurând o cantitate enormă de cărnuri cu tot felul de garnituri şi sosuri coreene, stropite din plin cu piper şi boia iute. Generalul trecu apoi de la Johnny Walker la *soju*, otrava locală.

— Vă place mâncarea? îl întrebă Kim pe Malko.

— La nebunie, răspunse acesta încercând să-şi răcorească cu o bere gâtlejul ars de sosul iute. Ştiţi de ce am venit aici? Aţi auzit ceva despre prepararea unui atentat împotriva atleţilor americani?

Generalul Kim dădu pe gât un pahar cu *soju* înainte de a izbucni într-un râs homeric.

— Păi nord-coreenii încearcă tot timpul să comită atentate, zise el. Nu au renunţat nicio clipă la aceasta. Acum sunt furioşi la culme că am reuşit să obţinem dreptul de a organiza Jocurile Olimpice la noi. Până acum însă nu au reuşit să ducă nimic la bun sfârşit pentru că suntem extrem de vigilenţi. KCIA şi-a schimbat numele în Agency for Naţional Security Planning. Cu toate astea, cei care ne cunosc ne numesc oamenii din Namsan…

Pe colina Namsan se ridicau clădirile în care activa CIA coreeană.

— Cine este responsabil de această stare de fapt?

Generalul făcu o grimasă dispreţuitoare.

— Roh Tae Woo, noul preşedinte, se teme de popor. De opinia publică. El ne reneagă. Şi-a trădat chiar şi propriul prieten.

— Pe preşedintele Chun?

— Da. Şi-a trimis chiar fratele la închisoare. Iar acum este nevoie de ordine scrise pentru începerea unei anchete. Eu mi-am înaintat demisia, dar mi-a refuzat-o pe timp de şase luni. Trebuie să treacă Olimpiada. După aceea, vom mai vedea…

El tăcu brusc, ordonă cafele, zahăr şi coniac Gaston de Lagrange.

Malko era perplex, iată un element pe care îl ignorase.

Generalul Kim se clătina pe picioare, iar şoferul îi sări în ajutor. Ofiţerul din KCIA îi făcu lui Malko un semn cu ochiul.

— Acum o să merg la saună la *Riverside Hotel*. Cred că am băut cam mult.

Coreenii erau nişte băutori sportivi…

Când se văzu în Daewoo, generalul Kim zise.

— Apropo, am aranjat o întâlnire cu *miss* Anita Kalmar, la ora opt, la restaurantul chinezesc din hotelul *Lotte*.

— Ce părere aveţi despre ea?

Kim fuma o pipă.

— Cred că este o persoană plină de curaj. Şi-a bătut joc de nord-coreeni.

— Nu aţi aflat nimic de la ea despre serviciile de dincolo?

— Dar noi deja ştim o mulţime de lucruri, făcu el. Avem sute de ofiţeri şi înalţi funcţionari care se ocupă de Coreea de Nord. *Miss* Kalmar este o victimă, ca multe altele. Aici, a descoperit o altă Coree, nu-i aşa? Veţi vedea ce fericită este aici.

Ajunseră la hotel *Shilla*, iar generalul îi dădu lui Malko cartea sa de vizită.

— Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

Malko pătrunse în marele hol trist. Era uimit. Nu aflase nimic deosebit de la general. Spera să poată parcurge dosarul Anitei Kalmar mai înainte de a se întâlni cu ea.

Încerca o senzaţie ireală. De la începutul acestei afaceri, oamenii apăreau şi dispăreau ca într-un teatru al umbrelor, ce nu puteau fi corelate. Totul părea impalpabil şi incert.

Cynthia Jordan, Obok Hui Kang, Mina, generalul Kim şi acum Anita Kalmar. Păreau a fi piesele unui puzzle care nu se potriveau unele cu altele. Şi totuşi, un al şaselea simţ îi spunea că totul avea un sens şi că în aer plutea un pericol de moarte.

Capitolul VII

Michael Kotter asculta relatarea lui Malko încercând cu greu să nu izbucnească în râs.

— Generalul Kim este un pungaş bătrân, făcu el. Este adevărat că actualul preşedinte Roh Tae Woo nu are încredere în KCIA şi că încearcă din răsputeri să dea o imagine liberală guvernării sale. Oamenii din Namsan au avut într-adevăr o reputaţie foarte proastă. Acum au nevoie de aprobare scrisă ca să poată smulge o unghie…

— Tipul nu pare să ia deloc în serios ameninţările cu atentate…

Şeful centralei CIA zâmbi.

— De ani de zile sud-coreenii se chinuiesc să ne convingă că nord-coreenii le fac tot felul de mizerii. În realitate, nu prea au ce face. Oamenii lor nu fac decât să vadă peste tot pericolul comunist. Pe aici cuvântul „comunist” este unul obscen… Adevărul este că cei din Nord au de gând de data asta să se răzbune rău. Văd cu ochi răi viitoarele Jocuri Olimpice. Parcă au înnebunit. Aţi văzut ce s-a întâmplat la Viena. Din nefericire tot ce ştim se bazează doar pe zvonuri.

— Vă referiţi la informaţia dată de Mina?

— Da. Am de gând să i-o comunic generalului Kim, dar nu imediat.

El căscă.

— Vă invidiez pentru că vă veţi întâlni cu suedeza aceea. Se spune că este o femeie trăsnet. Aţi citit dosarul ei?

— Da, răspunse Malko, dar nu am găsit mare lucru. Totuşi am de gând să-i pun câteva întrebări.

Americanul făcu un gest de lehamite.

— Eu unul, nu. Nu sper nimic deosebit. Coreenii au făcut tot ce era de făcut fără să descopere nimic.

*

*   *

În restaurantul chinezesc din subsolul hotelului *Lotte* domnea o căldură sufocantă şi un miros de untură prăjită.

Malko se uită la ceas. Era opt şi patruzeci şi cinci de minute dar Anita Kalmar nu venise încă.

Restaurantul era gol, iar el îşi potolise foamea cu un ceai foarte dulce.

În rândul personalului chinez trecu un freamăt care îi atrase atenţia. El întoarse capul.

Blonda ce apăruse în cadrul uşii avea un trup sculptural, cu o

atitudine lascivă. Ochii ascunşi după ochelarii de soare scrutau sala. O fustă scurtă de o palmă lăsa privirilor nişte coapse ce puteau înnebuni şi pe cel mai pretenţios ayatolah. Iar sânii erau strânşi într-un tricou ce era pe punctul de a plesni sub greutatea lor. O centură lată din piele neagră scotea în evidenţă talia de viespe şi pântecele plat. Din cauza ochelarilor nu se vedea decât gura imensă, cărnoasă şi roşie, ca un fruct copt ce se voia muşcat.

Ce mai, era un animal superb!

Malko se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— *Miss* Kalmar?

Ea îşi scoase ochelarii, iar el fu săgetat de doi ochi de un albastru spălăcit ce îl priveau cu ingenuitate.

— Sunteţi Malko Linge, prietenul generalului Kim, nu? Şi lucraţi pentru serviciile americane…

— Exact, zise Malko.

Ea se aşeză în faţa lui la masă. În ciuda fizicului desăvârşit, femeia emana un soi de răceală. Tot personalul localului era acum strâns în jurul lor, iar ea zâmbi cu indulgenţă.

— O, coreenii aceştia sunt de-a dreptul încântători! Ştiţi că au ajuns să mă oprească pe stradă şi să-mi ceară autografe. Mă întreb, cum de mă recunosc…

Desigur, străzile din Seul erau pline cu blonde de un metru şaptezeci şi cinci… Ea începu să ciugulească din platou cu beţişoarele. Mâinile ei lungi se terminau în mod curios cu unghii scurte şi pătrate… O adevărată bestie… Cu sânii scoşi afară din tricou pe trei sferturi, tânăra nu părea deloc jenată.

— Mă tem să vă pun aceleaşi întrebări cu care aţi fost deja asaltată de sute de ori, zise Malko. De altfel, am văzut dosarul făcut de coreeni, care mi se pare foarte complet. Povestea dumneavoastră este clară, deşi un pic cam nebunească.

Anita Kalmar îi adresă un surâs ce ar fi topit şi un aisberg.

— Probabil că mă credeţi cam nătângă, nu-i aşa? Noi, suedezii, suntem cam naivi. Am crezut în povestea asta. În afară de episodul evadării când am tras o spaimă teribilă, m-am plictisit enorm. Eram cazată într-un *guest-house* în Tongbukri, aproape pe Pyongyang, păzită de poliţia secretă. Nu aveam voie să ies decât însoţită de doi paznici.

Eram condusă la studioul de filmare şi eram adusă. Din când în când, mă întâlneam cu Kim Yong. Un bărbat cam gras, întotdeauna zâmbitor. Era foarte atent, dar vorbea prost engleza. Mă plimbam prin împrejurimi, dar era un loc foarte trist. Acolo oamenii sunt foarte săraci. Am reuşit să învăţ să vorbesc puţin în limba lor: *yo*, saltea, *ibul*, cuvertură. Sufeream de frig şi îmi lipsea săpunul.

— Nu aţi încercat să luaţi legătura cu ambasada dumneavoastră?

Anita Kalmar îşi dădu pe spate pletele blonde, ce-i cădeau în ochi.

— Cum să nu? Dar telefonul nu funcţiona şi mi se spunea mereu să aştept. Atunci m-am înfuriat şi m-am hotărât să acţionez. Sub pretextul că vreau să fac cumpărături, m-am dus în centru în Pyongyang şi am reuşit să mă urc într-un taxi. Atunci m-au prins şi m-au ameninţat. Cuprinsă de panică, am reuşit să obţin o autorizaţie ca să vizitez Pan Mun Jom. Nu credeam că voi putea trece dincoace, voiam numai să alertez opinia publică… Am reuşit însă până la urmă…

— Prietena dumneavoastră, japoneza, nu a avut acelaşi noroc…

Chipul suedezei se întunecă.

— Nu era prietena mea, dar moartea ei m-a tulburat enorm. Era şi ea sechestrată. Cred că Kim Jong Il este total nebun.

— Ce vă făcea?

Anita Kalmar făcu ochii mari, plini de inocenţă.

— O, nu…nimic! Mă privea, îmi spunea că sunt frumoasă şi că are de gând să scrie un scenariu de film pentru mine…

Malko asculta distrat. În realitate, el voia să o întrebe doar două lucruri.

— Nu aţi întâlnit niciodată o coreeană pe nume Obok? întrebă el. O specialistă în arte marţiale.

Anita Kalmar îl sfredeli cu privirea ei albastră.

— Obok? Nu. În afară de machieze, nu am întâlnit nicio femeie.

Malko îi descrise înfăţişarea coreenei. Anita clătină din cap.

— Nu, nu-mi spune nimic.

— Dar de o actriţă americană, Cynthia Jordan, aţi auzit?

— Nu, nu-mi amintesc. Multă lume din jur mi-a menţionat numele ei, ca să mă încurajeze.

— Păcat, făcu Malko. În timp cât aţi stat în Pyongyang nu aţi

surprins ceva pregătiri pentru vreo acţiune teroristă?

De data asta, Anita zâmbi amuzată.

— Adevărul e că nu mă ocup cu genul acesta de probleme. Sunt prea naivă.

— În cazul acesta, aveţi mult noroc, trase concluzia Malko.

*

* *

După două ore, Malko ştia totul despre Anita Kalmar. Cum prevăzuse, întâlnirea cu ea nu îl ajutase cu nimic. Deşi era deja ora zece seara, în restaurant rămăseseră doar ei doi. Suedeza se uită la ceasul brăţară înconjurat cu briliante.

— Mai aveţi nevoie de mine? Am o întâlnire la *Chosun*.

Ea se ridică sub privirile extaziate ale chelnerilor. Crupa ei cambrată şi cărnoasă îi pasiona teribil pe coreeni.

— Am de gând să beau ceva la *Xanadu*, discoteca din *Chosun*.

Ea nu îl invită, dar nici nu-l concedie, iar Malko avea chef să îmbine utilul cu plăcutul… În taxi, nu schimbară între ei decât banalităţi. Poate că muzica o va mai dezgheţa… Anita Kalmar părea total inconştientă de efectul pe care îl producea asupra bărbaţilor.

O privea pe furiş cu coada ochiului amintindu-şi de cele spuse de şeful centralei CIA. Dacă tipa era lesbiană, se ducea totul de râpă. Atunci el îşi aminti cu nostalgie de Alexandra, eterna sa logodnică.

Discoteca *Xanadu*, aflată la subsolul hotelului *Chosun*, semăna cu toate localurile de acest fel din lume. Muzica era asurzitoare şi pe ecranele suspendate peste tot se viziona „Rambo II”.

Fură imediat conduşi către o banchetă unde se afla o femeie stranie cu un pahar cu Cointreau în faţă.

Semăna cu un personaj ieşit din paginile revistei „Art Deco”, cu rochia ei lungă încheiată în nasturi, cu pălăria şi cu voaleta neagră! În spatele acesteia se întrezărea o guriţă bine conturată de curtezană chinezoaică, nişte ochi oblici şi pometi bine pronunţaţi.

Ea îl privi surprinsă pe Malko, în timp ce Anita o îmbrăţişa.

— Ţi-l prezint pe *mister* Malko Linge, spuse Anita. Lucrează pentru americani. Voia să-mi cunoască povestea. Ea este Sun-Bong, prietena mea. Este manechin ca şi mine.

— Dar îmi fac şi studiile în acelaşi timp, completă cu o voce timidă Sun-Bong.

În timp ce Anita era bine făcută şi solidă, asiatica era firavă şi fină.

Malko ceru o sticlă de şampanie Moët medaliată. Băutura reuşi să mai destindă atmosfera. Prezenţa sa părea să le stânjenească niţel pe cele două femei; el se aşteptase să găsească acolo un bărbat. Discoteca era plină de animatoare îmbrăcate cu rochii lungi, în aşteptare de bărbaţi…

Sun-Bong îşi înmuie buzele în şampanie. Atunci Malko se hotărî să o invite pe Anita la dans.

Când încercă să se apropie de ea, corpul ei se înţepeni brusc, iar el nu mai insistă. După ce se întoarseră la masă, un chelner se opri şi-i şopti ceva la ureche Anitei.

— Sunt chemată la telefon din Suedia, se scuză ea.

Rămasă singură cu Malko, Sun-Bong se făcu şi mai mică parcă sub voaleta ei, ferindu-şi privirile de Malko. Îşi ţinea picioarele strâns lipite şi privirea în jos.

— O cunoaşteţi pe Anita de multă vreme? o întrebă Malko.

— De cincisprezece zile. O iubesc foarte mult. Admir enorm ce a făcut. Pentru noi, este o adevărată eroină…

Recita bine lecţia… Dacă Anita nu ar fi existat, ar fi trebuit inventată…

— Sunteţi în acelaşi timp şi studentă şi manechin? o întrebă el. Credeam că în ţara asta nu este văzută cu ochi buni o tânără care apare în reviste în ţinută mai… lejeră…

Coreeana zâmbi stânjenită…

— Suntem o ţară plină de prejudecăţi. În primul rând, faptul că lucrez este privit rău. Am fost şi chelneriţă. Părinţii mai locuiesc în sud, în Taegu şi nu-mi dau niciun ban. La Universitatea Dong Guk sunt considerată ca o tânără ce duce o viaţă dubioasă… adăugă ea cu tristeţe.

Ca să-i mai alunge gândurile negre, Malko o invită la dans. Era cu mult mai suplă decât Anita şi îl lăsă să se apropie de ea. Malko află că locuieşte într-un mic apartament de vreo trei metri pătraţi, că era budistă şi că dorinţa ei era să lucreze într-o agenţie de voiaj. Manifesta o admiraţie neţărmurită pentru Anita.

— Mi-ar plăcea să fiu înaltă ca ea! spuse ea oftând.

Muzica lentă era însoţită cu un abur alb degajat de jos ce învăluia în mister dansatorii.

Sun-Bong nu manifesta nicio veleitate pentru o apropiere mai intimă de partenerul ei.

Curând îşi făcu apariţia şi suedeza. Când o zări, Sun-Bong se îndepărtă de Malko de parcă i-ar fi fost frică să fie văzută cu el. Suedeza părea nervoasă şi contrariată. Fără să fie interesată de şampanie, ea comandă un Cointreau cu gheaţă.

— Voi fi obligată să urc în camera mea, spuse ea. Aştept mai multe telefoane din Suedia şi din Statele Unite. Este vorba de nişte contracte de cinema.

Malko renunţase deja la orice fel de iluzie cu privire la acea întâlnire. I se păru însă că Sun-Bong era la fel de contrariată ca şi el.

Ei se ridicară toţi trei în acelaşi timp. Anita îi întinse mâna, arborând un zâmbet seducător.

— Dacă mai aveţi vreo nelămurire, vă stăm la dispoziţie, *mister* Linge, făcu ea. Din nefericire, nu dispun de prea mult timp liber. Muncesc enorm de mult…

El le lăsă pe cele două femei în urmă şi se îndreptă spre ieşire prin galeria comercială de la subsolul hotelului.

Era înciudat şi frustrat. În timp ce admira o statuetă a lui Buda, din piatră cioplită, simţi o prezenţă străină lângă el şi se întoarse. Un coreean gras stătea în faţa vitrinei alături de el. Malko se grăbi să părăsească hotelul.

Mai multe persoane aşteptau la coadă un taxi. Era târziu şi taxiurile se împuţinaseră pentru că în Coreea lumea se culca devreme.

Malko se întoarse la recepţie, când uşa ascensorului se deschise şi apăru micuţa coreeană.

Sun-Bong părea adâncită în gândurile ei când, brusc, îl văzu.

— Nu aţi plecat încă? îl întrebă ea.

— Nu am găsit niciun taxi, făcu Malko.

— Este adevărat, taximetriştilor nu le place să lucreze noaptea. Trebuie să chemi taxiurile cu staţie radio, dar acestea sunt de două ori mai scumpe. Portarul vă va ajuta să găsiţi unul.

Ea ieşi pe peron, iar Malko merse la recepţie. Acolo i se comandă

un taxi. Peste zece minute, portarul îl anunţă că i-a sosit maşina. Afară staţiona un Daewoo alb, cu portiera deschisă.

O singură persoană mai aştepta afară un taxi. Era Sun-Bong. Părea îngheţată.

Malko se apropie de ea.

— Vă conduc eu până acasă, îi propuse el.

— Nu, lăsaţi, va veni până la urmă un taxi. Nu trebuie să vă deranjaţi.

Şoferul dădea semne de nerăbdare. Malko o prinse uşurel de braţ şi o conduse la maşină.

— Nu este niciun deranj, vă asigur…

Ea se aşeză alături de el, vizibil intimidată şi murmură o adresă. Ca de obicei, şoferul demară în viteză. Malko habar nu avea unde se aflau în acel oraş total străin… Zece minute mai târziu, taxiul se opri în faţa unui imobil vechi iar Sun-Bong îi întinse mâna lui Malko cu un surâs.

— Vă mulţumesc mult.

Ea coborî şi, prin portiera deschisă, Malko reuşi să vadă o vitrină încă luminată. Spoturile farurilor luminau mai mulţi canişi închişi în cuşti.

Capitolul VIII

Sun-Bong se făcuse nevăzută în imobil. Taxiul demară din nou. Malko îl bătu pe umăr pe şofer făcându-i semn să se oprească. El înţelese după ce parcursese vreo sută de metri şi se conformă. Malko se întoarse pe jos.

Examină vitrina. Nu mai avea niciun dubiu. Numărul 45 era la vedere pe faţada clădirii în care intrase tânăra. El intră pe culoarul întunecat şi ajunse în prima curte. Totul era cufundat în întuneric în afară de o fereastră de la etajul patru. El urcă o scară ce scârţâia sub paşi şi ajunse la uşa ce corespundea acelei ferestre. La lumina extrem de slabă, reuşi să distingă nişte caractere caligrafiate cu grijă pe un cartonaş lipit de uşă. Malko scoase o hârtie şi copie cu grijă fiecare caracter. Coreenii nu utilizau caracterele chinezeşti, ci un alfabet

stilizat numit „hangul”. Pentru un neiniţiat era complet de neînţeles.

Malko ieşi din imobil. Când ajunse în curte, lumina de la fereastră era stinsă. Sun-Bong se culcase… Fu nevoit să străbată mai mult de un kilometru până să întâlnească un taxi, orientându-se după înaltul turn al televiziunii de pe colina Namsan. La Seul, restaurantele închideau la zece seara. Seulul semăna cu un obscur orăşel de provincie, excepţie făcând cartierul It’aewon, rezervat pentru a oferi plăceri turiştilor străini…

Acum ştia că nu-şi pierduse timpul în van. Michael Kotter avea de ce să fie mulţumit.

*

* *

În biroul şefului centralei CIA era cald ca într-o saună. Coreenilor le plăcea căldura. În cămaşă, Kotter vorbea la telefon luând notiţe. Malko îl sunase în zori ca să-i comunice informaţia obţinută. Din acel moment americanul intrase în fierbere.

— Am vorbit cu generalul Kim, spuse el. Se pare că-i are pe toţi cetăţenii în fişierele sale. Nu a vrut să-mi spună nimic la telefon. Trebuie să mergeţi acolo. Vă aşteaptă în biroul lui din Namsan. Vă voi da şoferul meu.

*

* *

Malko circula cu un Ford imens, condus de un coreean vesel. Era o circulaţie infernală şi ieşiră cu greu din străzile aglomerate. Curând maşina pătrunse într-o zonă mai liniştită şi urcă panta unei coline cu vegetaţie sărăcăcioasă.

Maşina se opri în cele din urmă în faţa unei clădiri impunătoare, cu o peluză imensă în faţă. Era KCIA. În stânga clădirii era un post de control. Locul era împrejmuit cu sârmă ghimpată. Evoca mai degrabă un lagăr de concentrare decât un complex administrativ. Semne de staţionare interzisă erau pretutindeni. Dintr-un colţ răsări o santinelă în uniformă militară, însoţită de doi soldaţi înarmaţi cu M6. Malko simţi o furnicătură neplăcută în capul pieptului. Soldaţii aveau nişte capete de brute, ca nişte roboţi. Şoferul parlamentă un timp cu ei

arătându-le autorizaţia.

Poarta se deschise automat, iar Malko pătrunse înăuntru.

Generalul îl aştepta pe peron cu un ecuson în mână. El prinse ecusonul de reverul costumului din alpaca al lui Malko.

— Trebuie să fim prudenţi, nu-i aşa? exclamă el cu râsul lui zgomotos. Nord-coreenii sunt tari în ale spionajului…

Malko îl urmă într-un birou lambrisat, mobilat şi echipat după ultimul strigăt al modei şi al tehnicii.

Generalul Kim nu îşi refuza nimic. Într-un colţ trona o superbă mobilă din lac negru, cu bar şi cu echipament complet Akai, creaţie a lui Claude Dalie. Generalul începu să tragă din pipă, încântat. El se aplecă spre Malko.

— Ţin enorm la *mister* Kotter, nu-i aşa? Din cauza asta nu le-am mai cerut autorizaţia superiorilor mei ca să îi pot comunica informaţii. La noi, regulamentul este foarte strict.

— Aţi aflat ceva nou despre suedeză şi prietena ei?

— Aproape nimic, făcu generalul râzând întruna. Domnişoara Sun-Bong învaţă la Universitatea Dong Guk. Este în anul II. A fost chelneriţă în mai multe baruri din It'aewon, şi la *Xanadu*, ca să câştige ceva bani, nu-i aşa? Apropo, de ce vă interesează această persoană?

— Am întâlnit-o aseară cu Anita Kalmar, zise Malko. M-am întrebat dacă nu cumva nord-coreenii încearcă să se răzbune pe suedeză. Fata asta mi s-a părut destul de ciudată…

— Foarte bine, foarte bine, aprobă generalul Kim.

— Aţi aflat ceva despre ea?

— Nimic special în afară de nişte manifeste nord-coreene găsite în geanta ei. Cei din nord aruncă mereu manifeste cu ajutorul unor baloane. Lumea le adună. Oamenii sunt obligaţi să le predea autorităţilor, dar uneori mai uită…

El închise dosarul.

— Sper că v-am fost util. Acum trebuie să merg la o întâlnire. Continuaţi să mă ţineţi la curent. Eu unul nu cred că viaţa domnişoarei Kalmar este ameninţată. Este foarte bine păzită.

Malko părăsi sediul KCIA mai uimit ca oricând.

Generalului Kim părea să nu-i pese de ameninţările nord-coreene. Era însă adevărat că nu cunoştea toate detaliile problemei…

*
* *

Michael Kotter asculta încruntat ultimele informaţii. Secretara vârî capul pe uşă şi spuse:

— A sosit domnul Hakijima.

— Este de la Serviciile japoneze, comentă Kotter. Cei de acolo sunt neliniştiţi. Sunt nişte experţi în interceptarea comunicărilor radio. Hakijima a cerut să-l primesc de urgenţă.

Secretara îl introduse pe japonez. Acesta făcu patru plecăciuni şi strânse mâna lui Kotter.

— Trebuie să vă transmit anumite informaţii de cea mai mare importanţă.

Asta însemna că sud-coreenii nu erau la curent. Japonezii îi dispreţuiau şi îi urau. Sentimentele coreenilor erau pe măsură. Fuseseră ocupaţi de japonezi din 1910 şi li se interzisese să-şi vorbească limba chiar şi în familie…

— Ce s-a întâmplat? întrebă şeful centralei CIA.

— Informatorii noştri ne-au semnalat o activitate importantă în mediile din Sekigun, spuse japonezul. Se pare că există o legătură între ei şi agenţii nord-coreeni veniţi pe mare în Japonia. Patrulele noastre au urmărit o navă necunoscută care mergea cu o viteză de peste patruzeci de noduri şi s-a refugiat apoi în apele teritoriale nord-coreene. Se presupune că această navă a transportat agenţi coreeni.

— Vă temeţi de ceva anume? întrebă Kotter.

Japonezul râse politicos.

— Nu, n-aş putea spune asta. În afară de câteva acţiuni limitate, nu avem nimic sigur. Suntem însă convinşi că nord-coreenii pregătesc o acţiune importantă pentru Jocurile Olimpice. Este mult mai uşor să intri în Coreea de Sud venind din Japonia decât traversând paralela 38. În Japonia există o puternică comunitate coreeană.

— Mulţumesc, spuse Kotter, cam decepţionat de lipsa oricărei precizii.

Japonezul păstrase însă ce-i mai bun pentru la sfârşit.

— Informatorii noştri ne-au semnalat prezenţa pe teritoriul nostru a unei activiste periculoase, care a fost deja implicată în acţiuni

teroriste. Numele ei este Obok Hui Kang.

Malko schimbă o privire elocventă cu şeful centralei.

— Aţi identificat-o în mod oficial?

Japonezul râse stânjenit.

— O, din nefericire, nu! Nu există nicio fotografie a ei. Este vorba de o informaţie neverificată.

Japonezul bătea deja în retragere cu numeroase plecăciuni. După ce rămaseră singuri, Malko remarcă:

— Să recapitulăm. Există deja destule elemente neliniştitoare. Mai întâi, nord-coreenii asasinează pe una din agentele noastre, Cynthia Jordan, bănuită că ar deţine informaţii în legătură cu planurile lor. Apoi, noi localizăm una din bazele lor de aici. Şi o coincidenţă bizară: prietena uneia din victimele nord-coreenilor locuieşte în imobilul respectiv. Acum aflăm că ucigaşa Cynthiei Jordan se află în preajmă.

— Dumneavoastră ce concluzie trageţi din toate acestea? întrebă Michael Kotter.

— Consider că se pune la cale ceva. Mi se pare mai mult decât ciudată legătura Sun-Bong – Anita Kalmar.

Americanul îl sfredeli cu privirea.

— Credeţi că şi ea este amestecată în afacerea asta?

— Eu nu cred nimic. Am citit dosarul ei ca şi dumneavoastră. A scăpat ca prin minune de la moarte când a evadat. E greu de crezut că a fost doar o înscenare. Totuşi rămâne un semn de întrebare. Or, eu cred că există o explicaţie la toate.

— Care anume?

— Nord-coreenii pregătesc ceva împotriva suedezei şi au trimis-o pe Sun-Bong pe urmele ei.

— Asta numai în cazul în care ea face parte dintr-o reţea logistică, sublinie Kotter. Dar poate fi vorba doar de o simplă coincidenţă.

— Desigur, însă în cei douăzeci de ani de meserie am învăţat să nu cred în coincidenţe. În orice caz, generalul Kim pare să nu ia în seamă nimic.

— Dar nu uitaţi că el ignoră încă nişte date vitale, remarcă americanul. Informaţia despre Sogyo Dong numărul 45 şi prezenţa lui Obok în Japonia.

— Şi de asemenea moartea Cynthiei Jordan, completă Malko.

În mintea lui începu să se contureze o idee. Era însă prea devreme să o comunice. Michael Kotter nu mai insistă.

— În orice caz, cheia este Sun-Bong. Trebuie supravegheată, este singura noastră speranţă.

— De ce nu colaborăm cu coreenii?

— Pentru că ne vor forţa să le dăm anumite elemente pe care prefer să le ţin încă pentru noi, spuse şeful centralei CIA.

— Aveţi ceva oameni aici?

— Nu cine ştie ce. Avem 45.000 de soldaţi, dar coreenii s-au opus tot timpul la dezvoltarea centralei noastre. În afară de câţiva tipi cu scăfârliile rase, care pot fi recunoscuţi de la o poştă, nu avem nimic.

— Mi se pare extrem de interesant. Nu-mi rămâne decât să iau un curs accelerat de limbă coreeană, zise zeflemitor Malko.

— Staţi un pic! făcu Michael Kotter. Îl avem pe şoferul meu personal, pe Ung Sam. Abia aşteaptă să obţină un „green card” şi să emigreze la noi. Japoneza lui este mai bună decât engleza sa, dar sunt convins că vă poate fi util.

— Chiar şi cu el, nu cred că pot face mare lucru, sublinie Malko.

— Dacă într-o săptămână nu rezolvăm nimic, îl pun la curent pe generalul Kim şi-i pasez lui pisica moartă. Din momentul ăsta nu trebuie să o pierdem din ochi pe Sun-Bong. O să-i spun lui Ung Sam să vadă ce program are la Universitate.

— Iar eu o să-mi cumpăr o perucă neagră, completă Malko.

— Nu trebuie să staţi la vedere. Am un Daewoo cu ferestre fumurii. Din exterior nu vă va putea vedea nimeni.

— Văd că aveţi încredere în minuni. Să sperăm că Dumnezeu este de partea noastră.

*

*   *

O siluetă fragilă în rochie lungă şi neagră aştepta ţeapănă de zece minute la intrarea Universităţii de pe bulevardul Chang Chung. Coreenele se acopereau până la glezne. Ascuns după ferestrele fumurii ale maşinii Daewoo, Malko o observa cu ajutorul unui binoclu…

Ung Sam făcuse treabă bună… Ca toate universităţile coreene, Universitatea Ding Guk avea un program feroce… Începea la ora opt

dimineaţa şi se termina la şase după-amiaza. Asta simplifica filarea fetei, reducând-o la cea mai simplă expresie. Orele petrecute în universitate nu puteau fi cenzurate. Având în vedere numărul mare de agenţi ai KCIA ce mişunau acolo, dacă Sun-Bong avea vreo activitate ilegală, trebuia să o desfăşoare numai în afara perimetrului universitar…

Un autobuz se opri, iar fata se urcă în el. Imediat Daewoo porni în urma autobuzului. Şoferul se întoarse spre Malko, ridicând un deget:

— *Number one!*

În acest fel se exprima satisfacţia maximă în toată Asia… Autobuzul se îndrepta către sud lăsând colina Namsan la dreapta.

Ung Sam care se ţinea foarte aproape de bara de protecţie a autobuzului, deveni brusc nervos. Dacă îl prindea poliţia de trafic că circulă pe culoarul autobuzelor, adio filare…

Curând ajunseră într-un cartier foarte animat, cu trotuarele pline de vânzători ambulanţi. Ung Sam se uită spre Malko, din nou vesel.

— It'aewon. *Number one!*

Autobuzul abia înainta în traficul aglomerat. La parterul fiecărui imobil se afla câte un bar plin de chelneriţe primitoare. Era nevoie ca cei patruzeci şi cinci de mii de soldaţi americani staţionaţi în Coreea să fie bine distraţi. Ai fi crezut că te afli în sudul Statelor Unite din cauza mulţimii negrilor care vindeau orice, de la false valize Vuitton până la ceasuri Cartier, la douăzeci de dolari bucata.

Pe o faţadă greco-romană se putea citi *„Restaurant Lasserre 1988”*.

Sun-Bong sări din autobuz în faţa teatrului Tactyens şi se făcu nevăzută într-o clădire mică. Ung Sam îi arătă lui Malko faţada casei.

— Tabong, *Number one*.

În afară de nord-coreeni, aici totul era „number one”.

Tabongs erau nişte cafenele micuţe, uneori încântătoare, care se aflau din belşug în Seul, la fel ca şi Roomsalangs, academii de biliard agrementate de câteva târfuliţe. Malko se dădu jos din maşină şi pătrunse la rândul său în clădire. La etaj, se afla o sală cufundată în penumbră. Sun-Bong îl cunoştea, deci nu putea să intre. El coborî şi merse la şofer.

— *You go and see*[16] îi ordonă el lui Ung Sam.

Avu nevoie de cinci minute ca să-l convingă. Coreeanul nu putea să admită că Malko ar putea trece la volan ca un simplu şofer. Exasperat, acesta din urmă reuşi să-l împingă afară. Apoi intră cu maşina pe o alee dosnică.

*

* *

Ung Sam apăru după un sfert de oră.

— *Another girl*, explică el. *Blue coat. Big*.

Sun-Bong se întâlnise aşadar cu o fată, înaltă, îmbrăcată cu o haină albastră.

— Altceva?

Bravul Ung Sam se poticni de astă dată. Singurul cuvânt inteligibil era „paşaport”. Cu ajutorul mimicii coreeanului, Malko reuşi să înţeleagă că Sun-Bong îi dăduse necunoscutei un paşaport.

Iată deci un fapt concret. Malko privi la faţada luminată. Dacă necunoscuta era Obok? Sam Ung îl trase de mânecă şi făcu semn către intrare.

O femeie înaltă, cu un palton albastru tocmai coborâse scara şi se îndepărta pe trotuar. Nu era Obok. Fata era foarte machiată, avea faţa turtită, un aer dur şi o gură cărnoasă şi roşie. Pulsul lui Malko se acceleră. Două prietene pot veni separat la o cafenea, dar arareori pleacă tot separat… Şi mai era şi povestea cu paşaportul…

El se grăbi să coboare din Daewoo. În cartierul acela nu se putea face o urmărire cu o maşină. Necunoscuta se pierduse deja în mulţimea compactă. El grăbi paşii ca să o prindă din urmă.

Oare unde avea să-l ducă?

Capitolul IX

Fata cu palton albastru era mai înaltă cu un cap decât restul pietonilor, aşa că lui Malko nu-i fu greu să o urmărească. Începură să

---

[16] Mergi şi vezi. (n.t.)

se aprindă luminile de neon ale barurilor, iar zgomotul circulaţiei era îngrozitor. Malko îşi croia cu greu drumul prin mulţimea compactă.

Străina intră brusc sub un fel de copertină transparentă instalată chiar pe trotuar. Era o terasă sub cerul liber.

O masă cu două bănci, un recipient pentru încălzit apa şi „pibimpap”[17], boluri cu kimshi, supă şi sushi. Se putea mânca acolo pentru câteva sute de *wons*[18].

Malko se opri ceva mai departe, în faţa unui negustor de ţesături pluşate. După ce aşteptă vreun sfert de oră, o văzu pe necunoscuta în albastru că îşi continuă drumul şi apoi urcă nişte scări monumentale săpate în piatră. În partea de sus a colinei se afla un cartier cu străduţe întortocheate. Trei prostituate se încălzeau în jurul unui *brasero* în faţa unui bar. Peste tot mirosea a kimshi şi a parfum scump.

Necunoscuta urcă pe peronul unui local *Lucky Spot* aflat la întretăierea a două străduţe. Locul amintea de Pigalle. Un beţiv mergea pe două cărări în mijlocul străzii.

Malko aşteptă puţin, apoi intră şi el în local. Înăuntru era o înghesuială teribilă. Coreeni şi străini, gheişe în rochii de ospătăriţe… O fată într-un costum din latex mulat pe corp, cu imprimeu piele de panteră, era îngenuncheată pe o pistă şi primea lovituri de cravaşă de la un atlet. Necunoscuta se afla la o masă împreună cu nişte coreeni. Se vedea că lucrează acolo. Malko ieşi din local. Avea acum timp să discute cu Michael Kotter, dacă îl mai găsea la birou.

*

* *

— Carevasăzică, i-a dat un paşaport! strigă Michael Kotter. Cred că am prins un fir…

Ung Sam discută îndelung cu şeful staţiei CIA. Din nefericire, el nu putuse înţelege ce vorbiseră cele două fete, dar după expresia chipurilor lor, erau lucruri serioase.

Oare ce se ascundea în povestea cu paşaportul? Americanul îşi

---

[17] Orez. (n.a.)

[18] Moneda coreeană (1 dolar = 700 wons).

aprinse o ţigară.

— Întoarceţi-vă şi porniţi la asalt. Tamponaţi-o pe prietena lui Sun-Bong. Având în vedere profesia ei, nu cred că este greu de abordat. Trebuie să vedeţi acel paşaport. Cu siguranţă că se află asupra ei.

— Şi ce mă fac dacă are sida? făcu Malko mai în glumă, mai în serios.

— Nu există aşa ceva în Coreea, afirmă Michael Kotter.

— Poate că între timp a dat altcuiva paşaportul, obiectă Malko. Eu însă voi încerca să aflu.

I-ar fi plăcut mai mult să-şi petreacă seara cu superba Anita Kalmar…

*

* *

— *One seat, one seat!*

Chelneriţa îl luase pe Malko de braţ şi îl conducea la o masă de lângă ringul de dans. *Lucky Spot* era la fel de aglomerat ca şi în ajun. Trei fete se chinuiau să facă striptease pe nişte mese, altele dansau pe ring strâns lipite de partenerii lor.

Malko o zări pe prietena lui Sun-Bong aşezată pe un scaun înalt lângă bar şi privirile li se încrucişară. Fata îi adresă un zâmbet comercial. Profitând de ocazie, el o întrebă pe ospătăriţă:

— Aţi vrea să o invitaţi la masa mea pe tânăra de lângă bar?

— Cum să nu?

Zece secunde mai târziu, prietena lui Sun-Bong era lângă el, cu gura până la urechi. Malko comandă o sticlă cu Moët medaliată, fapt ce îl făcu să crească enorm în ochii chelneriţelor.

— *You American?* întrebă fata.

— Nu. Sunt european, răspunse Malko.

Ea nu-l mai întrebă nimic. Trăsăturile însă i se destinseseră subit. Bărbatul de lângă ea devenise o fiinţă umană pentru că nu era nici american, nici japonez. Ea ridică paharul cu şampanie şi bău puţină.

— Cum vă numiţi?

— Susie.

— Nu, vreau adevăratul nume.

Fata râse.

— Este greu de spus.

— Spuneţi-l totuşi.

— Ok Zun, făcu fata. Ok Zun Kim.

Kim, bineînţeles… Malko zâmbi.

— Mie mi se pare mai frumos decât Susie…

El o invită pe Ok Zun la dans. Fata se atingea de trupul lui fără să exagereze, cu alte cuvinte, avea o ţinută demnă.

Avea un corp masiv, de ţărancă, cu fese pline, şi picioarele lungi se zăreau prin despicătura rochiei.

— Sunteţi mai înaltă decât marea parte a femeilor din ţara dumneavoastră, zise Malko.

Ok Zun zâmbi flatată.

— Sunt originară din Manciuria. Nu am fost însă niciodată acolo, adăugă ea cu o nuanţă de regret.

— Nici măcar în Coreea de Nord?

Ea îl privi mirată.

— Dar asta este imposibil! Şi apoi, acolo este groaznic. Nu este mâncare şi seamănă cu o închisoare…

*

* *

Era ora unu noaptea, sticla de şampanie era goală şi la fel şi barul, iar Ok Zun era decisă să pună mâna pe teancul de bani pe care-l văzuse în portofelul lui Malko.

Cei doi plecară împreună, salutaţi cu adânci plecăciuni de personalul impresionat. Malko se întreba cum va reuşi el să inspecteze poşeta cu semnătura falsă Chanel, atârnată pe umărul asiaticei.

Singurul mod era să pătrundă în intimitatea ei…

Când ajunseră la primul colţ mai întunecat al străzii, Ok Zun se lipi brusc de el şi îl întrebă:

— *You stay with me?*

Era ocazia visată. Nu simţea nicio tragere de inimă să se culce cu coreeana, dar dacă aceasta s-ar fi prins, se ducea totul de râpă… El intră în joc şi începu să o mângâie.

— Să mergem la hotelul meu, la *Shilla*, îi propuse el.

Dacă fata dormea acolo, el ar fi putut să-i cerceteze poşeta.

Ok Zun scutură din cap înfricoşată.

— O, nu, este imposibil! Trebuie să iscălesc într-un registru la intrare. Mi-e foarte ruşine. Sunt nişte reguli foarte stricte.

Într-adevăr hotelul era plin de iscoade ce vegheau pentru ordinea morală… Animatoarea propuse:

— Cunosc eu un loc nu departe de aici.

Ea îl antrenă pe o stradă alăturată. Urcară o scară îngustă. La primul etaj era un cazinou mic. Într-o săliţă se aflau câteva mese de Black Jack şi de ruletă, precum şi crupierii. Ei urcară mai sus trecând pe lângă o pereche ce cobora: un negru şi o coreeană minusculă ce părea că plânge. Ea şi Ok Zun schimbară câteva cuvinte repede. Negrul, cu privirea brusc iluminată, puse mâna pe fesele lui Ok Zun, râzând şi făcându-i cu ochiul lui Malko.

— *Nice piece of ass, fellow. Have a good fuck*…[19]

Era sordid şi patetic totodată. La etajul patru, Malko plăti 5.000 wons unui coreean pentru o cameră cu un pat atât de îngust încât nu ar fi fost bun nici pentru un lagăr de concentrare… Prin fereastră se vedeau neoanele multicolore de afară clipind enervant. Malko nu ştia cum va ieşi la liman. Nu simţea nici cea mai mică poftă să facă dragoste cu Ok Zun.

Fata se apropie de el cu un zâmbet stereotip şi îi zise frecându-se de el:

— *You give me 50.000 wons.*[20]

— O.K.

— Acum.

— Nu ai încredere în mine? o întrebă Malko zâmbind.

Fata nu mai insistă. Se aşeză pe marginea patului şi începu să-l dezbrace murmurând câteva obscenităţi ce făceau parte din repertoriul obişnuit. Engleza ei era destul de aproximativă.

Mângâierile ei erau maşinale, dar eficace. Malko reuşi să reacţioneze în cele din urmă. Ok Zun nu dădea semne că ar vrea să se dezbrace. Cu toate acestea, mişcările ei abile reuşiră să-l excite.

---

[19] Frumoasă bucată de fund, omule. Să i-o tragi bine…

[20] Îmi dai 50.000 wons. (n.a.)

Atunci ea se aplecă deasupra lui şi îl înfulecă. Era o profesionistă adevărată a celei mai vechi meserii din lume… La un moment dat se întrerupse şi spuse cu admiraţie:

— *You have a big prick.*[21]

Cu siguranţă, şi asta intra în repertoriul zilnic. Lui Malko îi fu milă de ea. Asiatica avea o figură patetică.

Când fu pe punctul de a exploda, fata îi dădu drumul şi începu să-l masturbeze cu mişcări frenetice.

Malko juisă, cu un spasm scurt. În tot acest timp, el nu pierduse din ochi geanta Chanel pusă pe scaun… În clipa următoare, asiatica dispăru în micul cabinet de toaletă. Malko întinse mâna după geantă, dar fata reveni cu un prosop şi îl curăţă cu atenţie. El se aranjă, iar ea dispăru din nou în toaletă.

De data asta se auzi curgând apa. Malko luă din buzunar cinci bancnote de zece mii de wons, deschise poşeta şi le vârî înăuntru, apoi examina conţinutul genţii. Nu era mare lucru acolo: câteva nimicuri pentru machiaj, un portofel mic, o batistă, chei. Dar mai era şi un paşaport de culoare brună, coreean. Malko îl scoase repede şi-l deschise la pagina a treia.

Avu timp să vadă numele lui Ok Zun, numărul, dar fotografia lipsea!

Ok Zun se repezi la el cu un aer agresiv.

— Ce naiba faceţi acolo?

— V-am pus banii în geantă, dar a căzut paşaportul acesta şi l-am luat de pe jos.

Fata văzu banii şi se linişti. Apoi se îndreptă spre uşă. Distracţia se terminase. Ei părăsiră repede clădirea. Malko voia să o mai întâlnească. O luă de mână şi o întrebă:

— De ce plângea fata de pe scară?

— Pentru că negrul i-a făcut rău, răspunse ea după o ezitare. Unii se poartă ca nişte brute şi sunt mai răi decât nişte tauri. Eu una sunt grijulie. Nu mă culc niciodată cu vreunul.

Malko era perplex. Ce căuta o asemenea prostituată în compania

---

[21] Aveţi o sculă mare. (n.a.)

unei studente rafinate ca Sun-Bong?

— Unde mergeţi acum? o întrebă Malko.

— Mă duc acasă, sunt obosită.

— Vă pot duce eu, se oferi Malko.

— Nu. Nu puteţi urca la mine. Nu ar avea rost.

Ea strigă după un taxi.

— Mi-ar face plăcere să vă mai întâlnesc. Sunteţi foarte frumoasă şi atrăgătoare, spuse Malko cu toată convingerea de care era capabil.

Era perfect în rolul de client satisfăcut. Ok Zun îl privi atentă. Niciodată nu strică cincizeci de mii de wons…

— Veniţi mâine la *Lucky Spot*.

— Nu pot mâine seară. Poate ne vedem mai devreme.

Ea ezită.

— Nu am timp în cursul zilei. Muncesc mult.

— Am putea să ne întâlnim înainte, în cartier.

— Bine, făcu ea fără entuziasm. Ne întâlnim la ora şase după-masă la tabong *Zaza*. Se află lângă magazinul *Hamilton*.

Ea sări în taxiul care demară în viteză. Malko se uita după maşină uimit. Nu-şi pierduse seara. La urma urmelor informaţia primită de la Mina nu fusese atât de rea.

Cui îi servise paşaportul lui Ok Zun? Absenţa fotografiei dovedea că acesta fusese utilizat de o altă persoană.

*

*   *

— Aţi dat lovitura. Nu vă mai rămâne decât să continuaţi pe filiera asta.

Aşadar singurul fir era Ok Zun, dar Malko era mai puţin optimist decât şeful Centralei CIA.

— Nu prea mai am ce face. Chiar dacă o văd azi pe Ok Zun. Nu pot face niciun pas înainte fără să mă deconspir. Dacă bănuieşte că nu sunt un simplu client, am încurcat-o. Trebuie să cerem ajutorul coreenilor. Numai ei pot afla ce s-a întâmplat cu ajutorul paşaportului. Ar trebui să se ştie dacă a fost utilizat. Şi de către cine anume. Eu unul nu ştiu nici măcar adresa acestei fete.

— Şi ea şi Sun-Bong fac parte dintr-o reţea logistică, făcu

americanul. Această reţea se pare că a fost reactivată, în spatele ei se află persoane cu mult mai periculoase ca Obok Hui Kang.

— Dar Anita Kalmar? Ce rol are ea în toată afacerea asta?

Michael Kotter îi aruncă o privire încărcată de suspiciune.

— Ştiu la ce vă gândiţi. Dar…

— Eu nu cred că e o coincidenţă faptul că ea se află în centrul unei reţele nord-coreene, remarcă Malko. Doar şi ea a sosit din Nord. Nu există decât două posibilităţi: ori lucrează pentru ei…

— Imposibil, îi tăie vorba americanul.

— Atunci, ei o utilizează pentru scopul lor, ori au de gând să se răzbune pe ea pentru că i-a făcut ridicoli…

Michael Kotter începu să se joace cu creionul.

— Tot ce-i posibil. Ar trebui să o avertizăm, zise el.

— Şi să-i prevenim şi pe sud-coreeni, adăugă Malko.

— Întâi să aşteptăm întâlnirea din după-amiaza asta, făcu americanul. Vom apela la generalul Kim. Nu vreau să pierdem însă controlul operaţiunii.

— Sunteţi de acord ca să vorbesc cu Anita Kalmar? Ea ştie că lucrez pentru CIA. Trebuie să o pun în gardă.

Kotter zâmbi:

— O, ştiu că muriţi de nerăbdare să o revedeţi. Aşteptaţi puţin. Am ceva pentru dumneavoastră.

El trase de un sertar şi scoase de acolo pistolul extraplat al lui Malko, adus cu valiza diplomatică.

*

* *

Anita Kalmar purta o bustieră albă şi se pregătea să se schimbe, când Malko fu introdus în loja ei. Suedeza participa la o paradă a modei, la etajul opt al marelui magazin de lux *Lotte*, aflat în spatele hotelului cu acelaşi nume.

Erau în săptămâna Franţei în care se expuneau colecţiile marilor creatori parizieni. Malko îşi simţi gura uscată. Fâşâitul dantelei punea şi mai mult în valoare sânii suedezei, iar picioarele în ciorapi de culoarea pielii păreau interminabile. Ea îl privi cu indiferenţă, mai degrabă rece.

— Ce s-a întâmplat?

— Poate că nimic, făcu Malko. Vreau numai să vă avertizez în legătură cu ceva.

Ea îl privi intrigată în timp ce o coreeană ce-i ajungea doar până la umăr, o ajuta să se îmbrace cu o rochie de seară din organdi roz.

— Cu ce anume? Grăbiţi-vă, peste două minute trebuie să ies pe podium.

— Cu ceva ce vă priveşte personal. După ce aţi fugit din Coreea, nu aţi avut nicio reacţie din partea lui Kim Jong Il?

— Nu. S-a publicat doar un comunicat de presă, ce spunea că sunt o spioană aflată în solda americanilor şi a sud-coreenilor.

— Şi nu vă temeţi că ar putea să se răzbune?

— Cum?

— Aşa cum procedează de obicei. Asasinându-vă…

Anita Kalmar deveni rigidă.

— Cred că glumiţi.

— Nu, nu glumesc deloc. Deţin informaţii că unele persoane aflate în anturajul dumneavoastră sunt suspecte…

— Aţi spus asta coreenilor?

— Nu încă.

Suedeza îşi netezi rochia.

— Nu e nimic serios. Aici sunt bine protejată. Imediat ce ies seara, am gărzi de corp şi poliţia coreeană păzeşte hotelul.

— Am vrut doar să vă previn, zise Malko. E bine să nu vorbiţi cu nimeni despre această conversaţie.

— De acord. Dumneavoastră vedeţi spioni peste tot, făcu Anita râzând.

Era atât de rece, încât el nici nu o mai invită să cineze împreună.

*

* *

O maşină a poliţiei urla trist, cu girofarul în funcţiune în monstruosul ambuteiaj de pe strada It'aewon.

Malko îl lăsase pe Ung Sam ceva mai departe. Ajunsese mai devreme.

El urcă scările ce duceau la tabong *Zaza*. Palierul mirosea a usturoi.

Tocmai se pregătea să deschidă uşa tabong-ului, când o altă uşă se deschise în spatele său.

Un coreean mic de statură, cu chip de copil, apăru. Avea cravată şi purta un costum închis la culoare. Malko crezu că acesta vrea să intre în tabong şi, politicos, se dădu la o parte ca să-l lase înainte. Coreeanul se ghemui ca o pisică sălbatică, gata să sară. Mâna lui dreaptă făcu un arc prin aer şi se opri în gâtul lui Malko. Degetele de oţel se încleştară pe carotidele acestuia.

După câteva secunde, Malko simţi că-şi pierde cunoştinţa. Coreeanul îl trase îndărăt în camera de unde ieşise. Apoi îi dădu drumul pe podea.

Malko deschise ochii ceva mai târziu. Acum se afla pe un culoar întunecat şi prăfuit. Agresorul tocmai scotea un revolver mic din buzunar şi încerca să-l încarce.

Culasa făcu un zgomot sec. Un glonţ era acum pe ţeavă. Cu o mişcare calmă el ochi capul lui Malko, care încerca să se ridice de jos, cu privirea împăienjenită.

Capitolul X

În clipa în care agresorul său apăsa pe trăgaci, Malko fu brusc cuprins de ameţeală şi se prăbuşi. Glonţul ce-i era destinat trecu la câţiva centimetri de capul său şi se opri în perete…

Malko se rostogoli încercând să apuce revolverul extraplat. Se auzi o altă şuierătură şi simţi un mic şoc în umăr. Un glonţ îi traversase razant haina fără să-l rănească însă. Coreeanul rată şi a doua lovitură. Malko reuşi să-şi scoată revolverul din centură. Pe ţeavă nu avea niciun glonţ. Celălalt avea timp de belşug pentru a-l masacra…

Coreeanul făcu însă un salt înapoi. Nu se aşteptase ca Malko să fie înarmat. Sprijinit într-un genunchi, Malko armă culasa şi se sculă în picioare. Celălalt era însă deja la capătul culoarului şi dispăru. Încă ameţit, Malko încercă să fugă după el, dar coreeanul reuşise să dispară în mulţimea din It'aewon Street. Malko privi la picioarele sale. Agresorul lăsase să-i scape arma. Era un mic „Unic” belgian, un 6,35, prevăzut cu amortizor. Nu părea să fie o armă de profesionist. Cu

toate astea, dacă glonţul l-ar fi nimerit în cap, acum ar fi fost mort…

Perplex, el puse arma în buzunarul impermeabilului. Această tentativă de eliminare putea avea două explicaţii. Sau Ok Zun vorbise despre întâlnirea lor şi făcea parte dintr-o reţea activă, ori era doar manipulată, iar Malko fusese reperat şi urmărit.

În primul caz, ea nu ar mai fi trebuit să-l aştepte în tabong, pentru că îl credea mort…

El deschise uşa. Localul era încântător. Lumina era difuză, banchetele erau tapetate cu catifea neagră. Lângă şemineul în care ardea focul, se giugiuleau câteva perechi. De Ok Zun, nici gând. Malko străbătu sala fără să o zărească. Era clar că moartea lui fusese programată. Poate că Michael Kotter se va hotărî în cele din urmă să-i avertizeze pe sud-coreeni.

*

* *

Gânditor, Michael Kotter răsucea între degete revolverul ce ar fi trebuit să-l ucidă pe Malko.

— Există foarte puţine arme aici, în Coreea de Sud, zise el. Sunt interzise chiar şi armele de vânătoare. Eu cred că este vorba de profesionişti şi de o afacere într-adevăr serioasă. Au vrut să vă elimine pentru că aţi văzut acel paşaport fără fotografie. Acum Ok Zun trebuie să fie departe…

— Nu neapărat, odată ce eu aş fi fost mort…

— Am încercat să-l previn pe generalul Kim, dar este plecat în provincie până mâine dimineaţă.

— Am de gând să dau o raită pe la *Lucky Spot*, spuse Malko. Nu m-ar mira să dau de Ok Zun. Mă poate însoţi Ung Sam?

— Sigur că da. Fiţi însă cu ochii-n patru…

De data asta, avea să aibă pregătit un glonţ pe ţeavă…

*

* *

Ung Sam opri maşina pe străduţa în pantă ce ducea în It'aewon Street şi Malko se îndreptă spre *Lucky Spot*. Acolo domnea o mare animaţie. Muzica urla, stripteuzele ţopăiau pe mese, iar ospătăriţele se

agitau în jurul barului. Ok Zun se afla printre ele.

Cei doi se zăriră în acelaşi timp. Fata întoarse capul în altă parte în mod ostentativ! Îl ignora pur şi simplu. Malko se duse direct la ea.

— Bună seara. Nu aţi venit la întâlnire.

Ea abia întoarse capul să-i răspundă:

— Nu am avut timp.

— Veniţi să bem împreună un pahar.

— Nu, nu pot, am un client important.

Chelneriţa era lângă ei şi cele două fete vorbiră ceva. Ok Zun se dădu jos de pe taburetul ei şi dispăru în fundul sălii.

— Susie este foarte ocupată astă-seară. Aveţi însă aici o grămadă de fete drăguţe. Aveţi de unde alege.

Engleza ei voit laborioasă era comică. Fără să o mai asculte, Malko traversă la rândul său sala. Ok Zun ieşise pe o uşă din spatele disc-jokey-ului. El ieşi din sală. Un bărbat îi tăie calea cu un zâmbet politicos.

— Este interzis pe aici, domnule.

Malko foşni între degete o bancnotă de cinci mii de wons.

— Susie?

Coreeanul înşfăcă banii şi îi arătă uşa ce dădea în stradă.

— *Susie, gone!*[22]

Malko era deja în stradă. Nu se vedea niciun taxi în străduţa aflată în pantă. O zări pe animatoare ceva mai departe, stând la coadă în aşteptarea unui taxi… Ung Sam avusese buna idee de a-l urmări pe Malko. Acesta se urcă în maşină şi-i arătă spre fată.

— *We follow her.*[23]

Se vedea că apariţia lui Malko o speriase. Trebuia să stea de vorbă cu ea, cu orice preţ, câtă vreme era cuprinsă de panică.

*

*   *

Se afla acum într-un cartier oribil, recent construit. Taxiul în care

---

[22] Susie, a plecat! (n.a.)

[23] O urmărim. (n.a.)

se urcase Ok Zun pătrunsese pe bulevardul *Tosandaero*, imens şi pustiu, străjuit de blocuri din beton înalte de sute de metri. În fiecare dintre ele se aflau mii de apartamente. Toate purtau un număr uriaş şi negru.

Ung Sam făcu un semn către unul din blocuri.

— Dong!

Era numele coreean al acelor monştri care luaseră locul caselor cu acoperişuri multicolore. Un kilometru mai departe, taxiul se opri în faţa blocului cu numărul 22. Ok Zun coborî şi intră imediat în al său „dong”.

— Aşteptaţi-mă aici, îi spuse Malko lui Ung Sam.

Culoarul şi scara miroseau puternic a usturoi. Blocul nu avea lift. Malko o ajunse din urmă pe Ok Zun la etajul patru, în momentul când aceasta vâra cheia în broască.

Ea se întoarse brusc şi rămase încremenită.

— *What du you want?*[24]

Rostise cuvintele ca un lătrat, cu ochii reduşi la două linii subţiri şi cu spatele lipit de uşă.

— Vreau să vă văd.

— Eu nu vreau. Daţi-mi pace. Nu mă simt bine.

Fata părea mai degrabă terorizată. Se uita tot timpul în spatele lui Malko de parcă se aştepta să mai apară cineva. Bărbia îi tremura.

— Trebuie să vă vorbesc, insistă Malko.

— Nu. Nu vreau.

Ea descuie uşa şi o deschise. Se strecură în interior şi încuie repede în urma ei. În acelaşi timp, Malko văzu că pe uşa ei era desenată cu vopsea roşie cifra 4. Oare ce însemna lucrul acesta?

Malko bătu în uşă de mai multe ori fără să capete vreun răspuns. Ok Zun refuza să-i deschidă. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se retragă.

Pista Ok Zun intrase în impas. Dăduse o lovitură viesparului şi reuşise să-l stârnească. În rest, nimic…

Numai cei din KCIA mai puteau acum să afle ceva de la Ok Zun. Şi

---

[24] Ce vrei? (n.a.)

asta, repede.

Ung Sam îl aştepta afară, neliniştit.

— *You OK?*

— O.K., îl asigură Malko.

— *Shilla Hotel?* întrebă coreeanul.

Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Nu. Mergem la *Chosun*.

Poate că Anita Kalmar avea să-l ia în serios acum. În orice caz, trebuia să-i pună câteva întrebări. Doar Ok Zun era prietenă cu Sun-Bong.

*

* *

În camera suedezei, telefonul suna în gol. Malko tocmai voia să plece din hotel, când recepţionerul îl întrebă:

— O căutaţi pe *miss Kalmar?*

— Da.

— Trebuie să fie la *Xanadu*, cu nişte prieteni. Se organizează acolo o mare petrecere organizată de *Koreea Herald*.

Malko coborî la subsol. Un anunţ era vizibil de departe. „*Tonight private party*”[25]

Malko intră fără probleme. Localul gemea de lume.

Anita Kalmar se afla pe un fotoliu circular, înconjurată de manechinele coreene, împopoţonate ca nişte căţei caniche. Unele purtau hanbonk, costumul lor tradiţional, alcătuit din bolerou şi rochie lungă, foarte evazată, în culori vii.

Anita Kalmar era îmbrăcată cu o rochie albă simplă, bine mulată pe trup şi despicată până sus.

Sun-Bong nu părea a fi acolo. Malko se apropie de suedeză şi se înclină în faţa ei.

— Voiam să vă felicit. Am asistat la prezentarea de modă din după-amiaza aceasta, făcu el. Aţi fost absolut senzaţională.

Anita râse.

---

[25] Astă-seară – o petrecere privată. (n.a.)

— Mulţumesc. Aţi mai găsit ceva spioni?

— Nu încă, răspunse el.

Nu era cazul să atace direct problemele serioase. Cu un pahar plin cu Cointreau în mână, Anita părea destul de veselă. Ea îl pofti pe Malko să se aşeze alături pe canapea şi reîncepu să discute cu vecinele ei.

De fiecare dată când îşi schimba poziţia picioarelor, Malko simţea o furnicătură în pântece. Nu era însă timpul pentru distracţie.

Cuprins de o bruscă inspiraţie, Malko i se adresă vecinei din dreapta, îmbrăcate în costumul tradiţional. Din fericire, aceasta vorbea niţel engleza.

— Ce semnificaţie are cifra „4” pentru coreeni?

Fata râse puţin stânjenită.

— Păi, este un număr nefast. Se numeşte „seu” la fel ca moartea. Cele două cuvinte se scriu diferit, dar se pronunţă identic. Puteţi observa că, la noi, nu există etajul 4 la nicio clădire sau hotel…

— Moartea! făcu Malko.

Înţelegea acum reacţia lui Ok Zun. Era ameninţată. Trebuia să fie urgent contactată, altfel ar fi prea târziu… El se ridică în picioare şi se îndreptă spre cabinele telefonice din hol.

Michael Kotter era acasă. Dormea. Se trezi însă imediat ce află ultimele evenimente.

— Vin şi eu la *Chosun*, peste un sfert de oră, făcu el.

*

* *

Uriaşele blocuri de pe bulevardul *Tosandaero* se aliniau sub lumina lunii ca nişte gigantice piese de domino.

Nicio fereastră nu era luminată. Nu se vedea nici ţipenie de om. Părea un oraş adormit, oprimant şi sinistru.

Michael Kotter opri maşina în faţa numărului 22. Pe uşa apartamentului lui Ok Zun se vedea încă cifra 4. Malko sună. Nu primi însă niciun răspuns. La acea oră târzie, Ok Zun ar fi trebuit să fie acasă…

— Mi se pare foarte ciudat, zise Kotter.

Malko privi uşa. O împinse niţel şi aceasta se deschise. Nu era nici

măcar închisă… Malko găsi repede comutatorul electric. Se aflau într-un salonaş plin cu bibelouri, postere şi reviste ilustrate. Între canapea şi bibliotecă zăcea Ok Zun cu faţa în jos. După rigiditatea corpului ei se vedea că este moartă.

— *Shit!* făcu Michael Kotter.

Malko se aplecă deasupra fetei şi o întoarse cu faţa în sus. Capul îi atârna ca al unei păpuşi dezarticulate. Kotter îi pipăi gâtul îngrozit.

— *My God!* Nu mai are nicio vertebră intactă! Ai zice că i-au strivit gâtul cu o maşină.

Din gura fetei se prelingea o dâră de sânge. Nu se zărea nicio urmă de luptă. Ori asasinul o aşteptase în casă, ori ea îi deschisese uşa.

Trupul fetei mai era cald. Moartea survenise de cel mult o oră. Malko îşi simţi gura amară.

Dacă ar fi ştiut mai din timp sensul cifrei 4, poate l-ar fi surprins pe asasin şi ar fi aflat ceva mai mult. Iar fata ar mai fi fost în viaţă…

Michael Kotter percheziţiona micul apartament. În poşeta fetei, nici urmă de paşaport. Cei doi scotociră prin toate ungherele fără să-l găsească. Nu era telefon în apartament.

— Să plecăm. Nu mai avem nimic de făcut aici, zise Kotter.

Cei doi coborâră în tăcere. Malko tremura de furie şi remuşcare.

— Sunt sigur că fata asta ştia ceva extrem de important. Din cauza asta a fost ucisă. Trebuie anunţat generalul Kim.

— Daţi-mi revolverul acela, zise Kotter. Vreau să i-l dau lui. Vom merge împreună la el.

El îl duse pe Malko la hotel *Shilla*, al cărui hol i se păru acestuia şi mai sumbru. Malko intră în bar ca să bea o votcă şi să-şi adune gândurile. Nu-i mai rămânea acum decât să o abordeze pe Sun-Bong. Ei îi dăduse Ok Zun paşaportul. Cum putea însă să-i vorbească fără să-şi pună viaţa în pericol?

*

* *

Era deja ora unsprezece când maşina neagră a lui Kotter intră pe poarta verde a KCIA. În *Koreea Herald* se menţiona moartea animatoarei subliniindu-se faptul că noul guvern era de vină pentru escaladarea violenţei în Seul. Se credea că fata căzuse victimă unui

maniac sau a unui tâlhar. Oraşul era plin de vagabonzi înarmaţi cu cuţite, mai ales în cartierele din sud.

Generalul Kim era, ca de obicei, foarte binedispus. Malko remarcă o sticlă de Gaston de Lagrange, deschisă, aşezată în spatele biroului. Generalul îşi aprinse pipa şi se aşeză pe canapea lângă măsuţa pe care era revolverul ucigaşului. Generalul îl apucă şi îl examină atent.

— Dar, dragul meu, este o armă foarte interesantă, spuse el.

— De ce? întrebă Malko.

— Am comparat numărul ei cu numerele celorlalte arme găsite la teroriştii de la Rangoon. Una din acele arme are numărul de serie ce diferă de acesta cu doar o cifră. Acest pistol „UNIC" face parte dintr-un lot cumpărat în 1985 dintr-o fabrică belgiană de către Ambasada Nord-coreeană. Ziceau că au nevoie de arme pentru autoapărare. Din lotul de douăsprezece arme, noi am reuşit să identificăm două…

— Dar amortizoarele?

— Acestea sunt fabricate în Coreea de Nord. Sunt destul de rudimentare. Am mai văzut şi altele.

— Dar despre Ok Zun ştiţi ceva? întrebă Malko după ce bău câteva înghiţituri de ceai fierbinte şi dulce.

Generalul râse zgomotos. Se părea că reuşeşte să se amuze din nimic.

— Cazul este foarte curios, zise el. Am făcut cercetări la Serviciul pentru imigrare. Potrivit celor de acolo, Ok Zun a fost în Japonia săptămâna trecută şi s-a întors de acolo alaltăieri.

— Altcineva i-a folosit paşaportul. Din cauza asta l-a împrumutat, spuse Malko.

Generalul Kim nu mai râdea.

— Aşa se pare. Am verificat contul ei din bancă. Pe numele ei sunt mai mulţi bani decât ar fi putut să câştige cu meseria ei. S-a servit de nord-coreeni din pur interes. Nu avea veleităţi politice.

— Din cauza asta a şi fost ucisă. Cineva m-a reperat şi m-a identificat. Întâi au încercat să mă elimine şi, pentru că nu au reuşit, au hotărât să o lichideze pe Ok Zun ca ea să nu poată vorbi.

Generalul Kim trase un timp din pipă, în tăcere, apoi se întoarse către Malko.

— Cum aţi ajuns să o contactaţi pe fata asta?

Malko şi Kotter schimbară o privire elocventă.

Kotter se grăbi să răspundă:

— Malko a urmărit-o pe Sun-Bong. Ea l-a dus până la Ok Zun.

— Aha, aşa vasăzică, făcu generalul.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Malko.

Generalul Kim îşi recuperă sticla cu coniac şi scoase trei pahare pe care le umplu. Coniacul părea a fi un bun aliat împotriva terorismului nord-coreean…

— Nu suntem siguri că Sun-Bong ar fi implicată în această poveste neplăcută, nu-i aşa? Anumite scrupule mă fac să nu-i alertez pe colegii mei. Ştiţi doar ce brutali sunt, nu-i aşa? Am de gând să sondez în anturajul lui Ok Zun. Poate aflu cine este ucigaşul.

— Ar trebui să aflaţi cine s-a introdus în Coreea cu paşaportul lui Ok Zun.

— O, sigur că da, aprobă generalul. Voi cere un raport amănunţit de la Serviciul de Imigraţii. Vă voi ţine la curent.

El se ridică, semn că întrevederea a luat sfârşit. Odată ajunşi în Daewoo, Malko izbucni furios:

— Mi se pare că tipul ăsta îşi bate joc de noi. Nu pot să pricep cum de KCIA nu este interesată de existenţa unei reţele teroriste nord-coreene.

Malko avea impresia că se află în mijlocul unei afaceri necurate în care toată lumea minţea. Generalul se comporta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ok Zun era moartă, iar el vedea şi acum acel pistol îndreptat asupra sa. În timp ce străbăteau străduţele întortocheate din Namsan, Michael Kotter sugeră:

— Ei ştiu acum cine sunteţi dumneavoastră. Trebuie să facem două lucruri. Să o strângeţi niţel cu uşa pe Sun-Bong şi să descoperim ce anume ne ascunde generalul Kim. E ceva ce nouă ne scapă acum.

— Nu ne va fi deloc uşor, remarcă Malko. Singurul contact cu Sun-Bong rămâne Anita Kalmar. Stau şi mă întreb ce rol joacă suedeza sau ce rol este pusă să joace.

Cei doi erau deja la hotel *Shilla*. Malko se dădu jos din maşină. În căsuţa lui aştepta un mesaj. Trebuia să-l sune pe generalul Kim de urgenţă.

— Voiam să vă invit la cină, făcu acesta vesel. Ca să vă mai treacă

emoţiile…

— Cu multă plăcere, dar…

— Atunci, ne întâlnim la şapte diseară, îi tăie vorba generalul.

Malko închise telefonul. Era complet uluit. De ce generalul nu-l invitase cu un sfert de oră mai devreme? Şi ce rost avea acea invitaţie?

Capitolul XI

La telefon, Anita Kalmar fu mai puţin amabilă decât în ajun. Din nefericire, dacă suedeza nu îl ajuta să o întâlnească pe Sun-Bong, Malko era obligat să ia măsuri mai directe şi mai puţin agreabile.

— Sun-Bong este foarte ocupată, răspunse ea la cererea lui.

— Nu am putea prânzi toţi trei împreună? sugeră Malko.

— Cred că stă toată ziua la universitate.

— Atunci am putea cina împreună.

— Vă voi suna eu, imediat ce aflu noutăţi, zise suedeza.

Malko închisese sunetul televizorului şi privea distrat la imaginile ce se perindau pe ecran. Sun-Bong, Anita, Obok. Aceste nume îi sunau în minte fără să se poată corela unele cu altele.

Era din ce în ce mai convins că Anita Kalmar juca un anumit rol în cele petrecute. Ce rol juca însă? Suedeza îl sună o oră mai târziu.

— Sunt dezolată. Sun-Bong m-a sunat de la universitate. Nu are timp să vă vadă. Poate peste câteva zile…

Malko îi mulţumi. Cel puţin, acum Sun-Bong ştia că o bănuieşte. Era puţin lucru, dar poate ducea la ceva. A doua zi avea să o urmărească din nou. Până atunci se va duce la misterioasa întâlnire cu generalul Kim.

*
*   *

— Vă voi duce într-un loc foarte agreabil, îl anunţă generalul cu zâmbetul lui obişnuit. Mergem la Dae Wob Gak…

Ei se îndreptară spre centrul oraşului, apoi urcară o colină de unde se vedea „Casa Albastră” – palatul prezidenţial. Ofiţerul coreean

trăgea din pipă fără să spună nimic.

Probabil că se ferea de şoferul său. Ei străbătură un cartier rezidenţial ultraelegant şi sosiră la o cabană de munte, înconjurată de nişte pavilioane micuţe din lemn. Peisajul era plin de verdeaţă, cascade şi poduri. Din loc în loc erau grupuri de bărbaţi veseli.

Cei doi intrară într-un bungalou după ce se descălţară. Ei se aşezară pe jos la o măsuţă.

Peste câteva clipe îşi făcură apariţia două creaturi de vis. Erau două coreene îmbrăcate cu rochii lungi tradiţionale şi aveau coafuri extrem de sofisticate şi machiaj de gheişe. Ele se înclinară şi se aşezară lângă cei doi.

Gheişa de lângă Malko avea un chip de copil şi ochi veseli. Ea luă cu delicateţe beţişoarele şi puse în farfuria lui un crevete. Era o gustare tipic coreeană.

— Au de gând să ne hrănească, nu? făcu vesel generalul. Sunt cu mult mai drăguţe decât chelnerii dumneavoastră, nu-i aşa?

Generalul dădu repede gata o jumătate de sticlă cu vin alb.

Prin deschizătura decolteului vecinei sale, Malko văzu un sân alb. Prinzându-i privirea, fata lăsă ochii în jos şi îi oferi niţel kimshi.

Malko încă nu ştia ce rost are această cină.

*

*   *

Generalul Kim abia mai reuşea să ţină ochii deschişi… Măsuţa era plină cu farfurii şi cele două fete ciripeau vesele.

Conversaţia se desfăşura pe teme banale. Generalul comandase o sticlă de Gaston de Lagrange din care se servea cu generozitate.

Vecina lui Malko se aplecă brusc ca pentru a-şi ridica de jos şervetul. Malko simţi atingerea delicată a degetelor ei ce se opriseră pe coapse. Ochii ei veseli spuneau însă mai mult decât atingerea.

Cu capul aplecat, generalul Kim începu brusc să sforăie. Vinul alb îşi făcea efectul. Imediat, Tijisang, fata care se ocupa de el, îl întinse pe pernele ce înconjurau masa. Fata lui Malko făcu la fel. Degeaba încercă acesta să-i explice că nu vrea să-şi facă siesta. Fata nu înţelegea engleza. Ea îi desfăcu cravata, apoi cămaşa şi se instală călare pe el începând să-l maseze cu mişcări dibace.

Începu cu umerii, apoi cu pectoralii şi după aceea cu pieptul. Totul ar fi putut părea total nevinovat dacă fata nu s-ar fi balansat uşor pe pântecele lui.

Generalul Kim, lungit pe perne, părea că doarme.

Atunci Malko intră în jocul fetei şi începu să o mângâie şi el, mai întâi peste rochia din mătase foşnitoare, iar apoi pe sub ea. Fata continuă să-l maseze chiar şi când îi simţi mâinile fierbinţi pe coapsele goale şi pe pântecele descoperit. Fata îi spuse ceva colegei sale. Aceasta veni şi se instală lângă ei şi începu să-l sărute pe piept cu o dexteritate de profesionistă, în timp ce prietena ei îi scotea pantalonii. Prima „maseuză" începu să-i activeze sexul…

Malko era în al nouălea cer… Alături de ei, generalul dormea dus.

Brusc, „maseuza" se ridică uşurel şi îi ghidă membrul în pântecele ei. Nu se putea spune că fac dragoste, căci fata părea uşoară ca un fulg. Sprijinindu-se în genunchi, ea se ridica şi se lăsa, strângându-l cu toată forţa musculaturii ei interioare.

Părea o gimnastă care execută un număr ce avea ca scop procurarea plăcerii masculine. Fata îşi acceleră mişcările. Curând Malko scoase un geamăt. Senzaţiile erau atât de puternice încât el explodă.

Şedinţa de „masaj" se sfârşi. Fetele îşi aranjară ţinuta, apoi îl dichisiră şi pe Malko. Toţi arătau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat…

O fată îl trezi pe general. Acesta se scutură şi zise cu un hohot de râs:

— Am cam dormit un pic, nu-i aşa?

Fetele îl ajutară să se redreseze şi, cu deosebit respect, îi încălţară pe cei doi convivi, făcură o plecăciune adâncă şi ieşiră din salon.

Generalul se uită cu atenţie la Malko.

— De ce aţi vrut să cinăm împreună? îl întrebă acesta pe general.

— Pentru că biroul meu ar putea avea urechi…

— Aşadar aveţi ceva important să-mi spuneţi?

— Da. Deşi nu-mi este deloc uşor. Am primit anumite ordine.

— În legătură cu ce?

— Păi, cu afacerea asta.

— Ce vi s-a cerut?

Generalul râse un pic cam forţat.

— De fapt, nimic!

Malko avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă.

— Vreţi să spuneţi că KCIA nu doreşte să distrugă această reţea nord-coreeană?

— Cam aşa ceva.

— Dar cum se explică asta?

Generalul râse iar.

— Preşedintele Roh Tae Woo nu este prieten cu şefii mei. Şi nici şefii mei nu-l au la suflet.

Cu opt luni mai devreme, seria de dictaturi militare se închisese, lăsând loc preşedintelui Roh Tae Woo, care fusese ales în mod democratic. Deşi acesta era foarte legat de fostul preşedinte Chun, i se atribuiau opinii moderate şi o dorinţă reală de a diminua puterea de care se bucura KCIA, lăsând astfel libere mâinile duşmanilor ei de moarte.

Asta explica foarte multe lucruri. Malko se gândi că trebuie să-l anunţe imediat pe Kotter de starea de fapt.

*

* *

— Aceşti oameni sunt nişte sinucigaşi, mormăi Michael Kotter, iar generalul Roh Tae Woo este un tâmpit! KCIA păzeşte ţara asta de treizeci de ani. Ştiam că li s-a cerut să fie mai temperaţi, dar nu în asemenea grad! Kim este un tip de încredere. Sunt sigur că nu spune poveşti.

Deasupra oraşului Seul plutea o ceaţă uşoară ce se risipea încet lăsând să se vadă munţii şi turnul televiziunii aflat pe colina Namsan. Cei doi bărbaţi serveau micul dejun la etajul cincisprezece al hotelului *Shilla*.

— Va trebui să ne descurcăm singuri, făcu americanul. Partizanii fostului preşedinte Chun, care lucrează pentru KCIA, ar fi în culmea fericirii ca un atentat să tulbure buna desfăşurare a Jocurilor Olimpice. În felul acesta vor putea să blameze actualul guvern.

— La Jocuri vor participa şi sovieticii, iar nord-coreenii sunt aliaţii lor, remarcă Malko.

— Da, dar ruşii nu-i controlează în totalitate, făcu Kotter. KGB-ul

nu-şi vâră nasul în operaţiunile clandestine ale nord-coreenilor. În plus, dacă generalul Kim are dreptate, KCIA a hotărât să dărâme actualul guvern. O uriaşă operaţie teroristă ar contribui mult la acest lucru. Aceasta nu ar comporta un risc prea mare atât timp cât ei ştiu bine că nord-coreenii nu se pot lansa într-o acţiune militară. Sovieticii, cât şi chinezii s-ar opune şi la fel şi noi. Dacă generalii din KCIA ar putea să-l răstoarne de la putere pe Roh Tae Woo cu preţul a numai câtorva morţi – toţi americani – acesta ar fi un preţ extrem de convenabil pentru ei.

— Aşadar ancheta asupra lui Ok Zun nu va da niciun rezultat?

— Aşa s-ar părea.

— Ce ne rămâne de făcut?

— Trebuie să treceţi la treabă. Începând cu mâine dimineaţă.

Singura pistă rămâne supravegherea mişcărilor lui Sun-Bong.

*

* *

Studenţii se grăbeau să iasă în bulevardul Changeh'ung.

Malko o reperă pe Sun-Bong, îmbrăcată cu veşnica ei rochie neagră.

Ea se urcă într-un autobuz şi coborî în Sogyo Dong. Se întorcea aşadar acasă. Ung Sam opri maşina la o anumită depărtare şi coborî să caute nişte sushi la un restaurant din zonă.

Peste douăzeci de minute, Sun-Bong ieşi din nou. Acum purta pălărioara cu voaletă.

Ea chemă un taxi. Acesta porni spre centrul oraşului, în Myongdong, unde se aflau şoselele urbane. Sun-Bong coborî din taxi şi pătrunse într-un mic restaurant japonez. Malko nu ezită decât câteva clipe. Avea să joace ultima carte.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse el şoferului.

El pătrunse în restaurant. Era un local micuţ, cu vreo zece mese şi un bar ce înconjura o imensă placă din metal pe care se pregătea teppanyaki. Un bucătar tăia carnea în bucăţele mici chiar sub privirile clienţilor şi o frigea acolo împreună cu legumele. Trei coreeni înfulecau de zor sushi într-un capăt al barului.

Aşezată pe un taburet, Sun-Bong părea că aşteaptă pe cineva.

Malko se strecură pe taburetul de lângă ea. Timp de o fracţiune de

secundă, fata nu îl recunoscu, apoi se schimbă la faţă. Ea lăsă ochii în jos, evitându-i privirea. Malko o întrebă în engleză:

— Sun-Bong, nu îţi mai aminteşti de mine?

Fata nu-i răspunse. Mâna îi tremură uşor când duse la buze paharul cu ceai. Bucătarul îi observa şi îl întrebă pe Malko ce vrea să consume. Din nou, Malko se întoarse spre fată.

— Văd că nu mă recunoaşteţi. Sunt Malko Linge. Ne-am întâlnit la *Xanadu*…

Ea îl privi pe furiş şi-i spuse ceva bucătarului. El îi traduse lui Malko.

— Această tânără spune că nu ştie cine sunteţi, *sir*.

În vocea bărbatului răsuna o nuanţă de reproş.

— Mulţumesc. Aş dori un teppanyaki de vacă şi nişte sake.

Bucătarul dispăru, atunci Malko îi spuse fetei:

— Sun-Bong, ştii foarte bine cine sunt. Trebuie să vorbim. Este ceva extrem de important.

Ea continuă să tacă, cu capul lăsat în jos şi cu mâinile strânse în jurul ceştii cu ceai. Gura i se subţiase. Deodată, ea se ridică de pe scaun şi fugi către o cabină telefonică. Era prea departe şi Malko nu putea să o audă vorbind. Fata se întoarse la bar, ceva mai relaxată. Bucătarul încă nu apăruse, iar Malko îşi reluă ofensiva.

— Sun-Bong, prietena ta a fost ucisă, iar eu cred că ştiu din ce cauză.

Fata rămase imobilă, cu capul între umeri. Malko crezu că va începe să plângă. Dar ea continuă să tacă. Tensiunea devenise insuportabilă. Malko ştia că dacă nu reuşeşte să o convingă în câteva minute, totul se ducea de râpă… Nu-i mai rămăsese decât o singură cale.

— Sun-Bong, ştiu că i-ai cerut paşaportul prietenei tale, Ok Zun. Ce ai făcut cu el?

De astă dată, văzu că se albeşte. Ea îl privi atunci şi, cu o voce plângătoare, îi spuse în engleză.

— *Please, let me alone. Please.*[26]

---

[26] Vă rog, lăsaţi-mă în pace, vă implor! (n.t.)

Fata avea lacrimi în ochi şi umerii îi tremurau. Dacă nu ar fi fost în joc o miză atât de mare, lui Malko i s-ar fi făcut milă de ea. Atunci, el dădu lovitura de graţie.

— Sun-Bong, prietena ta a fost omorâtă din cauza acelui paşaport…

Fata mai luă o înghiţitură de ceai. Părea un animal hăituit. Malko privi în jur. Clienţii care mâncaseră sushi îşi curăţau acum dinţii şi mirosea puternic a usturoi. Bucătarul se întoarse cu un platou plin cu bucăţi de carne. Era comanda lui Sun-Bong. Malko îşi spuse că e straniu ca o studentă săracă să vină într-un restaurant japonez unde carnea era considerată un mare lux. Cu siguranţă că avea întâlnire cu cineva.

Din cauza asta era atât de nervoasă… Malko nu se dădu bătut. El îi spuse cu o voce ameninţătoare:

— Sun-Bong, trebuie să vorbeşti. Altfel te dau pe mâna celor din KCIA.

La auzul acestor cuvinte, ea scoase un geamăt, se întoarse spre Malko cu lacrimi în ochi şi zise cu glasul sugrumat:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Eu nu am făcut nimic.

— Atunci, de ce ai împrumutat paşaportul acela?

Bucătarul i se adresă lui Malko:

— Cum doriţi să fie carnea, bine friptă sau în sânge?

— În sânge, răspunse Malko.

Din nou, fata îi spuse ceva bucătarului pe un ton rugător.

Acesta dădu din cap fără să-i răspundă ca şi cum nu îl interesa… Tânăra coreeană părea distrusă. Malko îi spuse pe un ton mai blând:

— Trebuie să mă crezi, tot ce vreau de la tine este să-mi spui adevărul. Dacă vei colabora cu mine, cei din KCIA nu vor afla nimic. Te vom proteja, ţi-o jur.

Bucătarul asista la scenă fără să înţeleagă nimic, ascuţindu-şi cuţitul şi aranjând castroanele cu sosuri. Brusc, fata îşi puse mâna pe tejghea şi-i spuse lui Malko:

— Priviţi ce mi-au făcut ultima oară!

El se uită la mâna ei. Inelarul şi degetul mijlociu nu mai aveau unghii! îi fuseseră smulse. Malko simţi că i se strânge stomacul.

— A fost din cauza manifestelor?

— Cum de ştiţi acest lucru?

— Nu are importanţă. Tot ce vreau e să obţin informaţii.

Sun-Bong dădu din cap.

— Sunt nişte brute. Niciodată nu cred chiar dacă le spui adevărul. Eu am găsit manifestele pe stradă…

În glasul ei era un amestec de ură şi panică. Malko puse mâna peste degetele mutilate.

— Nu te teme, noi nu suntem nişte fiare sălbatice. Vreau numai să aflu pentru ce aveai nevoie de paşaportul lui Ok Zun.

Ea nu răspunse. Se uita fix la bucătarul care era ocupat cu tranşarea cărnii. Nu se auzea decât zgomotul cuţitului ce atingea metalul plăcii încinse.

— Să mergem în altă parte, îi propuse Malko fetei. Este vorba de ceva extrem de grav. Este în legătură cu Jocurile Olimpice.

Sun-Bong se uită la el şi şopti:

— Chiar veţi putea să mă protejaţi de oamenii din KCIA?

— Bineînţeles, spuse Malko. Dacă va fi nevoie te vom scoate chiar din ţară. Este în joc soarta atleţilor americani.

— Sper că vă veţi ţine de cuvânt, murmură fata.

Părea complet învinsă, copleşită de teroare, cu mâna strânsă la piept. Malko se cutremură la gândul suferinţei ei. Totuşi avusese noroc. De multe ori cei închişi în beciurile poliţiei nu mai vedeau lumina soarelui.

— Să mergem, îi spuse el fetei.

Bucătarul terminase de tăiat carnea. El luă o bucată de carne în vârful cuţitului şi o puse în farfuria lui Malko, pentru ca acesta să o guste. Avea aerul unui samurai cu banderola legată în jurul frunţii. Malko îi întâlni privirea şi tresări. În mod straniu, japonezul părea extrem de tensionat. În clipa următoare, braţul acestuia descrise o curbă în aer, de la dreapta la stânga.

*

*   *

Sun-Bong nu mai avut timp să scoată un strigăt. Lama ascuţită ca un brici a cuţitului îi tăie beregata de la o carotidă la cealaltă. Două jeturi paralele de sânge ţâşniră către plafon cu o forţă de necrezut. Coreeana îşi agită braţele şi se prăbuşi de pe taburet în spasmele

agoniei.

În aceeaşi mişcare, asiaticul se răsuci spre Malko, cu ochii ieşiţi din orbite. Braţul lui tăie aerul cu o rapiditate fantastică. Malko însă fu cu o secundă mai iute. Lama trecu la o distanţă de numai câţiva milimetri de grumazul său.

Toţi consumatorii din local erau încremeniţi de groază. Ei începură să urle şi să gesticuleze. Malko îşi smulse revolverul de la brâu. El trase piedica armei în clipa în care bucătarul se repezea din nou asupra lui.

Cele nouă gloanţe se descărnară unul după celălalt. Clienţii erau deja sub mese.

Bucătarul se opri brusc, cu ochii sticloşi. Jacheta albă era plină de sânge. El se clătină, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tejghea. Din gură îi ţâşni un şuvoi de sânge. Cu toate acestea, încă nu se prăbuşea. Malko se întreba cum de mai putea rezista cu nouă gloanţe în trup…

În local pătrunseră doi poliţişti. Ei se repeziră la Malko. Unul îi prinse braţul dezarmându-l, iar celălalt îi aplică o lovitură în ceafă. Malko se prăbuşi în genunchi.

Poliţiştii începură să-l lovească unde nimereau. Degeaba încercară cei din jur să-l scape.

Poliţiştii îi puseră cătuşe la mâini. Lui Malko îi era imposibil să se explice. Coreenii nu înţelegeau nicio boabă de engleză…

Ei îl aşezară pe un scaun şi începură să-l percheziţioneze. Atunci, el se văzu într-o oglindă. Imaginea din oglindă era îngrozitoare. Era din cap până în picioare scăldat în sângele ce ţâşnise din grumazul fetei. Parcă era Jack Spintecătorul! Nu era de mirare să fie tratat cu atâta brutalitate…

Consumatorii aflaţi în local începură să vorbească. Alţi bucătari îşi făcură apariţia.

— Sunaţi-l pe generalul Ching Yong Kim, le spuse Malko poliţiştilor: *Please call him*![27]

Cătuşele îi făceau rău. Trupul lui Sun-Bong fusese întins pe

---

[27] Vă rog, sunaţi-l! (n.t.)

duşumea şi un prosop îi acoperea chipul masacrat. Malko începu să se enerveze. Încă o dată, adversarii săi acţionaseră cu o brutalitate şi o ferocitate ieşită din comun.

El realiza acum adevărul: Sun-Bong venise să se întâlnească cu bucătarul. În clipa în care acesta a înţeles că fata cedează, s-a grăbit să o elimine... Încetul cu încetul, Malko descoperea ramificaţiile unei coaliţii puternice şi bine organizate. Ori de câte ori găsea un fir călăuzitor, cineva era asasinat.

Oare cine avea să fie următoarea victimă? începând de la Viena, drumul său era marcat de o sinistră dâră de sânge.

Capitolul XII

Generalul Ching Yong Kim era lângă telexul aflat la etajul şase al clădirii ultramoderne a poliţiei din Seul, situate aproape de Primărie. Nume japoneze îi defilau prin faţa ochilor pe măsură ce erau imprimate. Malko îşi frecă încheieturile mâinilor. Stătuse încătuşat două ore până ce fusese eliberat la intervenţia directă a generalului. Poliţiştii găsiseră asupra lui cartea de vizită a generalului Kim, lucru ce ajută mult la rezolvarea situaţiei. Ei îi cerură să dea o declaraţie în scris şi nu-i mai puseră alte întrebări. Fusese apoi adus la biroul generalului cu maşina.

Când rămaseră singuri, Kim îi dădu revolverul extraplat râzând.

— Să nu-l mai scoateţi la lumină! Aici se pedepseşte foarte aspru acest lucru.

— Dacă nu aveam arma asta, acum aş fi fost mort.

Acum ei încercau să afle cât mai multe despre misteriosul bucătar japonez... El intrase în Coreea cu acte legale, în urmă cu şase luni. Numai că numele trecut în paşaport era fals şi în Japonia nu i se putea da de urmă. Colegii lui de serviciu recunoscură că Sun-Bong îl vizita des. Când i se percheziţionă locuinţa, nu se găsi nimic. Generalul opri telexul.

— Cred că este vorba despre el, făcu el triumfător.

Trimisese poliţiei japoneze prin telefax fotografia bucătarului asasin. Acum primea răspunsul. Malko reuşi să citească peste umărul

ofiţerului coreean:

— Akuri Sumamoto, 32 de ani, membru al Armatei Roşii japoneze. A participat la numeroase atentate atât în Japonia cât şi în Europa. Ultima oară a fost reperat în Valea Bekaa din Liban. Extrem de periculos. Celibatar. A lucrat cu Shiganobu, vechiul lider al grupului. Chinezii l-au reperat de asemenea şi în Macao. Călătoreşte cu un paşaport japonez fals, MG 5741632.

Macao, o bază a nord-coreenilor. Bucla se închidea… Malko tocmai identificase fără să vrea un nou membru al complotului.

Prea târziu însă… Generalul Kim rupse foaia de telex şi dădu un telefon. După o discuţie destul de lungă, el îl anunţă pe Malko:

— Vom face o percheziţie acasă la Sun-Bong. Am fost autorizat de poliţia naţională.

— Aţi vorbit cu superiorii dumneavoastră? Ce cred despre afacerea asta?

— Mi s-a cerut să fac o anchetă. Dar nu am suficiente mijloace.

— Dar nu-i miră acest val de asasinate? Două în două zile…

Generalul Kim se puse din nou pe râs.

— Spun că este foarte bine că se omoară între ei. Noi trebuie să intervenim mai târziu.

KCIA era hotărâtă deci să saboteze ancheta.

Cei doi coborâră în curte şi se urcară în maşina generalului.

Traficul era atât de mare, încât abia reuşeau să se strecoare cu sirena şi cu girofarul în funcţiune. Malko încă nu putea să alunge din minte sinistra scenă din restaurantul japonez.

Cu siguranţă, Sun-Bong ştia multe dacă fusese eliminată cu o asemenea cruzime.

— Sun-Bong era deja în fişierele poliţiei, nu? remarcă Malko.

— Da, era clasată drept o simpatizantă nord-coreeană pasivă. Asta din cauza unor manifeste. Ca ea există sute de persoane. Odată ce sunt băgate în sperieţi nu mai fac nicio mişcare…

Malko era din ce în ce mai uimit. Era convins că îi lipseşte un factor de mare importanţă ca să înţeleagă totul.

— Este vorba de o coincidenţă stranie, remarcă el. Anita Kalmar, „eroina” dumneavoastră naţională se află amestecată într-o reţea logistică nord-coreeană. Sun-Bong, japonezul şi bărbatul care a vrut să

mă ucidă şi care a lichidat-o pe Ok Zun fac parte din această reţea. Aceşti oameni nu sunt nişte sinucigaşi. De ce s-ar ucide între ei? Pentru a proteja pe cine?

Generalul Kim trăgea gânditor din pipă.

— Eu unul cred că tocmai încearcă să monteze o operaţiune, făcu el. Sun-Bong avea un rol important pe care noi încă nu-l cunoaştem. Ok Zun încetase să le mai fie utilă, deci putea fi înlăturată. Ea a fost folosită pentru introducerea în ţară a unuia sau mai multor membri ai acestui comando. Este vorba de nişte femei care se foloseau de identitatea ei.

— Iar Anita Kalmar ce rol ar putea să joace? insistă Malko.

Generalul nu-i răspunse imediat.

— Nu ştiu, zise el într-un târziu. Am recitit dosarul evadării ei. Nimic nu pare trucat. Există zeci de martori şi filmări. Nord-coreenii nu au reuşit să o ucidă, în schimb a plătit cu viaţa prietena ei japoneză care a fost hăcuită cu securea. Dacă nu intervenea sergentul nostru, Anita Kalmar ar fi avut aceeaşi soartă. Nu cred că ar putea fi vorba de o falsă evadare.

— Aşadar credeţi că este doar o coincidenţă?

— Da. Nu văd o altă explicaţie.

Ajunseră la imobilul cu numărul 45 de pe Sogyo Dong. În faţă, staţiona o maşină a poliţiei. Uşa apartamentului tinerei ucise era întredeschisă şi păzită de un poliţist în uniformă. După un scurt dialog aflară că poliţia nu făcuse încă nicio verificare… Cei doi intrară în apartament. Era format din două cămăruţe pline până la refuz cu cărţi, cursuri de facultate şi vrafuri de hârtii. Generalul scoase un oftat de descurajare.

— Aici e muncă de ore în şir, nu glumă…

El vorbi ceva cu unul dintre poliţişti şi apoi îi zise lui Malko.

— Vor face ei percheziţia şi tot ce vor găsi dubios îmi va fi trimis la birou.

Ei coborâră. Malko se gândi brusc la ceva.

— Sun-Bong a dat cuiva un telefon de la restaurantul japonez, după ce m-a văzut. S-ar putea afla cu cine a vorbit?

— Dacă este vorba de o convorbire locală, nu se poate. O să interoghez martorii. Veniţi la biroul meu din Namsan pe la ora cinci.

*

* *

Michael Kotter era negru la faţă la supărare. Şefii săi de la Langley îl obligaseră să facă o sinteză a întregii afaceri şi nu reuşea să-i vină de hac.

Totul era complet aiurea.

— Să încercăm să punem lucrurile în ordine, îi ceru el lui Malko. Noi avem o informatoare la nord-coreeni, dar aceasta nu reuşeşte să ne transmită ce a aflat pentru că este lichidată. Apoi descoperim că ar exista aici un nod al reţelei care ne conduce la trei membri ai unei reţele de susţinere, dar aceştia mor imediat ce reuşim să ne apropiem de ei. Ce ne mai rămâne acum?

— Ar mai fi un ucigaş ce ne-a scăpat şi circulă în libertate, şi Anita Kalmar, care este singurul numitor comun. Ea a fost în Coreea de Nord, aici frecventează terorişti, dar cu toate astea, se află deasupra oricărei bănuieli…

— Sud-coreenii sunt extrem de bănuitori, remarcă şeful staţiei CIA. Au verificat-o şi răsverificat-o…

Malko bău o gură de cafea cu gust de spălătură de vase…

— Ştiţi bine că adevărul orbeşte adesea. Eu unul nu cred în coincidenţe.

— Deci credeţi că Anita Kalmar are un rol în toată afacerea asta?

— Da, cred, pentru că asta este logic chiar dacă la prima vedere pare de necrezut. Noi nu mai avem nici o altă pistă. Singurul mod de a continua e să încercăm să o destabilizăm.

— Cum anume?

— Habar n-am, dar ştiu că în afară de ea nu mai avem pe nimeni altcineva.

*

* *

La hotelul *Shilla*, pe Malko îl aştepta un mesaj.

„Sunaţi-o urgent pe Miss Kalmar, la hotelul Chosun.”

Malko o sună din hol. Suedeza părea extrem de tulburată.

— Sun-Bong a fost asasinată! strigă ea. Ştiaţi?

— Nu, răspunse Malko după o fracţiune de secundă… Ce s-a întâmplat?

— Poliţia spune că e vorba de un nebun. Este oribil. Acum mi-e frică. Mă gândesc la ce mi-aţi spus. Eu credeam că este vorba de o glumă.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise Malko. Aş fi vrut să stăm de vorbă…

— Da, desigur. Poate ne vedem diseară. În cursul zilei sunt foarte ocupată.

— Atunci voi trece la *Chosun* să vă iau pe la ora nouă.

El închise telefonul. Era tulburat şi intrigat.

Trebuia să existe şi un fir conducător în toată această harababură. Nu putea să se facă atâta vărsare de sânge doar în unicul scop de a se răzbuna pe Anita Kalmar. Asasinii încercau să protejeze o operaţiune importantă. Însă care anume?

Întâlnirea cu generalul Kim poate îi va putea aduce un element nou.

*

* *

Generalul Kim fuma ca de obicei impasibil şi surâzător.

Malko fu servit cu un ceai fierbinte fără zahăr. Era oribil.

Coreeanul scoase la iveală câteva hârtii şi îşi puse ochelarii.

— Cred că am mai făcut un pas în anchetă, zise el. Am doi martori care au auzit-o pe Sun-Bong când a telefonat din restaurant.

— Ce a spus?

— Păi, nu au înţeles. Vorbea într-o limbă străină. Ei cred că în engleză.

Una caldă, una rece… Malko îl privi pe general în ochi. Erau impenetrabili.

— Aveţi idee cu cine a putut vorbi?

Coreeanul izbucni într-un râs voios.

— Ar însemna să fiu vrăjitor, nu-i aşa?

— Aţi putea verifica, prin telefonistele din *Chosun* dacă miss Anita Kalmar a primit un telefon la acea oră?

Urmă un lung moment de tăcere. Generalul îl privea gânditor.

— Chiar vă gândiţi la asta?

— Tot ce vreau este să verificăm.

Coreeanul râse din nou.

— Bine, o să verificăm. Dar asta nu ar demonstra nimic. Sun-Bong ar fi putut să o sune din cu totul alt motiv.

— Verificaţi totuşi, insistă Malko.

El simţea jena interlocutorului său. Anita Kalmar fusese etichetată „eroina naţională” de către KCIA. Aşadar nu putea fi bănuită…

Malko se ridică, gata de plecare, dar generalul îl reţinu:

— Aşteptaţi, vreau să vă arăt ceva!

El scoase o fotografie dintr-un plic şi i-o întinse.

— Am găsit asta ascunsă acasă la Sun-Bong. Nu am putut să o verificăm. Credem că este a persoanei care s-a folosit de paşaport.

Malko luă fotografia. În clipa următoare simţi cum i se taie picioarele. Fotografia reprezenta o asiatică al cărei păr era întins. Avea un chip dur, o gură mare şi ochi inexpresivi. Chiar şi fără părul vopsit în culorile curcubeului, el era sigur că este vorba de Obok, terorista din Viena, ucigaşa Cynthiei Jordan.

— Da, eu o cunosc. Este o teroristă nord-coreeană. Se numeşte Obok Hui Kang.

El îi povesti generalului despre împrejurările în care o cunoscuse.

— Obok Hui Kang, repetă Kim. Am mai auzit acest nume, dar nu aveam fotografia. Mă miră faptul că această teroristă ar putea veni în Coreea de Sud. Ar trebui să aibă un motiv foarte serios să o facă. Voi difuza această fotografie la toate secţiile de poliţie.

— Dacă a intrat deja în ţară, cred că stă foarte bine ascunsă, remarcă Malko. Nu este o debutantă.

— Unde veţi fi diseară? întrebă coreeanul.

— Iau cina cu miss Kalmar.

Generalul nu arătă niciun semn de surpriză.

— Se poate şti unde veţi cina?

— Probabil că la *Lotte*, la *Annabella*, spuse Malko. Se spune că ar fi cel mai plăcut local din Seul.

Generalul se ridică în picioare.

— Vă voi ţine la curent. Până una alta, o să încerc să o localizez pe această Obok Hui Kang.

*
* *

Frumoasă ca o zeiţă! Aceasta era comparaţia ce-i veni în minte lui Malko în clipa când o văzu pe Anita Kalmar. El se ridică să-i iasă în întâmpinare cu răsuflarea tăiată. Pletele blonde date pe spate scoteau şi mai mult în evidenţă imenşii ochi albaştri şi gura perfect desenată. Tânăra era într-o rochie din jerseu de un albastru electric, extrem de scurtă, ajustată ca o mănuşă. Nu avea sutien pentru că sânii grei se balansau în ritmul paşilor, de o manieră mai mult decât provocatoare.

Ciorapii negri erau susţinuţi de jartierele care se desenau sub rochia ajustată. Suedeza îl întâmpină cu un surâs ameţitor. Părea că toată îngrijorarea i se risipise.

Dimpotrivă, atitudinea ei contrasta total cu cea afişată la întâlnirile lor anterioare. Totul la ea evoca provocarea.

— Bună seara, zise ea sărutându-l pentru întâia oară.

Malko simţi brusc o dorinţă covârşitoare să o ducă în patul său. Bietul de el simţea că nu mai poate rezista mult ispitei. Când Anita trecu prin faţa lui, un nou val de adrenalină îi invadă arterele. Spatele suedezei avea nişte forme de vis. Arăta ca o femeie ce se duce să-şi întâlnească amantul şi nu ascunde acest lucru.

Când se suiră în taxi, ea întrebă cu o voce niţel răguşită, ca în filmele americane:

— Unde mă duceţi?

— La *Annabella*.

— O, îmi place enorm de mult localul acela…

Parfumul ei inunda taxiul. Malko nu pierdea din ochi genunchii rotunzi şi coapsele acoperite cu ciorapi negri de nailon.

Anita puse picior peste picior făcând să foşnească ciorapii…

Acest sunet îi provocă fiori de plăcere. Rochia se ridică niţel şi Malko zări o fâşie de piele albă.

Anita îi surprinse privirea şi zise zâmbind.

— Nu pot să sufăr ciorapii colanţi.

Malko ezită între a o viola acolo pe loc sau în ascensorul hotelului *Lotte*… Conştiinţa sa profesională îl obligă însă să renunţe la idee.

— Mi se pare că sunteţi mai puţin tulburată decât aţi fost mai

devreme la telefon, remarcă el. Sun-Bong era o prietenă destul de apropiată, aşa mi s-a părut.

— Nu, nu a fost chiar apropiată, spuse suedeza cu un glas alterat, dar ţineam mult la ea. Ne întâlneam aproape zilnic. Când mă gândesc că…

Ea tăcu, iar ochii i se umplură de lacrimi. Taxiul se opri în faţa hotelului *Lotte* şi ei coborâră. În ascensor, Anita se rezemă de perete ca şi cum i s-ar fi făcut rău.

— Am băut cam multă votcă suedeză, spuse ea. Nu mă simt prea bine.

Chipul îi era schimbat, cu privirea fixă. Malko avu senzaţia că femeia este chinuită de sentimente contradictorii.

Restaurantul, aflat la etajul treizeci şi şapte, avea un decor cam prea încărcat, dar vederea oraşului Seul era splendidă.

Cei doi se instalară la o masă, ceva mai departe de orchestră şi de ringul de dans. Malko încercă să găsească în meniu nişte mâncăruri mai digestibile. Anita comandă imediat Cointreau cu multă gheaţă.

*

*   *

Piciorul suedezei îl atingea din când în când pe al lui Malko. Acesta se întreba cum oare avea să se termine acea seară, când îşi făcu apariţia un chelner ce agita un carton cu numele său. Malko îi făcu semn.

— Sunteţi chemat la telefon, *sir*.

Malko recunoscu imediat vocea generalului Kim.

— Ştiu că vă deranjez, dar am făcut cercetări şi am aflat că la ora douăsprezece şi patruzeci şi cinci, *miss* Kalmar a primit un telefon de la o femeie care vorbea prost engleza.

Capitolul XIII

Malko avu o senzaţie stranie. El însuşi nu crezuse decât jumătate din ipoteza sa.

— Persoana a spus cum se numeşte?

— Nu, dar telefonista îi cunoştea vocea, pentru că o suna foarte des pe *miss* Kalmar. Sunteţi cu ea acum, nu-i aşa?

— Da, zise Malko.

— Vă doresc o seară plăcută, dar fiţi foarte atent.

În glasul lui nu era nicio umbră de ironie. Malko nu se întoarse imediat în salon. Avea nevoie de un mic răgaz ca să digere acea informaţie. În mod special o minţise pe Anita spunându-i că nu cunoaşte detaliile morţii lui Sun-Bong. Or, dacă fata îi telefonase, îi spusese că se afla împreună cu el în restaurantul japonez…

De ce Anita s-a prefăcut că nu ştia nimic?

Desigur putea să fi fost altcineva la telefon. Era incredibil ca ea să fie o colaboratoare a teroriştilor nord-coreeni, ea, care tocmai scăpase cu viaţă ca printr-o minune… Asta ar fi fost posibil numai sub ameninţarea cu moartea…

Malko se întoarse la masă, complet dezorientat. Schimbarea de atitudine a Anitei era la fel de stranie.

Suedeza îl întâmpină cu căldură.

— Sper că nu au apărut ceva probleme.

— Nu, nu, aşteptam ceva noutăţi de la Washington şi am lăsat vorba la hotel să mă sune aici.

Cina se terminase. Suedeza se servi cu Cointreau. Orchestra se instală pe estradă.

— Ce-ar fi să dansăm? îl întrebă Anita.

Acela nu era dans, ci o adevărată provocare… Femeia purta tocuri înalte şi era la fel de înaltă ca Malko. Pubisul ei se află la înălţimea potrivită. Imediat, ea se lipi de trupul lui. Era un slow siropos, iar pântecele ei începu să joace o sarabandă lentă şi senzuală ce răscoli simţurile lui Malko. Când muzica se opri, acesta se simţea ca un cimpanzeu în călduri.

Cei doi se întoarseră la masă, iar Anita începu să se distreze ducând la buze cuburile de gheaţă parfumate cu Cointreau. Apoi privirile li se întâlniră şi, fără să scoată un cuvânt, ea se apropie de el şi îl sărută cu buzele întredeschise. Sărutul avea savoarea băuturii.

Malko reuşi cu greu să-şi păstreze sângele rece.

Anita se purta ca o pisică în călduri, deşi până atunci fusese de o răceală excesivă. Cum se explica această schimbare bruscă? Era curios

să vadă cum se va sfârşi totul. El îi puse mâna pe picior şi începu să o mângâie de jos în sus.

Masa lor era într-un con de umbră şi nimeni nu putea să-i vadă. Anita continua să-l sărute. El sonda acum zona fierbinte, dar ea nu făcu niciun gest de apărare.

— Opriţi-vă! şopti ea. Mă înnebuniţi…

Vorbele îi contraziceau faptele. Stătea cu picioarele desfăcute, fără să-i pese de chelnerii care treceau pe acolo. Sânii îi palpitau repede sub rochia subţire. Malko era stârnit de dorinţă.

Anita îl apucă de mână.

— Opriţi-vă!

El se făcu că nu aude şi continuă să-i sondeze coapsele tari şi fierbinţi. Suedeza nu se mai mişca. Malko simţi un fior. Era fantastic să mângâie în public o femeie atât de splendidă.

Genunchiul Anitei lovi brusc masa, iar ea îl privi pe Malko cu ochii înceţoşaţi.

— Ah, sunt gata. Aţi reuşit!

O adusese la orgasm… Pentru o lesbiană nu era rău deloc…

Malko se redresă şi îl chemă pe chelner să-i facă plata. Când părăsiră restaurantul, Anita părea o somnambulă ce păşea ţinându-se de braţul lui Malko.

În ascensor, îi şopti cu gura lipită de ureche:

— Sunt luni de zile de când nu am mai făcut dragoste.

Şoferul de taxi nu pierdu nimic din ceea ce se petrecea pe bancheta din spate. Din păcate, traseul era prea scurt între *Lotte* şi *Chosun*. Malko se hotărî să îşi acorde un *break*. Anita era prea frumoasă şi viaţa era prea scurtă ca să nu profite.

Înlănţuiţi, cei doi urcară în camera în care trona un imens pat acoperit cu mătase roz.

Ea se întoarse către Malko cu un zâmbet ciudat. Acesta începu să-i ridice rochia cu amândouă mâinile. Anita avea nişte picioare fantastice, pline, fuselate, interminabile. Cuprins de dorinţă, Malko o atrase spre pat şi începu să o sărute peste tot. Curând simţi că nu se mai poate stăpâni. El o penetră cu putere dintr-o singură mişcare, smulgându-i un ţipăt. Era atât de excitat încât explodă imediat ca un foc de artificii.

Ceva mai liniştit, el putu să-şi dea seama că, în ciuda gemetelor şi mimicii Anitei, aceasta încă nu ajunsese la orgasm.

— O, a fost minunat, zise suedeza. Acum cred că voi dormi foarte bine.

Malko o privea intrigat.

— De ce ai acceptat să faci dragoste cu mine? o întrebă el.

— Cum, de ce? Pentru că aşa am vrut.

— Atunci de ce nu ai dovedit-o prin fapte?

— Vrei să spui că nu am juisat?

— Nu şi adineauri.

Ea râse cam stânjenită.

— A trecut cam multă vreme de când nu am mai avut o viaţă sexuală. Poate că data viitoare va fi mai bine.

Ea se lipi de el, leneşă ca o pisică.

— Deja nu-ţi mai plac?

— Ba da, spuse Malko, dar aş dori să ştiu de ce m-ai minţit.

— Te-am minţit? Eu?

— Da. În legătură cu Sun-Bong. Ai ştiut că eram cu ea atunci când a fost omorâtă.

— Cum aşa?

— Ştiu că te-a sunat cu puţin înainte.

— Nu-i adevărat. De ce spui asta?

Vocea Anitei era alterată şi privirea şovăitoare. Era clar că nu se aşteptase la acest atac. Cei doi se priviră în tăcere. El văzu cum se redresează repede.

— Nu înţeleg ce vorbeşti, continuă ea. Ce făceai acolo cu Sun-Bong?

— O urmăream. Ştii că lucrez pentru CIA. Americanii au aflat că nord-coreenii pregătesc un atentat contra atleţilor americani veniţi la Jocurile Olimpice. Noi vrem să le dejucăm planurile.

Ea se aşeză pe pat picior peste picior, mai sexy ca oricând şi îi adresă o privire încărcată de reproş.

— De ce îmi pui asemenea întrebări tocmai mie?

— Pentru că m-ai minţit. Vreau să ştiu de ce?

O tăcere apăsătoare se lăsă în cameră. Ea lăsă ochii în jos.

— Te înşeli, spuse apoi Anita.

Malko se ridică în picioare şi îşi aranjă ţinuta.

— Mai gândeşte-te. Te voi suna mâine.

El ştia că nu va mai obţine nimic de la ea. Se îndreptă spre ascensor, cu un gust amar. În afară de acel intermezzo erotic, epuizase şi ultimele cartuşe fără să obţină vreun rezultat.

Rolul suedezei părea extrem de ambiguu. Pentru că nu-i era deloc somn, el se îndreptă spre *Xanadu*, unde domnea o atmosferă foarte încinsă. Acolo se aşeză la bar şi comandă o votcă. Simţea nevoia să reflecteze asupra celor întâmplate.

Se simţi singur. Făcuse un mic progres. Îi lipsea însă piesa principală a jocului de puzzle.

*

* *

Anita Kalmar ascultă zgomotele de pe culoar, apoi deschise încetişor uşa ca să vadă dacă Malko a plecat. Se întoarse apoi în cameră şi se repezi la uşa de comunicaţie cu camera vecină, care-i servea ca garderobă şi dressing.

Nu descuie bine uşa, că în camera ei năvăli o adevărată furie. Era îmbrăcată cu pantalon de piele şi avea părul prins într-un coc. Nu era machiată, iar ochii ei aruncau fulgere de mânie. Suedeza se dădu un pas înapoi, înlemnită. Niciodată nu o mai văzuse pe prietena ei într-un aşa hal. Aceasta o înhăţă de rochie şi, cu un gest impetuos, i-o smulse sfâşiind-o.

— Târfă nenorocită!

Anita deschise gura să protesteze. O palmă răsunătoare îi mută capul din loc. Apoi urmă o alta pe celălalt obraz. Ea se dădu înapoi cu răsuflarea tăiată. Cealaltă femeie, spumega de furie, proferând tot felul de insulte şi lovind-o metodic cu sălbăticie. Anita se sprijini de perete şi o imploră:

— Opreşte-te! Opreşte-te!

Cealaltă o apucă de beregată. Degetele ei erau dure ca oţelul şi ochii albaştri ai Anitei se umplură de lacrimi…

— Am auzit tot! urlă noua venită. Scheunai ca o căţea în călduri!

— M-am prefăcut! Ţi-o jur! protestă Anita.

— Minţi cu neruşinare! Am văzut prin gaura cheii cum vă tăvăleaţi

ca nişte nenorociţi. Te-am văzut exultând de plăcere. Tocmai cu porcul ăla de american, cel mai mare duşman al nostru…

Străina întărâtată începu să o izbească cu capul de perete. Anita nu se apăra încercând să o convingă. Ştia că acea femeie putea să-i zdrobească vertebrele cu o singură mână…

Ceva mai potolită, femeia îi mai dădu un picior în coapse. Anita căzu în genunchi înlănţuind-o cu braţele şi plângând în hohote.

— Opreşte-te! Te implor! Sunt atât de fericită că te-am regăsit! Am făcut tot ce mi-ai spus.

Aceste cuvinte aţâţară din nou jarul mocnit al nebunei, care o prinse pe Anita de păr şi o ridică în picioare.

Cu trăsăturile schimonosite de ură, străina spuse:

— Erai fericită că mă vezi iar, dar te-ai lăsat tăvălită de acel porc… Gemeai de plăcere. Am fost pe punctul să vă ucid pe amândoi.

— Dar m-a luat prin surpriză, protestă Anita. Ştii doar cât de sensibilă sunt… Tot timpul m-am gândit numai la tine…

— Asta-i prea de tot! răcni femeia. Te-ai gândit la mine, ha! Şi eu care am riscat atât ca să vin aici. Erai gata să ratezi totul. Eu ţi-am spus să-l aduci aici, să-l dezbraci în pielea goală şi să-l avem amândouă la dispoziţie!

Ochii femeii erau roşii şi aruncau flăcări.

Anita nu mai ştia cum să o implore. Când o văzuse pentru prima oară în Coreea de Nord, ea fusese fascinată de duritatea partenerei sale şi, în aceeaşi măsură, atrasă de ea.

— Îţi aminteşti, nu, ce i-am făcut nemernicei de thailandeze…

Anita îşi înghiţi lacrimile.

— Da!

Era vorba de o thailandeză ce lucra pentru serviciile japoneze, care fusese descoperită de contraspionajul nord-coreean.

Obok Hui Kang o legase de două maşini care au sfâşiat-o de vie. Anita vomase timp de trei zile. Numai amintirea celor întâmplate atunci îi dădea fiori de moarte. Obok o privea rânjind.

— Asta este pentru ultima oară când te mai iert.

Anita îi sări de gât şi se lipi de ea, şoptind vorbe de dragoste şi pipăind-o. Obok o respinse cu brutalitate.

— Lasă-mă. Mă dezguşti. O lăsăm pe altă dată. Acum trebuie să

plec. Ţi-am adus ce trebuia. Ai grijă. Ştii cum să mă găseşti.

— Nu, nu pleca, mai rămâi!

Fără să mai spună vreun cuvânt, coreeana se smulse din braţele Anitei şi lăsă pe masă o carte de vizită comercială.

Când rămase singură, Anita izbucni într-un plâns nervos şi se trânti pe pat. Cu ochii închişi, ea începu să se gândească la Obok, la modul în care aceasta ştia să o muşte. În acelaşi timp, începu să se mângâie cu mişcări din ce în ce mai rapide până ajunse la un orgasm violent.

*

* *

Malko tocmai ieşea din subsolul hotelului *Chosun* când observă silueta unei femei înalte care ieşea din lift. Era cu spatele, dar i se păru cunoscută. Ea se opri pe peron în căutarea unui taxi, luminată de spotul de la intrare.

Atunci Malko o văzu din profil şi simţi că-i sare inima din piept.

Era Obok! Nu era nicio îndoială! Chipul dur, ochii cu pleoapele un pic umflate nu puteau să-l înşele.

Aşadar, cercul se închidea perfect. Ce căuta Obok la *Chosun?*

Imediat se gândi la Anita. Ori aceasta era victima coreenei, ori era complicea ei. Malko apucă revolverul şi se repezi spre femeia de afară.

Capitolul XIV

Totul se petrecu în numai câteva secunde. În momentul în care Malko ajunse în spatele lui Obok Hui Kang cu revolverul în mână, un taxi se opri în faţa acesteia. Portiera din spate se deschise acţionată în mod automat de către şofer, iar nord-coreeana se urcă.

Taxiul demară în aceeaşi clipă cu viteză maximă.

Negru de furie, Malko nu mai avu timp să reacţioneze. Tot ce putu să facă fu să-şi noteze numărul de înmatriculare. El se duse la portar:

— Vreau un taxi, imediat!

— *No taxi, sir,* zise dezolat coreeanul.

Cât vedeai cu ochii, nu se zărea nici urmă de taxi. Malko îşi înghiţi necazul. Din fericire, avea deja o pistă serioasă. Obok Hui Kang nu

venise la *Chosun* din pură întâmplare.

Ca să fie şi mai împăcat, el îl întrebă pe portar.

— O cunoaşteţi pe femeia care tocmai a plecat? Stă la hotel?

— Nu ştiu, *sir*, adresaţi-vă la recepţie.

Malko îl întrebă şi pe recepţioner. Nici acesta nu ştia nimic.

Malko îşi zise că generalul Kim va identifica în mod sigur taxiul. Acum avea ceva mai bun de făcut. Se urcă la apartamentul Anitei Kalmar. După un răstimp de aşteptare, uşa se deschise şi, în pragul ei, apăru suedeza roşie la faţă şi cu trăsăturile schimonosite de groază. Când îl zări pe Malko, ea începu să se bâlbâie:

— Ce vrei de la mine? întrebă ea şi încercă să-i închidă uşa în nas.

— Vreau să vorbim un pic.

El o împinse în interior. Anita era înfăşurată într-un halat din mătase bej. Chiar şi acum era superbă.

— De ce te-ai întors?

— Tocmai am văzut o teroristă nord-coreeană ieşind de aici, răspunse Malko. Se numeşte Obok Hui Kang şi a comis mai multe asasinate. Vreau să ştiu ce căuta în acest hotel!

Anita se făcu albă ca ceara. Cu capul în jos şi cu maxilarele încleştate, ea rămase nemişcată într-o tăcere furioasă.

Malko îi văzu sânii care se ridicau în mişcări convulsive. Curând, Anita îşi regăsi stăpânirea de sine şi spuse cu o voce normală:

— Te înşeli, nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Cine te-a adus în starea asta?

Ea se încăpăţână să nege evidenţa.

— Ce spui? Care stare?

Halatul i se desfăcu brusc, iar Malko observă un enorm hematom pe şoldul ei stâng şi o zgârietură urâtă încă sângerândă.

— Dar asta ce e?

Ea îşi strânse halatul înfrigurată.

— Pleacă! Nu am nimic de spus…

— Atunci va trebui să le spui coreenilor, zise Malko. Este vorba de ceva extrem de grav. Acea femeie este o ucigaşă. De ce a venit să te vadă?

— Pleacă! Pleacă imediat şi lasă-mă în pace!

— Bine, dacă asta vrei, treaba ta. Eu cobor şi-i chem pe cei din

KCIA. Poate că lor le vei spune adevărul.

El se îndreptă către uşă. De astă dată, Anita Kalmar reacţionă cu lacrimi în ochi.

— Aşteaptă! Aşteaptă! O să-ţi spun tot adevărul.

Ea se lipi de el tremurând toată.

— Ai dreptate. O cunosc pe femeia aceea. A venit să mă vadă.

— De ce?

— Îmi este greu să vorbesc. Am întâlnit-o când eram la Pyongyang. Ne-am simpatizat de la început. Ea are foarte multă personalitate, iar eu… mie îmi place mult.

— Eşti îndrăgostită de ea?

Anita lăsă privirea în jos.

— Da.

— Ce căuta aici?

— Nu ştiu. A venit astă-seară după ce m-a sunat ieri. Mi-a spus că a intrat clandestin în Seul şi că-i este dor de mine. Nu m-am aşteptat să o mai întâlnesc vreodată. M-a aşteptat în camera alăturată şi a auzit totul. Asta a făcut-o să se înfurie îngrozitor. Este foarte geloasă.

— Nu te-ai întrebat ce anume caută ea aici, în Seul?

— Pe mine nu mă interesează politica, şopti Anita. Nu înţeleg nimic din toate astea. Eu sunt îndrăgostită de ea. Asta-i tot.

— V-aţi întâlnit cu ajutorul lui Sun-Bong?

— Nu, ea nu o cunoştea.

Malko nu mai insistă. Suedeza îl minţea. Cel puţin acel puzzle era acum complet. Un singur lucru rămânea neclar: modul în care aceasta evadase din Pan Mun Jom.

— Unde se află acum această Obok?

— Nu ştiu. Nu a vrut să-mi spună. Aştept să mă sune ea.

Deodată, suedeza se aruncă la pieptul lui Malko şi îi încercui gâtul cu braţele.

Malko numai la făcut dragoste nu se mai gândea acum. Trebuia să-l anunţe imediat pe generalul Kim. Se desprinse de Anita deşi aceasta se lipise de el ca o liană.

— Vino, îi şopti ea. Cred că te doresc.

Asta era prea de tot după ce îi mărturisise că este lesbiană…

Malko era un bloc de gheaţă în ciuda acelui trup de zeiţă. Peste

umărul femeii, el zări pe masă un cartonaş. Ştia că mai înainte nu fusese acolo. Pe el era scris *„Hyun Furniture. It 'aewon Street. (În faţa benzinăriei Esso şi a New Yongsan Hotel”)*.

*

*   *

Cu o mişcare blândă, el o împinse pe Anita şi o privi drept în ochi.

— Accept să nu te denunţ, dar cu o singură condiţie. Acea femeie este o teroristă periculoasă. În momentul în care te va contacta iar, trebuie să mă anunţi. Chiar dacă o iubeşti…

— Înţeleg, murmură suedeza. Aşa voi face, îţi jur!

Era o frumoasă candidată la medalia de aur pentru cea mai mare mincinoasă a anului…

Anita îl conduse până la uşă şi îl sărută cu pasiune la despărţire. Malko luă ascensorul pradă unor sentimente contradictorii. Cel de satisfacţie că avusese dreptate şi cel de tristeţe pentru Anita Kalmar…

Ştia că a intrat într-o cursă contracronometru… Obok venise la Seul ca să comită un atentat. Curând va afla că Anita este la curent şi va face totul ca să o lichideze… Avea un singur avantaj în acest moment: adresa anticarului.

*

*   *

Michael Kotter jubila. El îşi aprinse un trabuc enorm şi trase cu voluptate fumul în piept.

— Abia aştept să văd ce mutră vor face amicii noştri din KCIA când vor afla că idolul lor lucrează pentru nord-coreeni! Sunt curios să aflu de ce Obok Hui Kong şi-a asumat riscul de a veni la Seul…

— Nu cred că pentru a-şi revedea iubita, făcut Malko.

Şeful centralei CIA era deja cu receptorul în mână. Îl chemă pe generalul Kim şi stabili o întâlnire cu el.

— Să mergem. Ne aşteaptă.

— Ce vreţi să faceţi? îl întrebă Malko.

— Ne-am asumat deja prea multe riscuri, făcu Kotter. Este deja formidabil că ştim unde se află acea teroristă. Acum să se descurce ei.

— Dar nimic nu ne spune că Obok ar sta la acel anticar, protestă

Malko. Poate că e vorba de vreo cutie de scrisori clandestină.

— Să-i lăsăm pe coreeni să-şi bată capul cu asta.

*

* *

Generalul Kim pufăia din pipă, ascultând relatările lui Malko şi ale lui Kotter. Ochii săi abia se mai zăreau între încreţiturile feţei.

— Am descoperit taxiul, zise el. Obok Hui Kang a coborât la staţia de metrou din Wangshimni. De acolo putea merge oriunde. Iar peste o oră oamenii noştri vor începe să supravegheze magazinul anticarului. Dacă terorista se află acolo, s-ar putea speria şi va încerca să fugă. O vom prinde uşor, nu-i aşa?

— Şi dacă nu se întâmplă nimic? îl întrebă Malko.

Generalul izbucni într-un hohot de râs.

— În cazul acesta îl vom aresta pe mister Hyun şi îl vom interoga.

Lui Malko i se strânse stomacul. Ştia ce însemna la ei „a interoga”. Nimănui nu i-ar fi plăcut să fie în pielea anticarului. Acum însă cursese deja prea mult sânge…

— Şi cu Anita Kalmar ce facem?

— Deocamdată o vom menţine la distanţă de toate astea, promise generalul. Problema ei este cam delicată pentru noi…

— O. K., făcu Michael Kotter. Malko, te duc la birou şi de acolo te va duce Ung Sam. Aştept cu nerăbdare să fiu mai bătrân cu câteva ore.

*

* *

În timpul dimineţii, It’aewon Street avea un aer destul de dezolant, cu toate discotecile şi barurile încă închise.

Malko reperă cu uşurinţă magazinul „Hyun Furniture” care avea o vitrină modestă încărcată cu mobilier aşa-zis vechi.

El coborî din maşină la o distanţă apreciabilă pentru a nu fi observat dacă Obok ar fi lăsat nişte oameni la pândă.

Din fericire, în acea zonă circulau destui străini, dornici de chilipiruri. După ce intră în toate magazinele din drum, el se opri şi în faţa prăvăliei lui Hyun. Nu se vedea nici picior de poliţai în zonă. Ştia

că în curând îşi vor face apariţia. Locul era plin până la refuz de mobilier făcut din lemn închis la culoare, cu tot felul de intarsii din fildeş, statuete ale lui Budha, obiecte din cupru, măsuţe. Un coreean bătrân apăru din spatele prăvăliei. Parcă avea o sută de ani.

— *What du you want?*

— Nişte mobilă deosebită. Ceva vechi, zise Malko arătând către un dulăpior de farmacist, cu zeci de sertăraşe decorate cu caractere chinezeşti.

— Am piese foarte frumoase, îl asigură anticarul. Le ţin într-o magazie pentru clienţii serioşi. Veniţi cu mine.

— Cu plăcere, zise Malko.

Cei doi ieşiră din magazin şi urcară o scăriţă din piatră ce lega It'aewon Street de una din străduţele ce şerpuiau de-a lungul colinei. Bătrânul anticar se opri în faţa unei porţi din lemn încuiate cu lacătul. Înăuntru se aflau o mulţime de piese de mobilier: cufere, biblioteci, dulapuri de toate felurile, mese. Toate erau din lemn de teck sau din stejar şi umpleau trei încăperi legate între ele.

— Mobilele cu adevărat vechi se află în ultima sală, spuse bătrânul coreean.

Malko începu să circule printre munţii de mobile puse unele peste altele şi, în cele din urmă, se opri în faţa unei piese superbe lăcuite, pe care o admiră sincer. Apoi se întoarse.

— Nu vă place nimic? întrebă bătrânul.

— Trebuie să mă mai gândesc. Mă voi întoarce, răspunse Malko.

În acest loc s-ar fi putut ascunde un regiment întreg… Oamenii generalului Kim aveau de lucru, nu glumă. Malko ieşi afară, la aer. În spatele lui, bătrânul anticar se pregătea să încuie. Privind către It'aewon Street, Malko zări un Daewoo plin cu antene. Era maşina generalului Kim.

Dispozitivul era la pândă.

— Eu mai rămân un pic pe aici, spuse Hyun cu un zâmbet. Pe curând.

Malko îl lăsă în depozit şi coborî scările de piatră.

*

*   *

Mister Hyun se îndreptă către un dulap imens ce se afla în a doua sală şi bătu de trei ori în uşă. Aceasta se deschise imediat şi ieşi Obok. Avea chipul răvăşit de furie. Urmărise printr-o crăpătură toată scena vizitei făcute de Malko. În sinea ei chiar ar fi dorit ca acesta să o descopere. În felul acesta, s-ar fi putut răzbuna pentru ce-i făcuse Anitei!

— Sunt toţi jos în It'aewon Street, spuse bătrânul în şoaptă. Este o maşină din Namsan. Va trebui să fugi de aici.

Obok se sufoca de furie. Dacă agenţii din CIA şi KCIA se aflau acolo, era pentru că Anita o trădase. Ea scoase un fluierat ascuţit. Dintr-un alt dulap, apăru un omuleţ.

— Trebuie să ştergem putina, Yechong, făcu ea.

Bătrânul anticar era deja în spatele depozitului şi degaja accesul la una din uşile ascunse de mormanele de mobile, care dădea într-o altă stradă. Ceilalţi doi îi săriră în ajutor.

— Încearcă să te salvezi şi tu, îi spuse Obok bătrânului. Altfel ştii ce sunt în stare să-ţi fac.

— Nu te teme pentru mine.

Mister Hyun îi privi cum se îndepărtează. Yechong ducea o geantă voluminoasă şi grea cu lucruri foarte valoroase pentru ei. Mister Hyun ieşi în cele din urmă din depozit. Însă în loc să coboare marea scară, el o urcă. Furgonul lui, Kya, staţiona pe o străduţă de sus, şi nu putea fi văzut de pe It'aewon Street.

El ajunse la maşină, se urcă la volan şi demară fără să mai privească în urmă. Părăsea pentru totdeauna acest cartier în care petrecuse ultimii zece ani din viaţă.

*

* *

Generalul Kim coborî din maşina sa şi se îndreptă spre Fordul cu placă de înmatriculare CD.

— Aţi văzut ceva până acum? întrebă el.

— Nimic, răspunse Malko. Trebuie însă percheziţionat acel depozit.

— Bineînţeles, făcu generalul. Unde este *mister* Hyun?

— A rămas înăuntru.

— Bine. Atunci o să-i facem o vizită. O să fie o surpriză pentru el,

nu-i aşa?

Kim jubila. Dădu câteva ordine scurte, apoi împreună cu Malko, Michael Kotter şi încă doi agenţi, se îndreptă către depozit. Aici însă îi aştepta o uşă cu lacătul pus.

— Asta-i bună, doar nu a plecat încă, făcu Malko mirat.

— L-am fi văzut cu siguranţă, obiectă generalul.

Unul din agenţi trase un glonţ în lacăt şi deschise uşa depozitului.

— Controlaţi absolut totul, ordonă generalul.

Timp de mai multe minute locul fu răscolit într-un vacarm de nedescris. Din nefericire, nici Obok, nici anticarul nu se aflau acolo. Unul dintre poliţişti găsi în fundul unui dulap de spiţerie un obiect ce semăna cu un calup de săpun, de culoare galbenă şi de formă rectangulară.

Generalul Kim îl mirosi.

— C4, făcu el. Este un exploziv militar de o putere extraordinară.

Ei coborâră la prăvălie. O vânzătoare paralizată de frică stătea păzită de trei poliţişti. Generalul o interogă:

— Unde este patronul tău?

— Cred că este la depozit.

— Nu, nu este nimeni acolo.

— Atunci a plecat să livreze mobilă atelierului de reparaţii, cu furgonetele lui.

— Unde este atelierul ăsta?

— La Munsan.

Generalul dădu un ordin şi un poliţist ieşi în fugă. După un răstimp se întoarse. Furgoneta dispăruse:

Generalul dădu din cap îngândurat.

— Munsan se află la nord, chiar lângă graniţă. Omul nostru a fugit. Vom încerca să-l interceptăm. Cu siguranţă ştie multe lucruri interesante.

*

* *

Obok Hui Kang era atât de furioasă, încât nu putea să înghită ceaiul. Era instalată într-un mic *tabong* din centrul oraşului Seul, cu un revolver încărcat în geantă. Era convinsă că a fost trădată de ticăloasa

de suedeză. Gândul acesta o înnebunea. Pusese cartea de vizită a magazinului „Hyun Furniture” la vedere. Pentru cine nu ştia despre ce e vorba, nu avea nicio importanţă.

Din păcate, mai avea încă nevoie de Anita. Altfel, clipele acesteia ar fi fost numărate…

Misiunea sa se dovedea cu mult mai grea decât fusese prevăzut şi Obok avea senzaţia că va trebui să renunţe la ultima parte a ei.

Nu reuşea însă să înţeleagă cum de fusese descoperită reţeaua ei logistică. Nici măcar Anita nu o cunoştea pe Ok Zun…

Ea îşi bău ceaiul savurând de pe acum răzbunarea. Suedeza şi ticălosul de american erau primii pe listă…

*

*   *

Şoseaua numărul 1 şerpuia către colinele din nordul ţării prin mijlocul unor întinse orezării, trecând pe lângă sate cu căsuţe având acoperişuri multicolore. Hyun conducea cu atenţie ca să nu atragă atenţia poliţiei. În timpul zilei barajele pe direcţia sud-nord erau ridicate, dar poliţiştii rămâneau vigilenţi.

Acum se afla între Kumehou şi Munsan. Imediat după ce va trece de Munsan, trebuia să treacă peste Imjin River pe Freedom Bridge, care era interzis cetăţenilor sud-coreeni. El avea însă un paspartu special din cauză că ducea mereu mobilier la reparat unui artizan ce locuia într-un sat aflat la nord de Imjin River. Nu departe de el se deschidea un tunel strâmt ce conducea în Coreea de Nord. Era săpat pe sub linia de demarcaţie. Era interzisă folosirea lui pentru a intra în mod clandestin în Coreea de Sud. În schimb, era foarte preţios pentru exfiltrări.

Hyun observă un ambuteiaj înainte de bifurcarea drumului nr. 1. Inima începu să-i bată cu putere. Poliţiştii controlau fiecare vehicul şi o barieră era pusă de-a curmezişul şoselei. Dacă făcea cale-ntoarsă ar fi fost imediat observat. El continuă să înainteze în ralanti. Şirul maşinilor avansa destul de repede şi asta îi dădu speranţe.

Brusc îşi dădu seama că oamenii legii controlau doar vehiculele utilitare, lăsând să treacă autoturismele… Sudoarea începu să i se prelingă pe trup. Când ajunse în dreptul barajului, luă un aer cât mai

nedumerit.

— Ce transporţi? îl întrebă un poliţist.

— Mobilier pentru reparat.

— Unde mergi?

— La Pang-Mok.

— Ai permis de liberă trecere?

— Da. Acolo este un artizan care lucrează pentru mine.

Mister Hyun îi întinse documentul. Poliţistul îl examină încruntat. Apoi ridică privirea spre el şi-i ordonă:

— Coboară!

Bătrânul Hyun luă decizia într-o fracţiune de secundă. Trânti portiera şi porni maşina. Văzu cum soldaţii se feresc, se auzi apoi o izbitură şi câteva împuşcături. Şoseaua înaintea lui era liberă. Uitându-se în oglinda retrovizoare, văzu că are vreo două sute de metri avans. Dacă reuşea să-i lase în urmă, poate găsea un loc în care să se ascundă înainte de a trece în Coreea de Nord.

Capitolul XV

Maşina poliţiei mergea cu viteză maximă pe îngustul drum cu numărul 32. Depăşind orice vehicul cu sirena în funcţiune. Pornise după furgoneta care nu se mai vedea.

Ea ajunse la o intersecţie. Şoferul opri şi întrebă un ţăran:

— Ai văzut cumva o furgonetă Kya trecând pe aici?

— Da. A luat-o în direcţia aceea.

El le arătă un drum de ţară ce şerpuia printre coline şi maşina intră imediat pe el. Deci anticarul nu avea intenţia să treacă peste Imjin River. Cinci sute de metri mai departe, zăriră praful ridicat de furgonetă. Conducătorul ei îi văzu şi începu să meargă în zigzag pentru a-i împiedica să-l depăşească. Cu ajutorul unui megafon unul dintre poliţişti începu să-l someze, ordonându-i să se oprească.

Fără niciun rezultat, însă…

Un alt poliţist începu să tragă glonţ după glonţ în direcţia pneurilor. Furgoneta continua să înainteze în zigzag. După ce mai parcurse treizeci de metri, ea rată un viraj şi nimeri în şanţ. Patru

poliţişti săriră din maşină şi se apropiară de furgonetă cu armele în mâini.

— Ieşiţi din maşină!

Şoferul era prăbuşit peste volan. Unul din poliţişti deschise portiera şi îl trase afară. Bătrânul anticar avea capul spart şi chipul plin de sânge.

— Unde fugeai? îl întrebă un poliţist.

Hyun rămase mut. Fu împins în maşina poliţiei.

— Vei vorbi tu la *Bingo Hotel*, făcu un poliţist.

Bătrânul lăsă capul în jos. Avea şaizeci şi opt de ani şi se simţea extrem de obosit. Toată viaţa îşi servise patria, Coreea de Nord. Venise la Seul de zece ani, lăsându-şi familia fără nicio posibilitate de a mai comunica. Făcuse totul din convingere. Din tinereţe, luptase în rândurile Partidului Comunist. Acolo erau familia şi prietenii săi. Ştia că nu va putea suporta tortura. Că îl vor face să vorbească şi că va deveni un trădător… De mult timp era pregătit pentru aceasta clipă.

El îl întrebă pe poliţistul de alături:

— Am nişte ţigări în buzunar. Pot să iau una?

Celălalt făcu semn că da.

Hyun luă din pachet o ţigară cu filtru. Poliţistul, generos, îi oferi un foc. Anticarul nu-i dădu atenţie. El muşcă din capătul cu filtru şi scoase un geamăt prelung.

Avu timp să simtă un gust de migdale amare, apoi simţi cum inima i se contractă şi, cu un sughiţ, muri în câteva secunde.

*

*   *

Generalul Kim pătrunse în holul hotelului *Chogun* cu pipa aprinsă. Acolo îl aşteptau Michael Kotter, Malko şi doi poliţişti îmbrăcaţi civil. Ofiţerul coreean părea prost dispus.

— Hyun a fost găsit, dar a avut timp să se sinucidă. Nu ne mai rămâne decât *miss* Kalmar. Este singura persoană care ne poate ajuta să o găsim pe Obok.

— Ea se află în camera ei, spuse Malko. Vă aşteptam.

Ei se îndreptară tăcuţi spre ascensor. Malko bătu îndelung la uşa suedezei. Într-un târziu aceasta le deschise. În ciuda machiajului se

vedea că este trasă la faţă. Când îl zări pe Malko, ea vru să-i închidă uşa în nas.

— Ai face bine dacă ne-ai lăsa să intrăm, zise acesta.

Anita fu nevoită să se supună. Bustul ei minunat era strâns într-un pulover din mohair bej şi pantalonii îi evidenţiau şoldurile perfect sculptate şi picioarele de nimfă.

Malko vorbi primul:

— Anita, am dat de Obok cu ajutorul adresei găsite în camera ta. Ştiu că m-ai minţit când ai afirmat că nu ştiai unde se află…

Suedeza îşi aprinse o ţigară. Cu chipul descompus, ea îl asculta pe Malko, ce-i relată ultimele evenimente.

— Concluzia noastră este că eşti complicea acestei ucigaşe teroriste. Coreenilor nu le place genul acesta de lucruri.

Anita avea o paloare de moartă. Ea şopti:

— Ce vreţi de la mine?

— Să ne ajuţi să o găsim pe Obok şi să ne spui ce anume vrea să facă ea în Seul.

Anita îi înfruntă privirea.

— Nu ştiu. Vă jur. Mi-a lăsat adresa anticarului ca să-i las un mesaj. Tot ce v-am spus era adevărat. Habar n-am unde se află acum.

— M-ar mira să nu ştii, insistă Malko. Spune mai bine adevărul.

Ea lăsă capul în piept şi zise:

— Nu ştiu nimic.

Malko şi generalul schimbară o privire. Kim îi făcu semn să-l urmeze în camera vecină, în care se ascunsese Obok. Când fură singuri, coreeanul spuse:

— Toată povestea asta este mai mult decât enervantă. Guvernul nostru a făcut din *miss* Kalmar o eroină naţională. Ar fi o lovitură imensă să recunoască adevărul. KCIA nu şi-ar mai menţine prestigiul şi nici guvernul actual. Am fi acoperiţi de ridicol pentru că am tratat o spioană ca pe o soră a noastră.

— Este o femeie dură şi extrem de îndrăgostită, remarcă Malko. Cred că nu vom afla nimic de la ea…

— Va trebui să-i întindem o cursă, propuse generalul. Trebuie să o lăsăm să creadă că ne-a convins. În cele din urmă, ne va conduce până la iubita ei.

— De acord, zise Malko. Cereţi-le însă oamenilor dumneavoastră să-i percheziţioneze camera. Dacă nu vor găsi nimic, asta va fi un bun pretext ca să părem convinşi de „buna ei credinţă”.

Cei doi reveniră în living. Anita Kalmar stătea nemişcată şi tăcută. Kim ordonă ceva. Imediat, cei doi poliţişti începură să scotocească peste tot.

— Ce faceţi? ţipă speriată Anita.

— Facem percheziţie, nu-i aşa? Suntem obligaţi la asta din cauza relaţiei pe care o aveţi cu acea teroristă. S-ar putea să aveţi pe aici arme ilegale, nu-i aşa?

— Dar este grotesc! Ce anume? Nu am nicio armă! protestă Anita.

Generalul Kim izbucni într-un râs vesel.

— Dacă nu găsim nimic, vă vom cere scuze şi vă vom trimite un buchet de flori, nu-i aşa?

Anita se mai linişti niţel, apoi spuse:

— Este adevărat că am cunoscut-o pe acea femeie în Coreea de Nord, dar eu fac parte dintr-o ţară neutră care are relaţii cu ambele Corei. Nu este o crimă şi relaţia noastră este pur personală.

Poliţiştii goleau sertarele în mod sistematic. Dintr-un sertar căzu un pachet ce conţinea tablete cu chewing-gum. Poliţistul îl ridică de jos şi cu un gest maşinal vârî o tabletă în gură.

— Este bun pentru dinţi, remarcă generalul Kim zâmbind.

Poliţistul care luase tableta tocmai deschisese dulapul cu rochii, când se clătină brusc şi se prăbuşi cu capul între pantofii Anitei! Aceasta sări furioasă.

— Fiţi mai atent cu toaletele mele!

Celălalt poliţist se repezi să-şi ajute colegul să se ridice. El îl trase din şifonier şi îl întinse pe spate.

Michael Kotter se apropie de el exclamând:

— *My God!* Ce-a păţit omul ăsta?

Capitolul XVI

Mâna crispată a poliţistului mai strângea încă ţesătura fină a rochiei. El avea gura deschisă şi chipul îi era vânăt…

Colegul său se repezi să-i facă respiraţie gură la gură, dar generalul Kim îl îndepărtă. Văzuse prea mulţi morţi în Vietnam ca să-i poată recunoaşte.

— Lasă-l! Nu-i mai poţi face nimic. A fost otrăvit.

Toţi se uitară la Anita Kalmar. Era lividă, cu ochii aţintiţi la cadavru. Părea şi mai tulburată decât cei patru bărbaţi. Buzele ei se mişcau dar nu reuşea să scoată niciun cuvânt. Brusc ochii i se holbară şi căzu leşinată pe duşumea.

*

* *

Lungită pe pat, Anita deschise ochii şi întâlni privirea lui Malko. Imediat, ochii i se umplură de lacrimi şi începu să spună cuvinte în suedeză… Apoi vorbi în engleză. Agăţându-se de braţul lui, ea spuse cu o voce rugătoare.

— Crede-mă! Nu ştiam nimic. Sunt nevinovată! Trebuie să mă credeţi.

Ea îl scutura ca ieşită din minţi… Generalul Kim vorbea la telefon, la fel şi Michael Kotter, în cealaltă cameră. Malko avu impresia că Anita nu mai juca teatru.

— Anita, ne-ai minţit prea mult. Ceea ce s-a întâmplat dovedeşte că prietena ta Obok este cu mult mai periculoasă decât am bănuit. Ea ţi-a adus cutia asta cu chewing-gum, nu?

— Da, mărturisi fata.

— Şi ştiai ce conţine? Pare a fi cianură, după simptomele nefericitului acestuia…

— Nu, nu ştiam… Ea mi-a spus altceva.

— Să începem cu începutul, făcu Malko. Evadarea ta din Pan Mun Jom a fost o fugă veritabilă?

— Nu, şopti ea, dar era cât pe-aci să mor. Acel soldat nord-coreean a vrut cu adevărat să mă omoare.

— Dar japoneza?

— Trebuia să vină cu mine. Moartea ei a fost un accident.

— Cum aţi ajuns acolo?

Ea îşi şterse lacrimile şi apoi îşi suflă nasul.

— Este o poveste mai lungă. La început, am plecat în Coreea de

Nord fără să bănuiesc ce se va întâmpla. Eram pe atunci *Miss Suedia.* Treaba mă amuza şi eram foarte bine plătită. Toţi s-au purtat frumos cu mine. Kim Yong m-a primit de mai multe ori şi mi-a propus nişte contracte extraordinar de generoase. Am acceptat să rămân câteva săptămâni.

— Când ai întâlnit-o pe Obok?

Ea lăsă privirea în jos şi continuă cu un glas mai stins:

— Încă de la început. Mi-a fost prezentată drept interpretă. Mă însoţea pretutindeni şi ne înţelegeam foarte bine. Mergeam cu ea la munte în weekenduri, stăteam în cort şi se ocupa de toate. Aşa că m-am ataşat mult de ea.

— Este puţin spus „ataşat”…

Privirea Anitei şovăi.

— O sigur, dar… Da, este adevărat. M-am îndrăgostit de ea ca o nebună! Nu numai de fizicul ei, ci şi de extraordinara ei personalitate. Era fascinantă.

— Mai degrabă, o fanatică…

— Poate. Încetul cu încetul, a început să-mi povestească tot felul de istorii şi am descoperit ce era cu adevărat: răspundea de acţiunile clandestine în străinătate şi se afla la ordinele directe ale lui Kim Yong Il, fiul marelui lider. Mărturisesc că asta m-a fascinat. M-a orbit complet, aproape că mi-a spălat creierul. Oricum, nu puteam face abstracţie de ea.

— Ţi-a cerut să faci ceva?

Anita îşi şterse nasul.

— Da.

— Ce anume?

— Nu mi se părea ceva grav. Ea mi-a spus că sud-coreenii le-au interzis nord-coreenilor să participe la Jocurile Olimpice. Mi s-a părut complet nejust acest lucru.

— Şi te-ai hotărât să faci, ce? Să otrăveşti lumea?

— Nu, nu.

Ea scutură furioasă din cap. Apoi izbucni:

— Nu, Obok mi-a explicat totul. Trebuia să pătrund aici într-un mod care să mă facă total de nebănuit şi să rămân aici până la Jocurile Olimpice. Apoi să fac astfel încât aceste pachete de chewing-

gum să ajungă la atleţii americani. Mi-a spus că conţin un purgativ puternic. Obok urma să-mi aranjeze o uniformă de gazdă a Jocurilor Olimpice. Acelaşi lucru era prevăzut şi pentru japoneză. Când am aflat că va fi angajată la *Coreea Herald* mi-am dat seama că-mi va fi şi mai uşor să îndeplinesc sarcina primită. Planul era să distribui guma de mestecat atleţilor americani cei mai performanţi. În acest mod organizatorii Olimpiadei ar fi fost făcuţi de râsul lumii întregi.

— Şi ai acceptat aşa ceva? întrebă Malko uimit.

— Da, am acceptat. Coreenii mă puteau expulza sau, în cel mai rău caz, să mă vâre în închisoare pentru câteva săptămâni. Altfel ar fi fost ridiculizaţi.

Ea tăcu. Generalul Kim, ascultase fumând din pipă.

— Şi chiar aţi crezut toată povestea asta, *miss* Kalmar?

— Da.

— Obok este o teroristă periculoasă. Nu se distrează provocând diaree oamenilor. Îi ucide. În aceste tablete de chewing-gum este otravă suficientă ca să ucidă fulgerător o sută de oameni.

— Vă rog să mă iertaţi, nu ştiam, şopti Anita. Nu aş fi făcut aşa ceva dacă ştiam adevărul.

— Trebuia să le distribuiţi personal?

— Da.

— Ştiaţi că Obok se va întâlni cu dumneavoastră aici?

— Desigur.

— Dar Sun-Bong?

— Era persoana de legătură cu Obok. A fost recrutată mai demult.

— Îi cunoaşteţi şi pe alţi membri ai reţelei? Pe anticar şi pe Ok Zun?

— Nu.

— Unde este acum Obok?

— Nu ştiu. Vă jur că acesta este adevărul. Sunt convinsă că nu mă va mai contacta acum; din cauză că l-aţi descoperit pe Hyun. Acum mă bănuieşte pe mine… adăugă Anita pe un ton îndurerat.

Malko era sigur că Anita încă o mai iubea pe teroristă.

Cineva bătu la uşă. Era un bărbat cu înfăţişare sinistră.

Anita îl privi îngrozită.

— Vi-l prezint pe generalul Lim, din KCIA, spuse Kim.

Cei doi începură să discute îndelung, cu voce joasă. Din când în când păreau că se ceartă. Michael Kotter îşi muşca unghiile. În cele din urmă, generalii se despărţiră şi Lim se apropie de patul pe care era Anita.

— *Miss* Kalmar, spuse el pe un ton sever, suntem extrem de decepţionaţi de cele aflate. Ţara mea v-a primit cu braţele deschise şi dumneavoastră ne-aţi trădat cu neruşinare…

— Vă cer iertare, şopti suedeza.

— Dacă am fi fost la Pyongyang, aţi fi fost torturată şi executată. Noi însă considerăm că aţi fost o altă victimă a terorismului nord-coreean. Nu vă vom expulza imediat, tocmai ca să nu mânjim imaginea dumneavoastră.

— Vă mulţumesc.

Generalul Lim continuă.

— Bineînţeles, va trebui să faceţi o mărturisire în scris. Veţi continua să trăiţi normal şi veţi aştepta noi instrucţiuni.

El o salută cu un gest scurt şi părăsi încăperea. Poliţistul termină de împachetat tabletele de chewing-gum într-o coală de hârtie.

O echipă nouă sosi şi începu să fotografieze cadavrul, pe Anita Kalmar, apoi pachetul cu chewing-gum… Chipul Anitei era scăldat în lacrimi. Tot circul dură aproape o oră. Apoi cadavrul fu ridicat. Malko se simţea destul de prost. Generalul Kim pufăia din eterna lui pipă.

Anita îmbătrânise cu douăzeci de ani în numai două ore.

Cearcăne mari îi încercuiau ochii albaştri.

— Aş dori să mă odihnesc un pic, şopti ea.

— Pe curând, făcu Malko.

Odată ajunşi, pe culoar generalul Kim izbucni în râs:

— Dacă prietenul meu Lim ar fi fost japonez, acum şi-ar fi făcut harakiri! Cred că s-a terminat cu cariera lui în KCIA. El a fost cel care a condus ancheta în cazul Anitei Kalmar… S-a făcut complet de râs.

— Iar Anita a scăpat iar cu faţa curată, zise Malko.

— Mă cutremur la gândul că i-ar fi putut otrăvi pe sportivii noştri, zise şeful centralei CIA. Aceşti nord-coreeni sunt nişte nebuni furioşi…

— Mai bine zis, sunt diabolici! adăugă Malko. Au manipulat-o pe Anita cunoscând sentimentele ei pentru Obok. Frumoasă treabă! Acum va trebui să o căutăm pe furia aceea.

Kotter făcu un gest de neputinţă când intră în lift.

— Nu mai are niciun sens. Reţeaua a fost oricum descoperită şi sud-coreenii se ocupă de toţi. Vor avea ei grijă să-i mănânce de vii.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, spuse Malko. Trebuie să o găsim pe Obok cât mai repede posibil.

— De ce? făcu Kotter.

— Obok nu avea de ce să vină aşa devreme în Seul. Guma de mestecat otrăvită putea fi adusă şi mai târziu. Până la Olimpiadă mai sunt destule luni. Fiecare zi petrecută aici este un mare risc. Aşadar există o altă explicaţie a prezenţei ei aici.

— Care anume?

— Un alt atentat, zise Malko. Despre care Anita nu ştie nimic. Poate că Obok i-a cerut un serviciu nevinovat ca să ascundă o capcană înfiorătoare.

Generalul Kim scoase pipa din gură.

— Cred că aveţi dreptate. Raţionamentul dumneavoastră este impecabil. Obok Hui Kang a venit în Seul ca să comită un atentat.

— Dar atleţii noştri încă nu au sosit, făcu Michael Kotter.

— Există zece milioane de coreeni în Seul, domnule Kotter. Şi ei sunt o bună ţintă, nu uitaţi, zise generalul cu un zâmbet.

*

*   *

Obok Hui Kang înşira pe un cearşaf cartuşele de calibrul 25 şi le ungea cu grijă înainte de a le vârî în încărcătorul micului revolver UNIC pe care îl purta prins deasupra gleznei piciorului drept, într-un etui făcut pe măsură. Nu avusese niciodată încredere în armele de foc, dar uneori erau şi ele necesare.

Îmbrăcată numai cu un slip, ea începu să facă gimnastica zilnică.

Încăperea era atât de mică, încât putea să atingă pereţii. Pe jos erau o saltea, un reşou cu spirt şi puţină mâncare. În cameră plutea mirosul pătrunzător de kimshi. Prin fereastra deschisă se auzea zgomotul traficului de pe It'aewon Street. Desigur acest loc nu era prea confortabil, dar avea două ieşiri în labirintul de străduţe al cartierului comercial. Ascunzătoarea fusese închiriată de complicele Yechong. Era ultimul ei refugiu. În zare se vedea silueta albă a hotelului *Hyatt*,

ce domina tot cartierul. Privi într-acolo cu ură, ca şi cum ar fi dorit să-l vadă prăbuşindu-se. Din păcate, asta nu era în programul ei…

După zece minute, Obok se înfăşură într-un prosop înmuiat în apă rece şi, după ce se zvântă, îşi puse un costum de nailon şi bascheţi. Se simţea perfect calmă. În acea duminică dimineaţa, cerul era senin şi totul părea perfect. Micul atelier de sub locuinţa ei era pustiu. În timpul săptămânii, zgomotul maşinilor de cusut făcea să se cutremure căsuţa din lemn cu acoperişul din ţiglă albastră.

Odată îmbrăcată, Obok luă un rucsac de pânză şi scoase din el un mic radio Panasonic. În interiorul acestuia se afla un mecanism conectat la butonul de trezire. Cu multă grijă, Obok apăsă butonul. Circuitul se închise şi un bec roşu începu să clipească. Acum nu-i mai rămânea decât să regleze ora.

Odată activat mecanismul, ea vârî radioul înapoi în rucsac. Conţinea o sută de grame de C4, cantitate suficientă pentru a arunca în aer o ţintă importantă.

Ea îşi şterse mâinile umede de transpiraţie. Explozivii o speriaseră întotdeauna. Apoi, aşezată în poziţia „lotus”, cu ochii închişi, ea se concentră îndelung. Nu era şocată de ceea ce trebuia să facă. Trebuia să dea însă dovadă de o perfectă stăpânire de sine. După douăzeci de minute de meditaţie, simţi că este capabilă de acţiune. Cu rucsacul în mână, ea părăsi imobilul şi pătrunse în mulţimea din It’aewon Street. Străbătu mulţimea, făcându-şi drum cu greu, temându-se pentru încărcătura rucsacului ei. Găsi un mic refugiu şi se opri în faţa porţii unui garaj. Avea cheia acestuia.

Pătrunse repede în interior şi, după ce încuie uşa în urma ei, aprinse lumina. O maşină Hyunday „Le Mans” albastră, cu patru uşi, ocupa aproape tot garajul. În fund era un raft cu telefon şi scule. Maşina fusese furată din parchingul hotelului *Chosun* cu cincisprezece zile în urmă, de către Yechong, care venise în Seul de mai mult timp.

Asiatica deschise portbagajul maşinii. Era burduşit cu pachete de C4 aduse în mod clandestin în Seul de către Hyun, anticarul. Erau acolo cam cincizeci de kilograme. În plus, se mai aflau şi două conteinere pline cu gaz.

Nord-coreeana scoase Panasonicul din rucsac şi îl vârî printre pachetele cu exploziv. Acum nu-i mai rămânea decât să vegheze

mecanismul. Ea ezită. Dacă asculta cu stricteţe ordinele primite, ar fi trebuit să scoată maşina din garaj şi să plece către obiectiv. Dar gelozia şi furia ce o copleşeau erau prea puternice. La fel era şi dorinţa de a demonstra că e puternică. Dacă risca ceva era numai viaţa ei… După ce îşi şterse mâinile, se duse la telefon şi formă un număr.

— Hotel *Chosun*, bună ziua, se auzi vocea telefonistei.

— Vă rog, cu *miss* Kalmar.

La acea oră, Anita era în pat. Obok se gândea la spionul americanilor şi murea de gelozie. Căţeaua putea fi acum cu el.

— Alo?

Era vocea Anitei.

— *Mister* Jones? întrebă Obok.

După un moment de tăcere, răspunsul veni perfect natural.

— Aţi greşit numărul.

— Scuzaţi.

Obok închise telefonul. Zarurile erau aruncate… După ce deschise uşa garajului, ea se urcă la volan şi porni motorul. Curând se pierdu în şuvoiul compact al vehiculelor de pe It’aewon Street… Maşini Hyundai ca a ei erau cu zecile de mii, mai ales într-o zi frumoasă de primăvară, când aproape toţi locuitorii oraşului plecau de acasă.

Foarte curând avea să afle dacă Anita mai ţinea încă la ea.

Capitolul XVII

Malko o observa pe Anita care, înfăşurată cu un prosop, aducea platoul cu micul dejun la pat. De când aceasta i se confesase, nu o mai părăsise. Făcuseră din nou dragoste ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Presa nu aflase nimic despre afacerea gumei de mestecat otrăvite.

Coreenii nu voiau să-şi înspăimânte vizitatorii străini. În coşmarurile lor, puţinii guvernanţi care erau la curent cu incidentul se întrebau dacă nu cumva acesta era numai vârful aisbergului.

Anita Kalmar continuase să răspundă la interviuri în legătură cu fuga ei de la Pan Mun Jom.

Singura diferenţă era că acum era în permanenţă însoţită de un aşa zis cameraman de la KBS, dar care era în realitate un agent KCIA.

În afară de Malko şi de generalul Kim, nimeni nu mai credea în mod serios că ea o va mai revedea pe Obok.

Telefonul sună. Malko era prea departe de el şi fu Anita cea care ridică receptorul.

— Aţi greşit numărul, zise ea şi închise.

Apoi începu să toarne cafea în ceşti şi să pună zahărul. Malko o privea cu atenţie. Ar fi zis că trăiau împreună de o viaţă.

Suedeza întruchipa visul imposibil al oricărui celibatar normal.

Şi cu toate acestea…

— Cine era?

— Nu ştiu. Întreba de domnul Jones.

Tânăra se lungi alături de el. Malko îi mângâie şoldurile tari.

Se înfruptase bine din ea. Doar era pradă de război…

Nu mai pomeniseră numele lui Obok sau despre cianură şi nu se mai întâmplase nimic suspect. Anita se uită la cerul albastru.

— Este o vreme superbă, am putea ieşi, nu? Aş vrea să cumpăr nişte cărţi. În subsolul de la Kyobo Building, există o enormă librărie.

— Este o idee excelentă, făcu Malko.

Ung Sam era încă la dispoziţia lui, împreună cu maşina lui Kotter, deşi acesta nu considera că arestarea lui Obok era o prioritate. Credea că asta era treaba coreenilor. Nu tot aşa gândeau Malko şi generalul Kim.

Malko era convins că Anita va face o greşeală şi că se va întâmpla ceva. Un al şaselea simţ îl făcea să creadă că Obok nu părăsise încă oraşul.

Acum purta în permanenţă cu el revolverul extraplat, cu un glonţ pregătit pe ţeavă. Ştia cu cine are de-a face.

O privi pe Anita în timp ce se îmbrăca. Privirile li se întâlniră, iar femeia îi citi gândurile şi spuse zâmbind:

— Când ne vom întoarce…

Era duminică dimineaţa şi circulaţia era ceva mai fluentă. Ung Sam aştepta jos lângă Daewoo. Falsul cameraman se sui şi el şi plecară către centru. Panoul luminos aşezat în faţă la City Hall indica 164. Steagurile olimpice fluturau deja deasupra hotelului *Koreana*. Kyobo

Building, cu cele douăzeci şi două de etaje din sticlă fumurie, era demn de Manhattan. Ung Sam opri ca ei să coboare, apoi plecă să lase maşina în parchingul subteran. Anita şi cu Malko, însoţiţi de cameraman pătrunseră în marele hol de unde plecau benzile rulante ce duceau la librăria de la subsol, cea mai importantă din Seul. Malko se urcă primul pe o bandă. El se întoarse, simţind că suedeza nu-l urmase. Admira imensele fresce ce decorau zidurile. Prins în mulţime, el fu nevoit să părăsească banda şi să se întoarcă pe o alta.

Anita Kalmar era încă nemişcată în hol, cu cameramanul lângă ea. Ea urmărea ce se întâmpla afară, acolo unde pasagerii coborau din maşini. Malko tocmai apăru pe banda transportoare, când zări o Hyundai „Le Marc” care se opri în faţa intrării. Se auzi un sunet de claxon şi imediat suedeza ţâşni din loc. La volanul maşinii se afla o femeie cu ochelari fumurii. Geamul din dreapta era lăsat în jos.

Anita Kalmar traversă holul în fugă şi se repezi în maşină deschizând portiera din spate. Cameramanul se luă după ea. Malko îşi croia drum prin mulţime încercând să o prindă din urmă cu revolverul în mână. Atunci văzu cum din maşină apare un braţ întins, cu un revolver imens. Cameramanul se prăbuşi cu braţele înainte şi rămase nemişcat în vreme ce maşina Hyundai demara ca o nălucă.

Ea ieşi din parching şi dispăru repede pe o alee fără trotuare, plină cu restaurante şi cu pietoni.

Din cauza mulţimii era imposibil să foloseşti o armă. Câţiva trecători săriră să-l ajute pe cameraman. O femeie scoase un urlet de teroare când îi văzu chipul acoperit de sânge. Malko se apropie. Coreeanul primise două gloanţe în cap. Nimeni nu auzise detonaţiile. Arma era cu amortizor.

Negru de furie, Malko se repezi la microfonul de unde se chemau maşinile garate de subsol.

— *I-o, i-o*[28] urlă el.

Erau primele două cifre ale maşinii sale. Sam Ung îşi făcu apariţia abia după trei minute. Malko ştia că nu mai avea cum să ajungă din urmă maşina lui Obok. Era ca şi cum ar fi căutat un ac în carul cu

---

[28] 25. 25 (n.a.)

fân…

— Să mergem la KCIA, la generalul Kim, zise el.

Obok Hui Kang o răpise pe suedeză de sub nasul său. Îi ucisese garda de corp şi cu siguranţă se pregătea să dea o lovitură. Dar de astă dată nu mai aveau nicio pistă cât de mică. Afurisită treabă…

*

*   *

Automobilul Hyundai pătrunse într-unul din tunelurile ce străbăteau colina Namsan. În întuneric, Anita trecu pe scaunul din faţă. Plângea în hohote încercând să o îmbrăţişeze pe coreeană.

— O, nu credeam că o să te mai văd! Este îngrozitor. De ce ai făcut acel lucru?

— Ce anume? întrebă cu asprime Obok.

— Guma de mestecat otrăvită. Eu…

— Ce mai e şi cu povestea asta?

Anita îi relată episodul cu poliţistul otrăvit cu cianură. Obok făcu un gest din umeri.

— Asta este o manipulare, o înscenare a celor din KCIA. Ei au înlocuit guma adusă de mine cu una otrăvită. Ce naivă poţi fi!

Ea o privi pe suedeză cu un imens dispreţ.

— M-ai trădat. Le-ai spus unde mă ascund.

— Nu, nu-i adevărat!

Anita îşi frângea mâinile de disperare. Maşina era acum pe un bulevard ce ocolea Nom San Park. În depărtare, spre sud, se zărea Han River. Obok conducea acum spre It’aewon. Era convinsă că adversarii săi nu avuseseră timp să ridice numărul maşinii furate.

— Atunci cum de au putut afla? insistă furioasă Obok.

— Este vorba de acel, acel bărbat…

— A, de amantul tău, nenorocito!

— Nu, da… A venit imediat după ce-ai plecat şi a zărit pe masă cartea de vizită a anticarului. A înţeles despre ce era vorba. Eu nu i-am spus nimic. Ţi-o jur.

Obok ridică din umeri.

— Acum nu mai contează, dar bătrânul Hyun a murit din cauza ta. Era un luptător curajos.

Anita Kalmar se strânse pe scaunul ei de parcă ar fi cuprins-o frigul. Lacrimile îi inundau obrajii roşii ca focul. Era cu ochii aţintiţi la Obok. Era fascinată de duritatea acelei femei, de curajul şi, întruchipa tot ce i-ar fi plăcut ei să fie. Ideea că este o ucigaşă o înnebunea parcă şi mai tare şi îi aţâţa imaginaţia şi simţurile. Tremurând de dorinţă, Anita începu să o mângâie pe coreeană, reprimându-şi un geamăt de plăcere.

Nu mai vedea nici trecătorii, nici magazinele, nimic, sub ameţitoarea bucurie de a o revedea pe femeia de care era îndrăgostită nebuneşte.

— Aş fi putut să te ucid pe tine în loc de nefericitul de sticlete…

— Unde mergem acum? întrebă Anita.

— Gura, că acum te arunc din maşină! îi ordonă Obok. De data asta ai să faci tot ce-ţi spun eu.

— Da, îţi promit.

Obok intră cu maşina pe o alee înfundată. Acolo era garajul de unde scosese maşina. Ea deschise poarta şi o trase pe Anita înăuntru. Locul era insalubru şi întunecos. Puţin îi păsa însă suedezei că era sordid. Ea se aruncă în braţele asiaticei şi se încolăci în jurul ei ca o şerpoaică, îmbrăţişând-o şi sărutând-o cu patimă. Cealaltă stătea nemişcată în voia Anitei. Apoi o apucă de păr şi întrebă:

— De ce crezi că te-am adus aici?

— Nu ştiu.

— Pentru ca mi-era dor de tine.

Anita scoase un ţipăt de bucurie. Aşadar fusese iertată! Pe buzele coreenei plutea un zâmbet dispreţuitor şi amuzat totodată. Ea o lăsă pe frumoasa suedeză să o dezbrace. Anita nu se sătura să mângâie şi să admire trupul musculos al femeii cu bicepşi tari ca ai unui boxer.

Încetul cu încetul asiatica începu să se încălzească şi trupul îi fu străbătut de fiori de plăcere. Anita lucra bine, nu glumă. Nu le păsa de decorul sordid, de mirosul de varză stricată şi de frig. Când făcuseră dragoste prima oară, în Coreea, fusese după o saună şi o baie cu apă rece ca gheaţa.

Ele rămaseră un timp nemişcate, apoi Obok se uită la ceas şi spuse cu o voce egală:

— Acum să trecem la treabă.

Anita se ridică ascultătoare. Vru să o mai îmbrăţişeze o dată pe Obok, dar aceasta o respinse cu răceală.

— Nu ţi-a ajuns? Eşti nesătulă ca o căţea!

Cât ai clipi din ochi ea se îmbrăcă. O apucă de mână pe Anita şi o trase la maşină.

— Vezi maşina asta? Ştii ce este înăuntru?

— Nu.

— Sunt cincizeci de kilograme de exploziv.

Anita simţi cum o cuprinde panica. Ştia că Obok nu glumeşte.

— Păi, chiar tu o să mă ajuţi. Doar aşa te voi ierta că m-ai înşelat. Eşti de acord să o faci?

— Da, făcu Anita cu glasul stins.

— Excelent. După ce ne îndeplinim misiunea, vom pleca în Nord. Vei putea rămâne cu mine cât vei dori.

— Şi chiar trebuie să facem treaba asta? întrebă Anita.

— Da. Acum dai înapoi?

— O, nu, nu.

Tulburată, suedeza nu mai ştia ce să spună.

— Bine, atunci îţi voi explica ce ai de făcut.

Capitolul XVIII

O lovitură uşoară în uşa garajului o întrerupse pe Obok. Ea apucă iute revolverul prins la gleznă. Anita Kalmar se uita fascinată la ea. În clipele acelea era total copleşită de această femeie ieşită din comun. Obok aştepta cu arma aţintită către uşă.

Se auziră alte trei lovituri. Obok se relaxă şi deschise uşa. Era Yechong. Suedeza îl privi cu ochi nedumeriţi:

— Acesta este tovarăşul Yechong, spuse Obok. Îţi voi spune imediat ce vei face tu.

— Bine, ascult, zise Anita resemnată.

Era într-o stare de dedublare a personalităţii.

— Vei conduce maşina asta până în piaţa Youida. Ştii unde se află?

Era cea mai mare piaţă din lume, în care puteau intra trei milioane de oameni şi se afla în sudul oraşului.

— Da, ştiu.

— Vei abandona maşina în partea de vest a pieţii, unde este parchingul de biciclete. Eu, împreună cu Yechong te vom aştepta în faţa clădirii KBS, într-o Kia albă.

Anita făcu ochii mari.

— Dar de ce trebuie să fac eu asta?

— Ţi-am mai spus. Ca să-ţi răscumperi greşeala. Vreau să participi în mod activ la acţiunea asta.

Anita lăsă capul în jos. Obok îi întinse cheile maşinii Hyundai.

— Eu plec prima cu Kia. Te vom aştepta la capătul străzii. Să nu faci vreo prostie căci ştii ce vei păţi…

Obok îi întoarse spatele. Anita trecu la volan. Cu mâinile tremurând, abia reuşi să pornească motorul. Prin oglinda retrovizoare, ea zări maşina Kia albă cum se îndepărtează în marşarier… Anita plângea încetişor, conştientă că avea să comită o monstruozitate.

Cu capul în flăcări, demară ştiind că trebuie să facă ceva, dar fără să ştie exact ce anume. În It'aewon Street era un trafic demenţial. Cu coada ochiului Anita văzu Kia albă în urma ei. Cele două maşini coborau artera aglomerată cu viteza întâia. Anita căuta cu disperare o soluţie. Desigur, ar fi putut opri primul poliţist din calea ei ca să-i ceară protecţie. Dar nu ştia limba coreeană prea bine, iar agentul de circulaţie nu ar fi înţeles ce vrea. Obok ar fi avut suficient timp ca să o elimine şi să recupereze Hyundaiul plin cu exploziv.

Fiecare metru parcurs era o tortură imensă. Ea se întrebă brusc dacă nu cumva Obok nu-i întindea o cursă diabolică pentru a-i testa fidelitatea, ca să se răzbune pe ea. Nord-coreenilor le plăceau treburile de genul acesta, ca de pildă simulacrele de execuţii… Poate că în Hyundai nu era nimic periculos…

Anita oscila între două ipoteze. Era atât de distrată, încât trecu pe stop la intersecţia cu Hannamno! Kia trebui însă să se oprească!

Agentul din intersecţie fluieră furios. În Coreea nu se admitea o asemenea încălcare a disciplinei. Cum Hyundai nu se opri, el îi notă numărul şi îl comunică imediat prin radio la Q.G. al poliţiei.

Anita ezită. În mod normal, ca să ajungă în Piaţa Youido, trebuia să vireze la dreapta. În schimb, ea viră la stânga, pe bulevardul Sowolgil, o arteră liniştită ce şerpuia, pe lângă Namsan Hill.

Ea acceleră şi lăsă în urmă intersecţia. Bulevardul era pustiu. Anita ezită. Obok o văzuse şi avea să o ajungă din urmă. Nu avea timp să caute un post de poliţie. Trebuie cu orice preţ să găsească un ajutor cât mai repede. În acest timp, ea conducea ca un robot.

Brusc, la o cotitură, zări o cabină telefonică. Văzând că maşina albă nu este la orizont, ea coborî şi se repezi la telefon.

*

*   *

Obok scoase o înjurătură furioasă. Agentul de circulaţie era chiar lângă Kia. Nu avea niciun rost să se facă remarcată. O văzu pe Anita cum virează la dreapta. Simţi cum stomacul i se strânge de nelinişte şi furie neputincioasă.

— Nu ar fi trebuit să-i încredinţezi maşina! remarcă Yechong.

— Tacă-ţi gura! ţipă Obok. Am încredere totală în ea.

Când apăru lumina verde, ea demară şi intră pe bulevardul Sowolgil. Nici urmă de Hyundai! Concentrată asupra străzii, trecu fără să observe pe lângă cabina telefonică.

— Priveşte! urlă Yechong.

Ea întoarse capul şi simţi că i se face negru în faţa ochilor. Anita Kalmar tocmai forma un număr cu mişcări febrile. În acea clipă ar fi ucis-o pe loc şi i-ar fi smuls inima din piept. Virând cu brutalitate, ea puse o frână bruscă şi coborî din Hyundai ca o furie dezlănţuită.

*

*   *

— Rămâneţi la telefon, se auzi vocea recepţionistei de la *Shilla*.

Anitei îi venea să urle. Sunase fără rezultat la *Chosun*. Malko nu era acolo. El era singura persoană pe care putea să o prevină. Chiar în acel moment, ea se întoarse şi o zări pe Obok care venea către ea. Simţi că i se taie picioarele. Mai avea doar câteva secunde:

— Sunt Anita. Iartă-mă, dar ea mă obligă să… Este o maşină plină cu…

Uşa cabinei fu practic smulsă din balamale. Anita simţi cum unghiile lui Obok îi sfâşie braţul şi urlă:

— Lasă-mă! Lasă-mă!

— Unde te afli? ţipă Malko în receptor.

Cele două femei se luptau cu disperare. Obok încerca să o tragă pe Anita afară din cabină, dar aceasta se agăţase de receptor ca o nebună. Coreeana reuşi să i-l smulgă din mână. O apucă de păr şi o trase de acolo, lovind-o cu capul de muchia metalică a cabinei. Anita ţipa din răsputeri fără să ştie dacă Malko mai este pe fir:

— Youido!…

Ea căzu. Obok o lovi cu sălbăticie cu piciorul în stomac şi suedeza se ghemui de durere. Yechong se uita neliniştit în jur de teamă că vor fi observaţi din vreunul din rarele vehicule ce treceau nu departe de ei. Din fericire trupul Anitei era ascuns după maşina Hyundai. El zise cu o voce calmă:

— Isprăveşte mai repede cu ea, tovarăşă, nu avem prea mult timp la dispoziţie.

El ştia că Obok putea termina cu o singură lovitură de *tack won do*. Obok privi la şoseaua ce ducea către vârful colinei, ce era rezervată numai pietonilor.

Ajutată de Yechong, ea o târî pe Anita în Hyundai. Coreeanul zâmbi.

— Pentru căţeaua asta, am o idee mai bună, făcu Obok.

Era răvăşită de furie şi ură. Ar fi fost capabilă să o jupoaie de vie pe biata Anita.

— Să nu ne vadă cineva, făcu Yechong.

— Nu te teme. Îmi voi îndeplini misiunea la fel ca de obicei…

Coreeana sări la volan.

— Tu suie-te în cealaltă maşină şi urmează-mă, îi spuse tovarăşului ei.

Acesta se supuse. După ce merseră vreo trei sute de metri, observară că sunt singuri pe drum. Obok opri şi deschise portbagajul.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Yechong pe Obok.

— Să o pedepsesc după cum merită.

Scoase din portbagaj un colac cu o funie extrem de rezistentă. Ghemuită pe planşeul maşinii, Anita gemea de durere.

Obok o trase de păr afară din maşină. Chipul îi era schimonosit de ură. După ce o mai lovi în sâni cu picioarele, se apropie de ea şi-i spuse rânjind hidos:

— Acum ai să mori, târâtură. Ţi-am ales o moarte după cum meriţi, căţea nenorocită. Îţi aminteşti de thailandeza din Pyongyang?

Anita Kalmar fu scuturată de un spasm îngrozitor şi cu ultimele ei puteri se aruncă la picioarele coreenei.

— O, nu! Te implor, nu face asta!

Ţipătul ei se curmă într-un horcăit oribil. Obok îi zdrobise gura cu o lovitură de călcâi…

În continuare ea îi legă glezna unui picior cu un capăt al corzii. În zadar se zbătea Anita, cu chipul complet acoperit de sânge…

Cu latul palmei, Obok îi sparse nasul, declanşând un nou val de sânge. Yechong urmărea scena cu un aer reprobator. Ar fi dorit ca totul să se termine mai repede…

Acum, Obok înnoda cealaltă extremitate a funiei de trunchiul unui copac. Suedeza se zbătea gemând şi râcâind ţărâna cu unghiile.

Cu mişcări calme Obok luă o altă bucată de frânghie şi o legă cu un capăt de celălalt picior al Anitei, iar celălalt capăt fu fixat la bara de protecţie a maşinii.

Apoi se întoarse către Yechong.

— Urcă-te în Kia şi pleacă primul.

El se supuse fără să mai privească spre Anita. Aceasta începuse să urle rugând-o pe Obok să o ierte. Coreeana spuse cu un zâmbet plin de cruzime:

— Ţipi mai tare decât thailandeza. Îţi aduci aminte. Acum vei suferi şi mai mult.

Ea se urcă la volanul Hyundaiului şi demară cu ochii ţintă la trupul Anitei, aflat în mijlocul drumului. Cele două funii se întinseră la maximum. Obok călcă brusc pedala de acceleraţie. Un urlet inuman se auzi atunci. Anita fu despicată în două. Obok privi la picioarele larg desfăcute cu un amestec confuz de sentimente. Era ură, răzbunare dar şi o undă de tulburare. Ea prelungi cu sadism agonia victimei sale.

În spate se auzi un claxon. Yechong îşi pierduse răbdarea.

Cu ochii nedezlipiţi de coapsele Anitei, Obok apăsă din nou pe acceleraţie.

*

*   *

Malko se uita tulburat la receptorul telefonului. Ce se întâmplase oare? Trecuseră trei ore de când Anita dispăruse. Era căutată de toată poliţia din Seul. Părea că suedeza trecuse în tabăra inamică, de bună voie.

Cu toate acestea, strigătele ei la telefon nu erau o glumă. Oare ce se petrecea acolo?

El formă numărul generalului Kim, care era de serviciu la QG al KCIA.

— Am veşti noi, spuse el.

— La fel şi eu, răspunse generalul. Un poliţist din It'aewon Street a văzut-o pe *miss* Kalmar la volanul unui Hyundai. A trecut peste stop.

— Cred că se pune ceva grav la cale, făcu Malko.

El relată scurta lui conversaţie cu suedeza şi încheie:

— Am senzaţia că Obok a pus-o să facă ceva împotriva voinţei ei. Poate că i-a cerut să conducă o maşină capcană.

— De ce afirmaţi acest lucru? făcu tresărind generalul.

— Anita a menţionat numele Youido şi o maşină... Iar dumneavoastră aţi găsit la anticarul Hyun acel exploziv.

Se lăsă o tăcere grea. Apoi generalul zise:

— O. K. Voi da alertă generală. Toate căile de acces către piaţa Youido vor fi păzite de oamenii noştri. Sper să mai avem timp.

— Vin şi eu acolo, zise Malko. Voi lua maşina lui Michael Kotter.

Ung Sam era lângă maşină în faţa hotelului *Shilla*. Malko îi ceru să-l lase pe el să conducă. Acum reuşea să se descurce destul de bine în Seul.

— Vom merge în Youido Plaza, zise el. Căutăm un Hyundai de culoare deschisă condus ori de Anita Kalmar, ori de o coreeană cu părul tuns scurt.

El realiză brusc că era singurul care o văzuse pe Obok în carne şi oase. Fotografia de identitate găsită la Sun-Bong nu era de prea mare ajutor.

*

*   *

Obok simţea o plăcere nemaipomenită. Anita, sfâşiată în două, urla încontinuu, scurmând pământul. Brusc, asiatica îşi dădu seama că este

prea târziu. Apăsă pedala până la planşeu. Timp de o secundă, maşina nu se mişcă, apoi făcu un salt smulgând piciorul Anitei din trupul legat de copac. Sângele ţâşnea acum ca dintr-o fântână din artera femurală secţionată, iar Anita se zvârcolea pe pământ golindu-se de sânge…

Calmă, Obok opri maşina şi detaşă coarda fixată de bara de protecţie din spatele maşinii. Nu simţea nici cea mai mică părere de rău pentru femeia ce murea acolo în cele mai mari chinuri. În sinea ei se bucura chiar că scăpase de ea. Se blama pentru uşurinţa cu care se încrezuse în relaţia aceasta. Acum trebuia să-şi ducă la bun sfârşit misiunea şi să plece în nord, la tovarăşii ei.

Anita nu mai mişca. Obok urcă în Hyundai şi se îndepărtă lăsând-o acolo, într-un lac de sânge.

*

* *

Malko pătrunse în piaţa Youido. În faţa lui era o privelişte ameţitoare. Esplanada lungă de doi kilometri şi lată de cinci sute de metri era înconjurată de clădiri ultramoderne şi era plină cu lume venită la cumpărături şi la distracţie.

El zări nişte poliţişti care stăteau lângă o maşină la ieşirea de pe un pod. Aceştia controlau fiecare vehicul ce trecea pe acolo. Pe cer se rotea continuu un elicopter, ce făcea un zgomot asurzitor. El se îndreptă către latura dreaptă, pe lângă parcul străbătut de Han River, şi ajunse la cel de al doilea pod, Wonhyo, urmărind indicaţiile date de Ung Sam, care se afla alături. Sute de vehicule se îndreptau către zona verde a oraşului în această duminică însorită.

Malko ocoli uriaşa piaţă, revenind în locul în care intrase. Se opri apoi în faţa clădirii KBS, cu terasa plină cu antene. În acel loc, sute de oameni, tineri şi vârstnici, se plimbau veseli. Poliţişti nu se prea vedeau în zonă. Malko trecu pe lângă o maşină albă ai cărei ocupanţi scrutau atenţi împrejurimile. Elicopterul zbura acum mai aproape de sol.

La un moment dat, un Hyundai garnisit cu o mulţime de antene îi făcu semn cu farurile şi se apropie de ei.

O fereastră se deschise şi apăru chipul generalului Kim, cu pipa în

gură. De astă dată, era foarte serios.

— Situaţia este foarte gravă, zise el. Un poliţist a descoperit pe colina Namsam corpul mutilat al unei tinere femei blonde care nu avea niciun act de identitate. Se pare că e vorba de Anita Kalmar. A fost sfâşiată practic în două între un arbore şi o maşină, adăugă generalul. E îngrozitor…

Malko simţi un fior de gheaţă străbătându-i trupul.

— Şi Obok…?

— Nu se ştie nimic. Nu avem nicio urmă. Mă tem însă de un incident care ar putea avea loc în această piaţă, aşa cum aţi presupus dumneavoastră.

— Nu ar putea fi evacuată?

Generalul dădu din cap.

— Este imposibil. Am crea o panică generală şi nu avem nici oameni suficienţi pentru asta. Trebuie să o găsim pe teroristă înainte ca aceasta să-şi pună planul în aplicare. Toţi poliţiştii din Seul sunt mobilizaţi aici cu ordin să tragă fără somaţie. Din nefericire, nimeni nu o cunoaşte.

— O voi căuta şi eu, spuse Malko. Ung Sam, rămâi aici cu generalul.

Prefera să fie singur. Fără armă, şoferul nu-i era de niciun folos.

Generalul îi întinse un aparat Motorola:

— Are frecvenţa reglată pe aceeaşi lungime de undă cu a mea. Dacă este ceva, vă sun. Să faceţi la fel.

Malko plecă. Obok ştia că poliţia poate fi deja pe urmele ei, în urma apelului Anitei. Poliţiştii ce păzeau intrările în piaţă nu veniseră acolo degeaba. În acest caz exista posibilitatea ca ea să folosească o altă variantă, dar care era oare?

Capitolul XIX

Obok intră pe Songsan Bridge, aflat în partea de nord a pieţii Youido. Avea sufletul împăcat. Misiunea ei era pe trei sferturi îndeplinită. Prin oglinda retrovizoare putea vedea maşina condusă de Yechong. După uciderea Anitei el trecuse la volanul automobilului

Hyundai, iar explozivul fusese pus în Kia, condusă de ea. De asemenea, Obok reglase din nou dispozitivul ce comanda detonatorul.

Ea încetini viteza: circulaţia era blocată împrejurul pieţei Youido. Un zâmbet crispat îi apăru pe faţă. Poliţia căuta un Hyundai albastru cu o femeie la bord, nu un Kia alb. În plus, ea nu era cunoscută ca persoană fizică de către serviciile sud-coreene. Singurul om care putea să o identifice era acel agent american. Acest gând făcea ca acţiunea ei să fie şi mai atrăgătoare. Avea să lucreze chiar sub nasul poliţiştilor. În afară de oroarea atentatului, îi mai făcea şi de râsul lumii…

Yechong, aflat la volanul maşinii Hyundai nu risca nimic. Avea actele în regulă şi în jur circulau mii de automobile cu aceeaşi marcă. Imediat după ce-şi termina misiunea, Obok îşi va redobândi maşina şi îi va schimba numărul. Între timp, lucrurile aveau să se mai liniştească.

Doi poliţişti o văzură şi-i zâmbiră. Cu gura ei frumoasă şi ochii mari, Obok era destul de apetisantă. Înainta cu greu pe Yoisoro Avenue, apoi trecu pe Yangwha Bridge. Pe râu naviga o ambarcaţiune a cărei sirenă răsună puternic. Pe maluri, o mulţime de oameni erau lungiţi pe iarbă şi se bronzau la soare. Ea se înscrise pe banda din dreapta ca să pătrundă pe esplanada pieţei Youido. Şoseaua era acum destul de goală. Mai avea de parcurs încă cinci sute de metri. Obok se uită la ceas. Avea suficient timp la dispoziţie. În spatele ei, Yechong venea pe aceeaşi bandă.

Totul se desfăşura perfect.

Din faţă veneau câteva vehicule, printre care era şi un Daewoo negru care rula extrem de încet. Era ceva rar la coreeni. Ea îl urmări cu privirea şi simţi că-i creşte tensiunea. La volanul maşinii era o singură persoană.

Era un străin cu părul blond şi cu ochelari fumurii… El inspecta vehiculele ce veneau din sens opus, pe banda pe care rula Obok. Aceasta scoase o exclamaţie de furie. Agentul CIA îi descoperise manevra! Acum se afla la numai câţiva metri de ea şi cu siguranţă că o va zări. Cu mişcări febrile, ea scoase revolverul păstrat la gleznă şi îl armă, apoi lăsă geamul în jos şi aţinti arma spre capul străinului. Trebuia să acţioneze repede, ca poliţiştii să nu aibă timp să intervină…

Obok întoarse capul. Yechong îi întâlni privirea. Acum Daewoo se afla la zece metri. Ea trecu arma în mâna stângă. Era practic invizibilă.

*
*   *

Malko nu ar fi remarcat maşina Kia albă dacă nu ar fi zărit braţul ce ieşea pe fereastra deschisă. Brusc realiză că este vorba de o femeie.

Kia se oprise şi la fel şi maşinile din spatele ei. Acest lucru îi atrase atenţia din nou. Brusc îşi dădu seama că era Obok. Pulsul îi crescu vertiginos. Aşadar, nu se înşelase. Cât ai clipi din ochi, el apucă revolverul extraplat aflat pe bancheta alăturată. Obok îl văzu şi întinse braţul. Cei doi traseră în acelaşi timp şi pe parbrizurile lor apărură două găuri. Obok nu mai insistă şi porni nebuneşte înainte, urmată de Hyundai.

Malko văzu cum îi trec prin faţă cele două maşini şi zări chipul crispat de ură al coreenei. El făcu cale-ntoarsă. Avea mâinile ude de emoţie. Sigur de intenţiile criminale ale teroristei, nu ştia cum ar putea opri-o. Un poliţist ieşi în calea maşinii Kia făcându-i semn să se oprească. Obok îl izbi şi-l azvârli în mijlocul şoselei. Hyundai nu-l putu evita şi trecu în viteză peste el. Malko apăru şi el, tot în viteză, şi îşi continuă cursa nebunească. Se gândi că ar fi fost o ironie a sorţii ca să moară el în locul lui Obok… Parbrizul său se sfărâmă în mii de ţăndări sub gloanţele trase de poliţiştii aflaţi în zonă. Un proiectil pulveriză luneta. Poliţiştii alergau din toate părţile. Brusc îşi dădu seama că Obok a dispărut, în faţa lui, bulevardul ce înconjura Youido Piaza era gol!

El apucă radioemiţătorul Motorola şi îl chemă pe generalul Kim. Acesta însă nu răspunse! Mai încercă să-l contacteze încă de trei ori, dar fără niciun rezultat.

Cu un nod în gât, el îşi continuă cursa virând pe prima stradă la dreapta, unde se gândi că ar fi putut dispărea Obok. Ocoli clădirea *Dong A Ilbo*, unde era sediul marelui cotidian de seară din Seul. Spumegând de necaz, Malko se întoarse din drum. Unde dispăruse oare acea nebună? Era imposibil ca cineva să se ascundă în aceste străzi perfect aliniate, pustii într-o zi de duminică. Din depărtare se

auziră sirenele maşinilor poliţiei.

Aproape ajunsese în Youido Piaza, când îşi aminti de parchinguri. Fiecare clădire avea câte unul! Din nou, el se întoarse din drum.

*

* *

Obok îşi trăgea sufletul şi îşi calma furia. Cu un singur zâmbet reuşi să pătrundă în parchingul clădirii *Dong A Ilbo*, urmată de Hyundai. Cei doi inspectară stricăciunile suferite. Din fericire, niciun proiectil nu atinsese părţile vitale ale vehiculelor. Obok vedea roşu în faţa ochilor la gândul că Anita avusese timp să anunţe poliţia, altfel acel ticălos de străin nu ar fi venit acolo…

Ea îl privi pe Yechong care apăru pe intrarea furnizorilor şi se parcă în spatele marelui imobil. În curând trebuia să plece ca să-şi termine ultima etapă a misiunii.

Kia fiind deja reperată, operaţiunea era extrem de delicată. Trebuia să plece imediat căci, mecanismul odată pus în funcţiune, putea să sară în aer cu ea împreună. Ştergându-şi mâinile ude de transpiraţie, ea reîncărcă arma şi apucă volanul.

Traversă parchingul pustiu şi ieşi cu viteză mică, făcând un semn cu capul către paznic. Apoi viră la dreapta în bulevardul Uisadango care era gol. La capătul acestuia se vedea esplanada înţesată de lume. Avea de parcurs cinci sute de metri. Trebuia să ajungă în faţa standului unde se puteau închiria patinele cu rotile. Acolo se afla un pasaj destinat vehiculelor pentru curăţenie. Chiar dacă locul era păzit de vreun poliţai, asta nu o va opri din drum. La urma urmelor, cu atât mai rău pentru el…

Obok îşi verifică ceasul. Avea exact timpul necesar ca să se salveze după abandonarea maşinii cu exploziv. Dacă poliţia o repera, nu ar mai fi avut timp să intervină. Revolverul era pregătit pe bancheta de alături. Când ridică privirea văzu venind din faţă un Daewoo negru.

*

* *

Malko zări maşina albă Kia ieşind din parchingul clădirii *Dong A Ilbo*, în clipa în care se afla la o distanţă de o sută de metri.

Simţi cum stomacul i se strânge cu violenţă. Nu se vedea nici picior de poliţist. Dacă Obok putea să treacă de el, nu va mai fi niciun obstacol între ea şi obiectivul ei. Iar esplanada era plină cu femei, copii, lume venită să se plimbe. Maşina albă se apropia vertiginos. Malko simţi cum îl furnică palmele. Nu era însă pentru prima dată când îşi juca viaţa la ruleta rusească… Acum însă şansele erau şi mai reduse. Ori Kia exploda la şoc şi cu ea odată sărea şi el în aer, ori câştiga…

Micuţa maşină albă încercă să-l evite urcându-se pe trotuar. La rândul său, trase puternic de volan ca să-i bareze calea. Cerul era albastru şi era o vreme de vis şi moartea ameninţa o mare de oameni, total străini pentru el…

Inima i se oprise parcă în piept. Cu o mişcare automată, el trase de volan şi se trezi faţă în faţă cu Kia. Acum putea să vadă chipul coreenei prin parbriz. Femeia ţipa înnebunită, iar în mâna ei dreaptă se afla un revolver. Ea încercă o ultimă manevră ca să treacă printre zid şi Daewoo, dar Malko nu o lăsă. Ţinând cu putere volanul, el intră în maşina albă. Mai avea o secundă de trăit atât el cât şi Obok, dacă acest şoc declanşa explozia maşinii capcană.

Capitolul XX

Daewoo izbi în plin micuţul vehicul Kia turtindu-i capota în formă de armonică.

Şocul izbiturii îl proiectă pe Malko în parbrizul deja sfărâmat. Capul i se izbi în muchia de metal şi el îşi pierdu cunoştinţa cu o durere violentă în piept cauzată de volan. Când deschise ochii nu ştia cât timp se scursese. Văzu cum cineva se chinuia să iasă din sfărâmăturile maşinii Kia. Era Obok. Asiatica se clătina pe picioare. Malko crezu că se va prăbuşi, dar ea reuşi să meargă către parchingul clădirii, trecând pe lângă paznicul care venea alergând către Malko. Acesta îl ajută să iasă din Daewoo.

Obok aproape că dispăruse în fundul parchingului. Malko îşi şterse sângele ce curgea din cele două tăieturi de pe faţă. Accidentul nu rămăsese neobservat de cei din Youido Piaza. Brusc, el îşi dădu seama

că maşina albă putea exploda în orice clipă. Motorola rămăsese în maşină. Paznicul se tot învârtea în jurul lui întrebând:

— O.K.? O.K.? O.K?

Malko îi făcu semn să fugă. El însuşi începu să fugă cât de repede putea către parching, în ciuda durerii din piept.

Aproape că ajunse în celălalt capăt al parchingului, când se auzi o explozie puternică. Pe loc, fu trântit la pământ de suflul arzător al exploziei. Dacă nu ar fi fost ferit de un imens camion, ar fi luat foc şi ar fi ars de viu.

Deschise larg gura după aer în timp ce timpanele îi ţiuiau. Ultima imagine înainte de a-şi pierde din nou cunoştinţa fu o imensă coloană de fum ce se înălţa spre cer.

*

*   *

Malko clipi din ochi sub lumina violentă. În faţa lui se afla generalul Kim. Simţi că ceva îl deranjează şi duse mâna la gură. Avea o mască de oxigen.

— Vă simţiţi bine, domnule Linge?

Vocea generalului tremura din cauza emoţiei. Malko observă că nu exista nicio lumină puternică. Era doar imaginea exploziei încă fixată pe retină. Îl durea tot trupul, mai ales pieptul, iar plămânii îl ardeau îngrozitor. Se afla întins pe o targă în faţă la *Dong A Ilbo*. El întoarse capul şi văzu un spectacol îngrozitor. Cele mai multe vehicule din parching erau distruse. Pompierii stropeau încă resturile ce mai ardeau. Pământul era plin cu cioburi şi bucăţi de lemn, de piatră, de metal, smulse din grilajul ce nu mai exista.

Faţada clădirii Korean Federation of Small Business era rasă şi se puteau vedea interioarele birourilor. Un balcon atârna de-a lungul zidului, aproape smuls din locul lui.

Atât din Daewoo, cât şi din Kia, nu mai rămăsese decât un morman de tablă înnegrită, în mijlocul şoselei. În locul exploziei se făcuse un imens crater. Malko se ridică. Generalul se repezi să-l ajute.

— Fiţi atent. Aţi suferit un şoc puternic, nu-i aşa?

— Unde este Obok? întrebă Malko.

— A dispărut. O căutăm.

— Dar paznicul?

— Care paznic?

Malko înţelese că bărbatul care dorise să-l ajute fusese spulberat în explozie…

Ajutat de general, Malko izbuti să coboare de pe targă.

Locul forfotea acum de oamenii legii şi peste tot fuseseră aşezate bariere ce opreau pe curioşi. Malko văzu că imensa piaţă era pustiită.

— A fost o panică îngrozitoare când s-a produs explozia, spuse generalul. Mulţimea s-a împrăştiat imediat, dar în îmbulzeala îngrozitoare care s-a creat au murit câţiva oameni şi mulţi au fost răniţi. Însă fără intervenţia dumneavoastră, ar fi avut loc un adevărat carnagiu. Probabil că terorista a reuşit să fugă împreună cu complicele ei. Toate ieşirile din Seul sunt bine controlate şi mai cu seamă, drumurile ce duc spre nord.

— Sunt sigur că va rămâne în Seul, zise Malko. Este deosebit de inteligentă. Cu siguranţă, are o ascunzătoare în care poate să aştepte câteva zile până ce se mai liniştesc apele.

— Tot ce e posibil, admise generalul Kim, dar noi trebuie să fim foarte prevăzători, nu-i aşa? Mister Kotter este foarte neliniştit.

— Să-l lăsăm în pace pe mister Kotter, făcu Malko. Mâine vreau să-mi fac nişte radiografii şi să mă odihnesc.

Cu paşi nesiguri, el se îndreptă spre maşina generalului şi se lăsă să cadă pe bancheta din spate. Avea senzaţia că nu a dormit de o lună. Imediat închise ochii şi se adânci într-un somn vecin cu moartea.

*

*   *

Obok Hui Kang alerga şi, din când în când, se întorcea. Chipul ei schimonosit se lăţea într-un rânjet oribil. Malko trăgea glonţ după glonţ, auzea detunăturile armei spărgându-i timpanele, dar proiectilele străbăteau trupul nord-coreenei fără să-i facă rău, de parcă ea era un zombi. Cei doi ajunseră la un pasaj cu plată, ce avea barierele lăsate. Obok sări peste ele cu un gest graţios. Malko rămase imobilizat în faţa lor, ţintuit de o forţă invizibilă, în timp ce soneria ce anunţa trecerea unui tren îi zbârnăi în urechi.

El deschise brusc ochii şi avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea

seama că se află la hotel şi că sună telefonul.

— Alo?

— *Mister* Linge?

Era vocea jovială a generalului Kim.

— Mă temeam că aţi murit, nu-i aşa?

Malko înghiţi fără voie acest umor tipic coreean. El privi la ceas. Era ora şase şi zece după-amiază. Dormise aproape optsprezece ore în şir. Îşi trecu mâna peste faţă şi simţi crustele de sânge închegat. Când vru să se îmbrace, scoase un ţipăt de durere. Îl durea fiecare muşchi. Respiră profund, dar arsura din piept nu se domoli. Începu să tuşească. La celălalt, capăt al firului, generalul aştepta îngrijorat.

— Să vă trimit o ambulanţă. Trebuie să vă faceţi un control.

— Mâine, făcu Malko, deloc încântat să intre într-un spital. Ce veşti aveţi?

— Maşina Hyundai a fost găsită. Era abandonată într-un parching, undeva departe, în sudul oraşului.

— Asta-i tot?

— Nu chiar. Aş vrea însă să vorbim între patru ochi. Nu aş putea veni acolo?

— Cum să nu? Până atunci o să fac un duş.

Când puse receptorul în furcă simţi cum îi vâjâie capul. Parcă îmbătrânise brusc. Avea o sută de ani…

*

*   *

Generalul Kim trăgea din pipă degustând cel de al treilea whisky Johny Walker Carte Noir, la micul bar aflat la etajul 15 al hotelului.

După un duş fierbinte prelungit, Malko se simţea ceva mai bine. Generalul îi dădu un teanc de periodice în limba engleză şi în coreeană. Pe prima pagină a fiecăruia era ştirea despre atentatul din Youido Plaza. Firma Samsung, care îşi serba a cincizecea aniversare, oferea un ajutor de zece milioane de wons familiilor victimelor exploziei.

— Din nefericire, nu-i niciun rând despre adevăraţii eroi, nu-i aşa? remarcă generalul. Noi, cei din KCIA, ştim însă adevărul. Generalul Lim m-a rugat să vă transmit cele mai călduroase felicitări din partea

sa. De fapt sunt ultimele din viaţa lui de general. Azi dimineaţă a demisionat, iar demisia i-a fost acceptată.

— Ce se ştie despre Obok?

Kim trase fum în piept, cu ochii înveseliţi.

— Cred că este încă în Seul, aşa cum aţi presupus. Şi cred că ştiu şi unde se ascunde…

Malko tresări.

— Glumiţi, nu?

— O, nu! Vă explic numaidecât. Eu am o mică reţea de informatori, pe care îi plătesc cu generozitate, nu-i aşa? Sunt persoane pe care nimeni nu le cunoaşte. Printre ei, se află şi o tânără… în sfârşit… este vorba de o… prostituată…

— Şi ce legătură are această tânără cu problema noastră?

— Se numeşte Anh şi lucrează în Texas Alee, în Myari. Cunoaşteţi zona asta?

— Nu.

Kim râse.

— O, este un loc extraordinar. Cu multe vitrine, în care stau fete, ca la Amsterdam. Printr-un canal foarte complicat, Anh mi-a transmis o informaţie extrem de importantă, azi dimineaţă. Trebuie să o verific însă.

— Ea nu se poate deplasa?

— Nu. Fetele acestea stau în camerele de le etaj, sub stricta supraveghere a unei mama-san. Ele nu părăsesc casa timp de mai multe săptămâni, dar după acest răstimp, au dreptul la o scurtă vacanţă în satul lor. Majoritatea au venit de la ţară. Eu nu pot să mă duc acolo şi nu am pe nimeni de mare încredere.

— Fata asta vorbeşte engleza?

— Puţin.

— Ce-ar fi să mă prefac că sunt un client?

— Excelentă idee! Vă voi explica unde o puteţi găsi. Ea vă va face semn. În plus, pot să vă dau o fotografie.

Era de dorit ca să nu aibă aceeaşi soartă cu Ok Zun…

— Ce vă face să credeţi că informaţia ei se referă la Obok?

— Am citit din nou dosarul afacerii, spuse generalul. Ok Zun, prostituata care i-a împrumutat paşaportul ei, a lucrat în Myari. Nu

am putut găsi nicio urmă care să ateste că ar exista vreo legătură între ea şi Sun-Bong. Aşadar, cred că nord-coreenii au acolo o bază logistică. Într-un asemenea mediu, este destul de uşor… Bănuiesc că, în cel mai rău caz, veţi petrece câteva clipe plăcute acolo, pentru că fătuca este foarte dulce.

La gândul că ar putea da de urma lui Obok, Malko uită de toată oboseala.

— Pot să merg acolo, chiar în seara asta, spuse el.

— Perfect. Vă las chiar eu acolo.

*

* *

Malko rămase mut de uimire. Ar fi putut crede că a nimerit pe un platou de filmare. În spatele unei vitrine puternic iluminate se aflau cinci fete, aşezate direct pe podea în poziţia lotus. Erau îmbrăcate în costume tradiţionale, machiate, coafate şi pictate ca gheişele. În spatele lor era un imens acvariu, plin cu peşti tropicali, într-un colţ, se afla un televizor la care se uitau. În stânga, se afla o scară ce ducea la etaj, iar în faţă, două rânduri de pantofi bărbăteşti. Erau ai clienţilor care tocmai consumau… Fetele aveau o ţinută discretă şi zâmbeau timid. Mama-san, care stătea la intrare, îl prinse pe Malko de braţ.

— *Please, you come in…*

El se desprinse şi îşi continuă drumul. Erau peste treizeci de vitrine, toate în acelaşi stil. Undeva, în faţă, se afla un bulevard imens, cu staţia de metrou Chang-Yongni. De jur-împrejur, pe colinele din estul Seul-ului, străluceau crucile din neon ale nenumăratelor biserici ce vegheau deasupra acestui cartier deocheat. În Seul erau mult mai multe biserici creştine decât în Roma.

Malko înainta fără să se grăbească. Informatoarea generalului Kim se afla la numărul 34, la capătul străzii. Cartierul era plin cu tarabe unde se vindeau de toate. Dar cel mai extraordinar lucru era prezentarea folclorică, sofisticată. Acele costume complicate, ce acopereau în totalitate trupul fetelor, emanau mai degrabă castitate, decât perversiune… Unele vitrine erau goale, semn că fetele se aflau în exerciţiul funcţiunii… Malko ajunse la numărul 34. Lângă un acvariu modest nu se aflau decât trei fete. Malko o reperă imediat pe

Anh. Era o fată micuţă, cu trăsături de copil. Când se opri în faţa vitrinei, mama-san se repezi să-i iasă în întâmpinare şi să-l tragă în interior.

De formă, Malko opuse o uşoară rezistenţă, dar în cele din urmă făcu un semn către micuţa Anh. Aceasta se ridică în picioare, făcu o plecăciune adâncă şi începu să urce scara în timp ce mama-san încerca să-l convingă pe Malko să-i dea o sută de dolari. Se mulţumi însă până la urmă doar cu şaizeci.

Anh aştepta într-o cămăruţă cu un pat lat de treizeci de centimetri, lângă care se afla un mic reşou pe care se afla *bulgogi*. În cadrul prestaţiei era inclusă şi o gustărică…

Malko se apropie de fată.

— Tu eşti Anh?

Ea făcu un semn că da. Apoi îi scoase haina, îi desfăcu cravata şi îl ajută să se întindă pe pat. Părea hotărâtă să îl trateze ca pe un client obişnuit. Cu o jumătate de voce, el o întrebă:

— Ai un mesaj pentru generalul Kim?

Ea duse un deget la buze, vizibil speriată… După câteva secunde, uşa se deschise şi mama-san vârî capul pe uşă, cu un surâs comercial.

— *Everything OK?*

Apoi se retrase. Malko înţelese de ce Anh se străduia să se comporte ca în prezenţa unui client obişnuit… Cu gingăşie, ea îi întinse o bucată de ghimbir, plantă cunoscută pentru calităţile ei afrodisiace. Apoi, cu ajutorul beţişoarelor, începu să-l hrănească. Fumul scos de *bulgogi* făcea atmosfera aproape irespirabilă. Din nou, mama-san veni în inspecţie. Anh îşi unse mâinile cu o cremă parfumată şi, trecând la lucruri mult mai serioase, începu să-l masturbeze pe Malko. În acelaşi timp, ea se apropie de urechea lui şi-i şopti:

— *House Number 10. A new girl. No good.*

Malko vru să afle ceva mai mult.

— *Tall?*

Anh dădu afirmativ din cap.

— *No other Information?* insistă Malko.

— *No. You turn on your side.*[29]

El o ascultă şi se răsuci cu faţa la ea. Fata îşi făcea treaba cu sârguinţă, ca o menajeră bună. Mâinile ei alunecau pe sexul lui Malko cu o viteză ameţitoare. Ea se aplecă şi-i spuse:

— *You too big, no fuck.*[30]

Coreenii erau xenofobi…

Manejul fetei se acceleră şi mai mult. Malko nu mai rezistă mult. Un ţipăt de plăcere se auzi în momentul în care ajunse la orgasm.

Mândră de isprava ei, fata începu să-l cureţe cu un şervet fierbinte, apoi îl ajută să se îmbrace. După ce făcu o ultimă plecăciune, ea îi arătă scara şi începu să facă ordine în cămăruţă.

Malko ieşi în stradă urmărit de privirile indulgente ale vigilentei mama-san. În vitrină, nu mai era decât o singură fată.

Trupul îi fu străbătut de un fior. Era încă ameţit de plăcere. În mod irezistibil, paşii îl purtară către casa de toleranţă cu numărul 10.

Capitolul XXI

Obok Hui Kang simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Mai întâi crezu că este vorba de o simplă asemănare, dar nu, în stradă se afla chiar acel afurisit de agent al americanilor care se plimba prin faţa „vitrinei” ei! O căuta! Din fericire, era atât de iscusit machiată, încât era aproape de nerecunoscut, iar colegele ei erau şi mai înalte decât ea. Apucă o oglindă şi se prefăcu că îşi aranjează coafura. Când lăsă oglinda în jos, străinul dispăruse.

Furia şi emoţia o sufocau. Cum oare reuşise să-i dea de urmă? Nu se plimba el în Texas Allee din pură întâmplare…

Împreună cu Yechong, ea părăsise maşina Hyundai în celălalt capăt al oraşului şi venise în Myari cu metroul. Casa de toleranţă în care se refugiase era de multă vreme o bază logistică nord-coreeană ce servea drept acoperire multor agenţi în trecere prin Seul. Până acum,

[29] Întoarceţi-vă pe o parte, (n.tr.)

[30] Eşti prea mare, nu face sex. (n.a.)

niciodată nu-şi vârâseră nasul acolo agenţii KCIA. Toate fetele recrutate erau contra regimului din Coreea de Sud. La fel ca Ok Zun, care acceptase cu entuziasm să-i ajute pe nord-coreeni.

Acum nu mai conta nimic. Obok era reperată. Trebuia să acţioneze rapid. Nu mai avea nici o altă ascunzătoare de rezervă. Nu exista decât o singură soluţie. Să pună la cale un nou atac terorist. Măcar să nu moară singură…

Ea se ridică şi se furişă spre scară. Yechong era la etaj unde se odihnea, fără să bănuiască pericolul ce-i ameninţa. Obok calcula situaţia cu răceală. Ideea că se va putea răzbuna până la urmă pe cel care o făcuse să-şi rateze misiunea o consola pentru orice i s-ar fi putut întâmpla în continuare. Dispunea încă de un ultim avantaj. Străinul nu ştia că ea îl văzuse. Alta în locul ei ar fi fugit. Nu şi Obok Hui Kang.

*

* *

Malko simţi că îl urmăreşte cineva. Întoarse capul şi, în penumbra ce domnea peste Texas Allee, îl zări pe generalul Kim. Era îmbrăcat cu un bluzon, fără cravată şi fără pipă! În picioare avea adidaşi! Coreeanul îl trase pe o străduţă laterală, cu un surâs amuzat.

— N-am avut răbdare să mai aştept! *Miss* Obok ne-a tras prea mult pe sfoară, nu-i aşa? Aţi aflat ceva?

— Da. Se află în casa de toleranţă de la numărul 10. Prietena dumneavoastră afirmă că a apărut acolo o suspectă.

— La numărul 10… repetă gânditor generalul. Voi verifica. Am cu mine zece oameni. Sunt răspândiţi aproape peste tot. Tot cartierul este de fapt înconjurat. Presupun că vreţi să o înfruntaţi personal, nu-i aşa?

În vocea sa nu era nicio urmă de ironie. Malko privi imensa cruce de neon ce domina colina şi îşi spuse că sosise poate ceasul în care lunga sa cursă avea să se termine… Avea revolverul extraplat la centură şi spera să o găsească pe Obok încă în viaţă. Ştia că nu-i va fi deloc uşor. Generalul îl privea ţintă. Apoi îl strânse de braţ cu căldură.

— Haideţi, noi vom fi cu ochii-n patru! Înţeleg că onoarea de a o pedepsi vi se cuvine dumneavoastră.

Kim se făcu nevăzut. Malko se întoarse în Texas Allee cu inima

strânsă.

El înainta cu grijă prin mulţime nedând atenţie numeroaselor mama-san. În vitrina cu numărul 9, nu mai era nicio fată. Toate munceau… Mama-san îl privi cu un aer dezolat. Când ajunse la numărul 10, el se opri. Chiar în faţă, se afla un negustor de fructe de mare ce oferea stridii, crabi şi sushi la lumina unei lămpi cu gaz. În spate, o micuţă trecere ducea la un parching.

Ascuns în spatele tarabei vânzătorului, Malko observa vitrina cu numărul 10. Sub lumina puternică, şapte fete, ca nişte flori exotice multicolore îşi etalau eleganţa. El le examină pe rând. Cu machiajul acela extrem de sofisticat, era foarte greu să le deosebească. După ce ezită o vreme, îşi spuse că Obok ar putea fi ori ultima fată din dreapta, ori cea din mijlocul celui de al doilea rând. Era obligat să se apropie ca să fie mai sigur.

Cu stomacul strâns de nelinişte, el făcu un pas înainte. Risca să fie văzut de Obok, dar nu avea o altă soluţie. Din fericire, mai erau câţiva clienţi care cercetau vitrina, iar el se afla încă într-un con de umbră.

De astă dată fu sigur. Obok era ultima fată din dreapta, de lângă acvariu. Machiajul îi transforma gura senzuală într-o guriţă minusculă, ca ale gheişelor. Sprâncenele îi erau aproape invizibile, iar machiajul alb o făcea să pară cu mult mai tânără.

Malko simţi că i se strânge inima la gândul că acea tânără din faţa sa, îmbrăcată atât de minunat, a fost în stare să ucidă şi să tortureze atât de sălbatic. Părea atât de inofensivă… Ea stătea cu mâinile ascunse în faldurile rochiei, cu ochii în jos, cu un surâs înţepenit pe chip, la fel cu celelalte *Tipisang*[31].

În casă intră un bărbat care începu să discute cu mama-san şi urcă apoi la etaj însoţit de colega lui Obok. Malko privi în jurul său. În întuneric era imposibil de observat unde erau agenţii generalului Kim. El se întrebă unde se afla complicele teroristei.

Nişte hohote de râs îl făcură să se întoarcă. Mama-san de la casa cu numărul 10 îl forţa pe un bărbat să stea îngenuncheat reţinându-l cu putere şi râzând cu poftă.

---

[31] Gheişe (n.a.)

Malko scoase revolverul extraplat din centură, îl încărcă şi rămase cu el pregătit în mână. Dând la o parte un beţiv ce încerca să se agaţe de el, ieşi din conul de umbră. Inima îi bătea cu putere. Toate fetele din vitrină erau cu ochii aţintiţi asupra lui, zâmbind comercial. Obok nu putea să nu-l remarce.

Cu toate acestea, ea nu schiţă nici cel mai mic gest de surpriză. Ridică uşor capul zâmbindu-i, ca şi cum ar fi fost un client obişnuit.

El făcu un pas către intrare. Exact în acel moment simţi cum cineva îl prinde de antebraţul drept şi îl strânge ca o menghină de oţel, paralizându-l.

Malko simţi o durere fulgerătoare şi scăpă arma din mână. Înainte să se poată răsuci, bărbatul din spatele său îl prinse în braţe cu o forţă herculeană şi îl strânse atât de tare, încât îi trosniră oasele. Cu răsuflarea tăiată, el încercă să se zbată.

În zadar însă.

Mâinile ce-i încercuiau toracele erau vânjoase, cu articulaţii monstruos de mari. Cu toate acestea, agresorul părea a fi de talie destul de mică.

Cu siguranţă, era unul şi acelaşi cu bărbatul care mai încercase să-l omoare odată.

Brusc, el simţi că este luat pe sus. Adversarul său îl ducea în casa de toleranţă!

În jur se auziră râsete. Toţi credeau că este vorba de o glumă…

Ca într-un coşmar, Malko o văzu pe Obok Hui Kang că se ridică mişcându-se graţios ca şi cum fusese aleasă de un client. El încercă să înţeleagă de ce agresorul său nu-l omorâse zdrobindu-i gâtul.

Răspunsul era clar. În ochii teroristei era un amestec de ură şi satisfacţie. Ea prelungea răzbunarea cu sadism. Malko ştiu atunci că Obok îl va ucide. Nu ştia încă în ce fel.

Agresorul îl purta în braţe pas cu pas ca într-un ritual de sacrificiu.

Dintr-odată în jurul lor se iscă o învălmăşeală şi îşi făcură apariţia nişte indivizi necunoscuţi, în uniforme albastre. Înjurând furioşi ei se repeziră la agresorul lui Malko. Acesta îşi eliberă prada. Malko îşi umplu plămânii cu oxigen. Se uită după armă, dar îi fu imposibil să o găsească.

Poliţiştii se luptau cu asaltantul, nereuşind însă să-l stăpânească.

Atunci Malko îi recunoscu chipul de copil. Era chiar complicele lui Obok! În loc să fugă, acesta făcu o piruetă în aer şi, cu piciorul, zdrobi maxilarul unui poliţist, care se prăbuşi urlând de durere.

Yechong se mişca cu o viteză ameţitoare. Malko îi văzu pumnii enormi, gata să se destindă ca nişte fulgere. În ciuda trăsăturilor crispate, semăna încă cu un copil.

Unul dintre poliţişti se aruncă asupra lui. Cu un strigăt sălbatic, Yechong îl atacă lovindu-l în coate. Ca izbit de trăsnet, omul legii se prăbuşi la pământ. Cel de al treilea poliţist scoase o armă şi o aţinti către Yechong. Mulţimea se îndepărtă înspăimântată.

În loc să fugă, Yechong începu să se apropie de poliţist. Acesta îl aştepta bine înfipt pe picioarele îndepărtate, ca la tir. Apoi trase. Se auziră două detunături.

Yechong se opri brusc şi timp de câteva secunde păru că oscilează. Apoi se prăvăli cu faţa în jos pe caldarâm.

Un glonţ îi sfărâmase capul, iar celălalt îl nimerise în mâna enormă.

Fetele se risipiră ţipând. Vecinele lui Obok se îngrămădeau pe scara ce ducea la etaj.

Malko se uită atunci la Obok. Coreeana nu se clintise din loc. Privirile lor se întâlniră, iar ea schiţă un zâmbet ciudat.

Ca un automat, ea făcu un pas înainte. În spatele lui Malko era o întreagă bătălie. Din toate părţile apăreau poliţişti care împrăştiau zecile de curioşi adunaţi acolo. Malko auzi vocea generalului Kim.

— *Mister* Linge! Atenţie! Atenţie!

Malko nu înţelegea ce voia să spună. Atât casa cât şi întregul cartier erau încercuite, iar Obok se afla în faţa lui singură şi fără arme. Ce anume mai putea el să rişte?

Desigur, mai rămânea teribilul *tack won do*. Dar era pregătit să se ferească. El o privi din cap până în picioarele încălţate cu şosete albe şi sandale de lemn. Deodată fu izbit de un amănunt. Obok avea nişte unghii exagerat de mari, de culoarea sângelui. Or, el era sigur că asiatica purta unghiile tăiate scurt.

Obok îi simţi privirea. O lucire feroce trecu prin ochii ei negri şi, fără să scoată vreun cuvânt, ea se repezi într-un zbor de mătăsuri multicolore, cu unghiile scoase, ca o pasăre de pradă. Malko îşi încordă toţi muşchii ca să suporte şocul.

*
* *

Unul dintre oamenii generalului Kim se repezi să-i taie calea vijelioasei coreene. Imediat, pe chipul lui apărură patru dâre din care ţâşni sângele. Malko înţelese. Nişte unghii adevărate nu ar fi putut să sfâşie atât de adânc carnea. Obok avea nişte unghii false, din oţel, cu care ar fi putut să taie gâtul cuiva. Obok se repezea acum spre el. Generalul Kim îl îmbrânci cu putere. Malko avu timp să vadă cum braţul lui Obok se roteşte prin aer deşirând feţele a încă trei poliţişti. Înainte ca ea să se prăbuşească sub greutatea mai multor atacatori. Cu toate acestea, femeia se lupta încă din răsputeri ca o furie dezlănţuită.

Malko observă că primul poliţist atacat de Obok se rezemă de acvariu cu chipul vânăt şi se prăbuşeşte. Era mort.

Fusese otrăvit

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vene şi o gheară îi încleşta stomacul. Aşadar asta era capcana pe care i-o pregătise Obok!

În loc să fugă, ea îl aşteptase acolo ca să se răzbune. Generalul Kim îşi făcu din nou apariţia.

— Vă rog să mă scuzaţi, *mister* Linge. Nu am avut timp să vă previn. Din cauza asta v-am îmbrâncit aşa. Ştiam că nord-coreenii folosesc adesea otrava, nu-i aşa, şi unghiile artificiale, nu-i aşa?

El se bâlbâia mai mult ca oricând, din cauza emoţiei.

Malko era îngrozit la gândul că ar fi putut avea aceeaşi soartă ca bieţii poliţişti. Acum toţi cei patru oameni, sfârtecaţi de ghearele de oţel, erau morţi, cu chipurile vinete.

Obok fu în sfârşit imobilizată.

Nord-coreeana zăcea doborâtă la pământ cu mâinile imobilizate de un flăcău puternic, iar un altul stătea călare deasupra. Alt poliţist îi vârî între dinţi o bucată de lemn ce o împiedica să închidă gura.

Un agent apăru în goană aducând un cleşte. El se aplecă asupra femeii şi începu să-i smulgă unghiile otrăvite una câte una, punându-le într-un vas.

Obok încă mai încerca să se lupte gemând sub povară ca un animal sălbatic.

Generalul îi arătă lui Malko unghiile false.

Erau într-adevăr din oţel, iar vârfurile lor erau tăioase ca briciul. În loc de lac, erau acoperite cu o substanţă de culoare brună.

— Este cianură, explică generalul. Nord-coreenii au o adevărată pasiune pentru această otravă mortală.

— De ce i-aţi pus în gură acel căluş din lemn?

— Ca să nu se sinucidă. Agenţii lor au adesea în gură o pastilă de cianură. Este suficient să strângă bine maxilarele ca aceasta să se spargă, nu-i aşa?

Obok Hui Kang făcea spume la gură, muşcând furioasă bucata de lemn ce o împiedica să închidă gura…

Malko o privi îndelung.

Slavă Domnului că fusese în sfârşit doborâtă!

După ce lăsase în urma ei o lungă dâră însângerată! Cynthia Jordan, Anita Kalmar, Sun-Bong, Ok Zun şi câţi alţii… Acea femeie era o adevărată maşină ucigaşă. Oare ce era în capul ei acum?

Generalul Kim îl prinse de braţ.

— Veniţi, *mister* Linge. Oamenii mei se vor ocupa de ea.

Ei străbătură Texas Allee. Casele de toleranţă erau acum pustii. Fetele toate se refugiaseră la etaj. Singurele fiinţe ce mai animau decorul erau peştii din acvariu.

*

* *

Malko intră intrigat în biroul generalului Kim. Acesta îl anunţase că are să-i spună ceva extrem de important, ce nu putea fi transmis telefonic.

Malko voia să se oprească şi la agenţia Air France ca să-şi rezerve un loc.

Obok fusese arestată de două zile şi toată presa vuia. Fotografiile ce o arătau din toate unghiurile, făcuseră din ea persoana cea mai mediatizată din Seul.

Ziariştii luaseră cu asalt casele de toleranţă ca să obţină cât mai multe informaţii.

Unul dintre clienţii care apelaseră la serviciile ei, descria cu lux de amănunte cum fusese tratat…

Guvernul declara că Obok mărturisise toate crimele comise, printre

care se afla şi oribilul asasinat al suedezei. Versiunea oficială era că Obok a ucis-o din cauză că Anita ar fi denunţat-o autorităţilor ca fiind o spioană nord-coreeană.

Deşi demisionase din funcţie, sinistrul general Lim apăru pe posturile de televiziune explicând cum reuşise KCIA să ducă la bun sfârşit toată afacerea.

Bineînţeles, nimeni nu sufla o vorbă despre rolul jucat de Malko sau de CIA. Michael Kotter ameninţa furios că va convoca o mare conferinţă de presă…

Generalul Kim îl întâmpină pe Malko. Era vesel ca o zi de primăvară. Soarele iradia luminând biroul.

— Dragul meu prieten, aş vrea să vă invit la o promenadă în această după-amiază.

— Asta era noutatea? întrebă puţin decepţionat Malko. Unde vreţi să mergem?

— La Pan Mun Jom.

— Ce să facem acolo?

Generalul se uita la el vesel, prelungind un timp încordarea, apoi zise:

— Mergem ca să o predăm pe *miss* Obok Hui Kang autorităţilor din Coreea de Nord!

Malko crezu că nu aude bine.

— Cred că vă arde de glumă! După tot ce a făcut!

— Remuşcările ei sunt sincere, făcu generalul fără să mai râdă. Noi considerăm că şi ea este o victimă a terorismului statului nord-coreean. Aşa că ne-am hotărât să o returnăm. Astfel vom demonstra încă o dată că iertăm ofensele, după cum recomandă învăţăturile lui Confucius.

Dacă Michael Kotter ar fi fost acolo, ar fi scăpat cu siguranţă printre dinţi un *„bullshit”*. Malko se mulţumi să-l întrebe:

— Şi acum, vă rog să-mi spuneţi adevărul, generale.

Kim se strica de râs.

— O ce rău sunteţi, nu-i aşa… De fapt motivele noastre sunt altele. În primul rând, dacă ar avea loc un proces, rolul lui *miss* Kalmar ar fi dezvăluit. Iar acest lucru ar aduce un enorm prejudiciu imaginii KCIA, nu-i aşa? Şi apoi…

— Şi apoi?
— Predând pe Obok în mâinile autorităţilor, le facem să-şi semneze crimele, nu-i aşa?
— Şi ea ce spune?
— Nimic. În afară de mărturisirile făcute, nu vorbeşte.
Malko prefera să nu afle cum îi fuseseră smulse acele mărturisiri…
Generalul se uită la ceas.
— Maşina ne aşteaptă. Să plecăm. Aş vrea să fiţi prezent la acest ultim episod. Meritaţi din plin acest lucru.
— Dar nu este prea riscant? Ea rămâne încă o persoană extrem de periculoasă.
— Nu. Acum s-a fript deja. Pun pariu că nu va mai ieşi din Coreea de Nord.
Maşina Daewoo, căptuşită cu zeci de antene, aştepta jos în curte. În spatele ei se aflau alte două Daewoo, identice.
Generalul îl conduse pe Malko către prima maşină.
Prin fereastra fumurie, acesta o zări pe Obok. Avea mâinile încătuşate şi doi poliţişti o încadrau. Avea aspectul unei drogate. Chipul îi era inexpresiv şi ochii aţintiţi în gol.
— Să plecăm, spuse generalul.
Cele trei vehicule ieşiră din incintă şi începură să coboare colina Namsan Hill.

*
* *

Sub razele soarelui strălucitor, posturile de control din spatele sârmelor ghimpate aveau un aer sinistru. Cele trei vehicule făcuseră o escală în lagărul Bonifas unde primiră încă trei vehicule militare ca escortă. Cu viteză redusă, convoiul traversă Join Security Area trecând prin faţa sediului lui Freedom House unde turiştii americani se înghesuiau să fotografieze zona nord-coreeană.
Şi într-o parte şi în cealaltă, vegheau santinelele cu armele automate pregătite şi bine reglate. Din depărtare se auzeau megafoanele ce urlau slogane comuniste şi osanale la adresa măreţului lider Kim Il Song.
Cele trei Daewoo şi escorta lor coborau către Sachon River, ce

marca frontiera între Nord şi Sud. Acea şosea asfaltată se termina într-o fundătură printr-o buclă ce servea drept loc de parcare aflată chiar în faţa unui pod de lemn ce traversa râul. Alături se ridica o mică construcţie cu acoperişul în formă de pagodă, aparent nelocuită.

Generalul Kim coborî din maşină şi-i arătă lui Malko o inscripţie aflată la intrarea pe pod. În limbile coreeană şi engleză era scris: *Military Demarcation Line*.

— Aici se află singura legătură terestră între Seul şi Pyongyang, spuse el. Noi îi spunem *„the Bridge of No Return”*[32]. Aici se fac schimburile de prizonieri de război…

Malko se uita la peisajul bucolic. Râul era aproape secat, iarba era îngălbenită şi erau doar câteva boschete.

În capătul nord-coreean al podului, se înălţa o clădire albă care părea abandonată. În depărtare, se vedeau munţii. Locul părea complet pustiu.

— Cei de dincolo ştiu că venim? întrebă el.

— Desigur, dar nu vor să se arate, nu-i aşa… Sunt destul de ciudaţi…

Locul acela părea atât de paşnic, încât nimeni nu ar fi crezut că acolo se dăduseră atâtea lupte…

Obok Hui Kang coborî la rândul ei din vehicul, încadrată de cei doi agenţi din KCIA. I se scoaseră cătuşele, iar ea îşi frecţionă încheieturile, cu privirile absente.

Generalul Kim luă un megafon şi rosti o lungă tiradă în limba lui.

Nu se produse niciun fel de reacţie.

Zâmbind, el ridică din umeri lăsând megafonul în jos.

Malko o urmărea atent pe Obok. Privirile lor se întâlniră. Ea se comporta de parcă el nici nu ar fi existat.

Mâinile îi atârnau de-a lungul trupului. Generalul Kim se apropie şi-i adresă câteva fraze în coreeană la care femeia nu răspunse nimic.

Fără să scoată vreo vorbă, ea se îndreptă către pod. Mergea pe mijlocul lui, fără a se grăbi.

Toţi sud-coreenii care o însoţiseră ieşiseră din maşinile lor şi o

---

[32] Podul fără întoarcere (n.a.)

priveau cum se îndepărtează.

Scena avea ceva ireal.

Malko se aştepta ca ea să se întoarcă, să ţipe sau să fugă.

În schimb, ea mergea ca un robot.

Ajunsese la mijlocul podului când se auzi o detunătură.

Era zgomotul surd al unei arme de mare calibru.

Malko văzu cum o parte din craniul lui Obok se desprinde. Capul ei fu sfărâmat sub şocul împuşcăturii. Obok căzu peste balustrada din ciment.

Toţi sud-coreenii erau cu revolverele scoase, iar soldaţii săriră în şanţul ce exista de-a lungul şoselei. Singurii care rămaseră nemişcaţi erau generalul Kim şi Malko. Acesta făcu un pas înainte, dar ofiţerul îl opri cu fermitate.

— Nu!

Din nou se lăsă tăcerea. Nimeni nu se arăta dincolo de râu. Franctirorul putea să se ascundă în clădirea albă, sau într-un boschet. Dacă nu ar fi existat trupul nord-coreenei, prăbuşit peste balustradă, ai fi crezut că totul este o halucinaţie. Încetul cu încetul, tensiunea scăzu şi armele dispărură.

Numai militarii mai stăteau cu degetele pe trăgaci.

Generalul Kim râse în felul său obişnuit şi zise:

— Totul s-a petrecut exact cum a prevăzut prietenul meu, generalul Lim. Ştia exact cum vor reacţiona cei din Nord.

— De ce au ucis-o? întrebă Malko.

— Pentru că nu vor să se compromită, explică generalul, în felul acesta pot să declare că ea nu a lucrat niciodată pentru ei. Este logic, nu-i aşa?

— Obok ştia ce se va întâmpla?

Generalul râse din nou.

— Probabil că bănuia.

— Şi nu a protestat atunci când a aflat că vreţi să o trimiteţi înapoi?

— Nu prea a avut posibilitatea. A luat prea multe medicamente sedative… Era prea nervoasă, nu-i aşa? Poate că nici nu şi-a dat seama de ce se întâmplă cu ea… Să mergem. Nu e bine să zăbovim prea mult în zona asta. S-ar putea să-i tentăm…

Malko se îndreptă spre maşină, fără să-şi poată dezlipi privirea de la cadavrul de pe pod.

— O să o lăsăm acolo?

— Nu avem ce face. Deja este pe teritoriul lor, zise generalul. Lor le revine sarcina de a face curăţenie…

Celelalte maşini demarară. În timp ce se apropiau de Camp Bonifas, Malko privi pentru ultima oară în urmă.

Niciodată *„The Bridge of No Return”* nu-şi meritase mai bine numele.

Sfârşit

PREȚ 20 000 lei

ISBN 973-597-144-5